

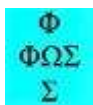
Ara Alexandru Şişmanian

Onirice 3.

Vidul fără balustradă

2025

Copyright © 2025 A. A. Shishmanian

All rights reserved.

Coperta I:
Peinture de Victor Brauner
(Musée de l'Abbaye Sainte-Croix, Sables d'Olonne, foto Dana
Shishmanian, 2015)

ÎN CHIP DE PREFAȚĂ

Ciclul *Oniricelor* evocă în mod explicit, prin titlu, mișcarea literară din a doua jumătate a anilor 60, de care autorul amintește în prefața unui volum antologic, reunind și poeme din vremea aceea: « *Această valoare negativă și, de ce n-am completa, transgresivă a esteticului, deci și a poeziei, mărturisesc a o fi intuit încă din adolescență când, foarte tânăr, foarte naiv și foarte furios, am frecventat, destul de sporadic, demult uitatul, îmi închipui, cenaclu al oniricilor* » (a se vedea, în [*Menuetul menestrelului morbid*](#), pp. 11-13, relatarea participării autorului la o faimoasă ședință a cenaclului).

Dincolo de anecdotica deja în sine profund semnificativă a acestei intersecții de traiectorii destinale, crezul afirmat într-o izbucnire rimbaldiană atunci, la „onirici”, de adolescentul de 17 ani rămâne și astăzi intact: « *Atunci, deci, furios că niște oameni ce mi se păreau admirabili se dovedeau incapabili să priceapă grosolana manevră ceaușistă realizată primitiv prin intermediul ăstui inept agent de influență, am izbucnit și ridicându-mă am exclamat: „Esteticul este negație, domnul Virgil Teodorescu însă nu mai neagă demult!” (...)* (în „procesul verbal” al ședinței publicat în *Luceafărul pe cîte îmi amintesc, Iulian Neacșu a înlocuit „esteticul” cu „poezia”, ceea ce, în fond, preciza ideea*) » (ibid.)¹.

Poezia este negație, nu doar în ordinea social-politicului – autorul de mai târziu avea s-o dovedească cu propria-i

¹ Regăsesc, datorită Internetului, numărul cu *Cronica cenaclului 30 mai 1969*; formula exactă a raportorului (Iulian Neacșu) relatând intervenția lui Ara Șişmanian e: “arta pleacă de la nu. V.T., de mult, nu mai spune nu” ([*Luceafărul*, an XII, nr. 23 \(371\), sîmbătă 7 iunie 1969, p. 2](#)).

experiență de opozant anti-comunist – ci și în ordinea esteticului, cum bine o intuia deja, atunci.

După decenii, ciclul *Oniricelor*, început în 2022, dă mărturie despre acest intim proces de desprindere și autonomizare a esteticului – prin negații succesive – nu numai din ceea ce îndeobște numim „lume” și/sau reprezentarea ei mentală și imaginativă, ci și din limbajul de care ne servim pentru a interacționa cu ea și cu reprezentările ei, inclusiv cu noi înșine. De unde o poezie ce, aparent indicând afiliații supraréaliste dar neavând nimic a face cu speratul sau pretinsul dicteu automat ce viza revelarea inconștientului, se revendică dimpotrivă de la romantismul cel mai absolut, mai intransigent, mai spiritualist, tinzând la o supra-conștiință liberată de limbaj: semantica, sintaxa, morfologia chiar sunt astfel supuse unei deformări voite și semnificative. Fenomenul nu este nou în poezia lui Ara Alexandru Șişmanian, dar aici capătă poate justificarea lui cea mai completă, căci asistăm la supunerea logicii onirice – ea însăși generatoare de incongruențe de narație, imagine și limbaj – unei metafizici „cuantice” ce nu recunoaște, chiar în expresie, decât propria ei multidimensionalitate non-spațio-temporală.

Citită în această perspectivă, poezia *Oniricelor* ne apare fascinantă și insolită. Dar nu e oare, în chiar imposibilul asimptotic al spiritului, în „*vidul fără balustradă*”, sensul ei originar și teleologic, bănuir prin concepte precum anticul *adynaton*, reluat de manieriști ca Giambattista Marino cu ale sale *meraviglia*, sau Baltasar Gracián cu al său *ingenio* – „*ca secrete majore ale artei poetice, trimițând la stupoarea, la perplexitatea fertilă, thauma, în care Platon vedea originea filosofiei*”, cum o declară poetul însuși, în preambulul

precedentului său volum (*Letala lunii* în versiunea franceză, [*La létale de la lune*](#), p. 14)...

Astfel, toate imposibilele limbajului și reprezentării – „scara fără trepte”, „neundele lac”, „pietrele de netimp”, „nicăieriul nicipînd”, „nimeni cu niciodatul jefuit de clipă”, „nimeni spînzurat de nenăscut”, „nimeni cu non-sensul ostatec”, „rana extatică” – se acumulează într-o aglomerare paradoxală, ca de particule vide cu masă zero și energie negativă, pentru a scoate la iveală, ca un fel de jerbe sau halouri evanescente, sensuri ce se proiectează dincolo de expresie, într-un ne-spațiu ne-timp unde singurele concepte-subiecte sunt negative:

„nicăieri plînge amintirile unui glonte scobit • nimeni trebuie să fie o explodată oglindă”

„noaptea se așează indecisă la masă ca un marinar beat • și pașii-s adînci în oglinzi de parcă scuturați de niște copaci invizibili • desigur, nimeni și-a pierdut definitiv credința avisală-n ferestre •”

„nimeni în negru învăluit merge tăcut pe potecile zâmbetului •”

„nimeni cu mîna aruncată în delirul fierbinte – cu buzele dizolvate de febre • nimeni cu gura de cenușă – arșă de scîrbă și doliu • și plînsul meu precum o femeie de beznă și somn – ce-și toarce la nesfârșit ofilirile galbene •”

Și atunci, cât de clar, cît de sfâșietor apare sensul plutind ca un țipăt stingher peste negatele peisaje convocate de poet, ca niște bolgii ale infernului terestru, ale infernului uman ! Căci e în tot acest estetic contrariat, destructurat, vidat, un plîns original, o lamentație perpetuă de „rege cu neantul în rană”, ce poartă

precum o mare imaterială toată vorbirea poetului, ca pe o imensă inimă-liră, martoră a suferinței și crimei.

„înfometat labirintul meu – asemeni unui proces ce n-a lăsat condamnăților decît un drum de cenușă • descîntec secătuit de-o sete de piatră • ori umbră magică de unde se scurg precum dintr-o rană – fantomatice metamorfoze albastre • ascult orbirea lichidă cu înotînzii rechini de tăceri – ei, domnii liniștiți ai sinistrului • mă risipesc în frînturi răstignite – fuge prin mine un animal izgonit •”

„trebuie să te descâlți ca să pleci în fine din tine – să te descâlți de tine însuși • adormit în styxul unui tren vei face amor cu lama hipnotică a cuțitului • vei cădea, înfinit înjunghiat de absurd – în propria ta rană • suferința o să-ți jupoaie asfaltul – ori poate mereu exilata epidermă a pămîntului •”

„văd abisul cu gloanțele care mă cheamă – precum adolescentul cărunț cu sângele-i așteptat în roșu de dureroase perdele • vai, geamătul descuie ce ușă vegheată de vid • ce geamantan iradiat de orgasmul atîtor cadavre furate •”

Iată deci, lectura imposibilă își urlă singură sensul :

„ele au în loc de brațe niște torțe aprinse • ele au pe cap – în loc de păr – rădăcini căscate de urlat • nimic nu poate fi citit – și totuși vai! totul poate fi înțeles •” (moartea dă mărturie).

Poetul este un martor cu empatia infinită, purtînd în inima-cupă, ca unică speranță, Graalul neantului.

Dana Șişmanian

NOTIȚĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ

Născut în 1951 la București, absolvent al facultății de limbă și literatură hindi cu o teză de diplomă de specialitate susținută în 1974 (*Sacrificiul vedic sau „Coïncidentia Oppositorum”*), Ara Alexandru Șişmanian a părăsit definitiv România în ianuarie 1983, ca urmare a persecuțiilor politice suferite din cauza apartenenței sale, în martie 1977, la mișcarea pentru respectarea drepturilor omului.

S-a stabilit permanent în Franța, unde a urmat cursuri la École Pratique des Hautes Études și Institut Catholique de Paris, studiind literatura vedică și brahmanică, gnosticismul și maniheismul, sanscrita, armeană clasică, ebraica biblică și copta. Istoric al religiilor și poet, este autorul mai multor studii despre India vedică și Gnoză, publicate în Belgia, Franța, Italia, România și Statele Unite, eseuri literare și politice, și a 30 de volume de poezii în limba română, publicate în România și Franța începând din 1997, la care se adaugă șase volume de poezii traduse în franceză, abundant salutate de critica literară din Franța.

Pentru detalii, volume, și bibliografie, vezi pe [situl personal](#): [CV_A.A.SHISHMANIAN\(rom\).pdf](#).

POEME

*chiar pe dumnezeu îl respiră, știindu-l, poetul •
iar neantul în cupă de spirit – Graal sublim îl poartă în inimă •*

(misterul martorilor)

1. scara fără trepte

mă cufund în scara fără trepte a materiei – în întunecimea ei caldă • ca o bucată de somn confundînd atîtea spații și vise – ea, ce ține în mîna deja rătăcită o frîntură de balustradă • eu, ce nu mai știu în ce uitare mi-am așezat ochii poate tocmai auzind bucata de suflet pe care-o respir – cu degetele adîncite în secunde abia bănuite – în amintiri abia bîntuite • ieșind cu toată acea ameteală negînditoare din țunamiul de beznă ce-mi plămădește inconștientul în chipuri • ciudată oglindă fără memorie care spînzură-n vid • da, mă scufund în scara fără trepte a materiei – cu întrebarea unei frînturi de balustradă în mînă – într-o bucată de mînă ce nu mai știe ce este – de este • în beznă aceea caldă care mă plămădește – ce-mi plămădește confuzia – suspensia – leșinul – amintirea larvară – fără identitate • eu care dorm fără să știu – trezindu-mă fără să-mi mai despart starea în tulburi cuvinte • poate trupul meu e întins pe adîncimile netezi ale neundelui lac – neundelui rîu – neundeii miresme a timpului – acolo unde nu știu decît să dorm cu o frîntură de balustradă în mînă – acolo unde doar o mînă spectrală mai încearcă să mă călăuzească – da, compasiunea licăritoare a unui spirit înăuntrul căruia de-atîtea ori am murit • în profunzimea căruia de-atîtea ori rezămislit am dormit • întîlnirea cu visul m-a izgonit din nou în coșmar – în frigul care nu mă poate recunoaște – în ghidul străin • pășesc dizolvîndu-mă prin apele negre ale fîntîinii fără poveste – aș vrea să adorm cu surîsu-mi absurd printre formele neînțelese – printre chipurile cu care nu mă pot întîlni – pentru că-n tăcerea lor nu-mi pot înfige ca pe o lamă silaba – pentru că-n letargia lor cuvîntul nu-mi pot găsi •

2. *zborul cerne cenușă*

zborul cerne cenușă peste zăbovirile ierbii sub care aștept • ies pînă intru în șirul absurd și abstract al celor demult inutili • al celor ce și-au pierdut pasărea și umbra • gura atîrnă neputincioasă de zâmbet – corabia atîrnă aproape naufragiată de alb • și din scheletul gândului vid mi-am cioplit statuia străinului ce-mi slujește de catarg • ștreangul face din fiecare din noi un funambul plin de silabe • iar cheia – cheia murind descuie în sfinx toate enigmele lui puberale • nu, nu întinde mîna monedelor întîlnite pe stradă – în ciuda sînilor lor foarte frumoși • și nu uita satirul din trunchiul copacilor – satirul sedus de varul letal al razei de lună • gura-și tîrăște literele în cuvinte de neînțeles – în necuvinte poate • în necuvinte ce-adaugă un cearcăn profetic privirii moirelor • nu, nu întinde mîna capului preaobscur – decapitat de propria-i idee • sângele lui ar putea să te umple de navigația infinită a celor în veci fără țarm • desigur, orice contradicție ascunde povestea dezamăgirii unei marionete onirice • povestea unui somn bizar prin care trecem fără a pune măcar capul pe pernă • basmul unui zâmbet-fantomă atinse de care lumi pudrate plâng și dispar • da, dispar instantaneu – cum avisul avariat sufocat de albastru •

3. *moartea dă mărturie*

noaptea îngheață de-albastru – de mărturie și crimă • chipul uriaș precum un prag abject al pedepsei • toate acoperișurile au aripi în aerul sculptat de uimire și groază – de-amurgul transfigurat al terorii • țipătul mut al mulțimii se înalță la cer ca un munte înstrăinat de blestem • sângele absurd strălucește în labirintul celest • vinele galbene acoperă oglinda învinuitei *lor* lașități – cu un singur cuvânt – cu un singur nume ilizibil • cu un singur cuvânt – cu un singur nume ce-și deschide fereastra în toți – în tot acest meeting de piatră • e oare-un profet cu unghiile înfipite în vidul acela dureros • e oare-o monedă uriașă – tăioasă – ce despică vaginul strepezit al femeilor • ele au în loc de brațe niște torțe aprinse • ele au pe cap – în loc de păr – rădăcini căscate de urlet • nimic nu poate fi citit – și totuși vai! totul poate fi înțeles • nici un semn – doar acele înspăimântătoare candelabre iluminate de șerpi • nu moartea banală a bombelor – a întristatelor, întristatelor explozii • ci niște abisale, avisale crăpături – demente guri prin care nimicul parcă vorbește • da, doar atît – dar cu siguranță – *atît* •

4. melancolia înghețată

astăzi – adică ieri cu melancolia secundeî înghețată • sau tălpile suflate de zîmbet ca niște poteci ofilite • acum, cînd pădurea lacrimilor mele se clatină – iar dubiul mă face parcă să-mi pierd bipedia • da, întunericul cu ușile smulse ale străzilor între care mă legăn cum aș visa • străin de privirile celor ce încuiăți în trezie – mă judecă • în vreme ce contemplan cerneala ascunsă de noapte între stelele reci • dar iată plutind pe absurdul de apă cerșetorul de rădăcini • cu coiful lui plin de zgometul monezilor în zadar aruncate • el crește cu tot negrul în jos prin amintirile violete ale serii • fără pămînt – întîmpinat doar de vid și memorie • soldat cu gloanțe de-argint în pușca lui liberă – complet inutilă • căutîndu-și cu-o mînă fantomă rația de moarte • sau coborînd clina dulce – îndreptîndu-și truda spre-o sinucidere binemeritată • spre hamacul acelei euthanasii cîștigate din greu • spre acel surîs însenilat, monoschizofren – unde toate clipele, toate clapele vieții sale scobite • toate ciudatele așteptări de sânge, de nimic și de lacrimi – s-ar zice că sînt simultane deși iremediabil non-concomitente • acolo o pleoapă lipită cu disperare de trotuar – dincolo o palmă de tristețe adîncită în scoarța copacului • sau efortul acela fără sens de-a netezi – de-a mîngîia asperitatea – suferința tuturor lucrurilor • de-a dreptul cu inima • pentru că totul suferă – iar tu nu mai ești • decît neantul lăsat în urmă de suferință •

5. *firele roșii*

și iarăși firele roșii ale străzilor ca un pulovăr destrămat de inocență și prostituție • unde-o puștoaică de 13 ani suge indiferentă sexul unui soldat abulic, în prag de război – de parc-ar molfăi bătrînește o coajă de pâine • în ciuda unor lacrimi agățate de tristețe asemeni unor rufe murdare • ori a clipelor ce aleargă prin viața străină a unor cîini decolorați poate de plictiseală • nu mai știam nimic despre urmele certificatelor mele de naștere – sau de ipotetic botez • prins în cleștele exasperant dintre un ieri absurd și-un mîine nu mai puțin idiot • un amețitor cerc de oglinzi mă fărîmă-n silabe – nimeni cenușiu al vidului fără imagine • al insomniei precum o cheie de fier fără posibilități de trezire • înconjurat de hazardul himerelor ce te sfișie fără să-ți mai pună întrebări • zâmbetul răspunzînd în loc de enigmă – doar prin labirintul coșmarului • cînd infantila soluție se lasă prinsă cu lipici de cristal – de neantul din melci • rămîne desigur fereastra buzelor silabisite de telescopul de-obscur contingent și de abur • da, impostura acelei alunizări sodomite – aproape mitice – de pe tronul de spermă al ficțiunii • căci, vai! – omul n-a mers niciodată pe lună – nici cu pași mari – nici măcar cu pași foarte mici • nici chiar cu drapelul fluturat fără aer de vîntul absent al păsărilor lui înstelate • acum că singurătatea i s-a rostogolit ca un zar pe verdele jocului fără destin •

6. *prin mine însumi*

mă plimb prin mine însumi sau poate printr-un celălalt dislocat • precum o pendulă între așteptare și sentiment • și visez un maidan năpădit de fire de praf și raze de lună – poate lupi cu două-trei capete – poate himere cu ochelari ori sfinxe cu sutien transparent – ținând discursuri pedante, da, poate • și găsesc sau nu printre bucăți de somn – frunze de șoapte lunecînd pe labirintul lichid • sîni nebuloși cu privirea nebună – fructe triste și moi – singurătatea descompusă în doi ori în unu • cu cifrul ei spectral – asemeni stropului împădurit, sticlos de-aftita absurdă rătăcire • noaptea livada povestește umbrei basme de cenușă • pînă cînd zmeul dimineții răsare prin spărturi de cer • asfaltul cu oglinda lui noroasă și tulbure îmi plimbă cuștile frustrării în calești • da, dus sînt la buze de cristalul melcului uluit • și fluturele mă visează mandarin în vidul de mătase • încerc atunci să aflu pas cu pas ce e un corp – și din absențele răspunsului – ce e o întrebare • ce-s firimiturile avisului cu mesteacănul argintiu mestecat • sau frigul chibritului frecat de alb – cînd pasărea ferestrei își deschide leneșă aripile • silabele mă-nvață uneori cum să înot prin renunțarea destinală a aurului preschimbatoresc în inel • și cum în capcane de strălucire să prind sînii nesupuși ai sirenelor • filmul mă stinge cu incendiul ochilor închiși • iar ploaia melancolică a cortinei de teatru se înalță înspre tăcere • numai sau nimeni – sticlă sau pustiu • atîta zîmbet doar știu – că niciodată nu voi pescui din nou în lume venirea mea •

7. *și iarăși singur*

singur și iarăși singur – și sigur ca un glonte letal când din spectator am devenit în fine o țintă • și când așteptarea e o oglindă neagră – fără nici o imagine • vegheată de-o perdea de sânge ieșit din vinele mele tăiate • în cameră – da, în camera roșie – mă întâmpină tăcerea albă a lunii • și amnezia mea absolută de ins fără amintiri – când, călător nevăzut, mă întâmpin cu singurătatea lângă clapă de apă • de altfel, ce altceva erau – puteau fi – amintirile decît cioburile unor obiecte necunoscute – pe care niciuna din silabele mele nu le ajunsese vreodată • da, eram nimeni – și eram fără chei – și nu atinsesem nimic cu mîna misterului • nu aveam nici măcar acele chei strîmbe scoase din arsenalul turbării – unde atîția rinoceri își rătăcesc megafonul și-odată cu el, pălăria • nu eram în stare să deschid cu lacrimile mele scorjite – nici măcar poarta unui abator cu sângele bufon de fantasme • constatasem nu prea știu când că aveam – da, aveam de peste două ori – 35 de ani (vîrsta absolută a ratării) • dilapidasem toate clapele pianelor fără să compun măcar o sonată • deodată timpul se oprise precum o peșteră ciudat de albastră – cu toate secundele atîrnînd din tavan asemeni unor țurțuri de moarte • o peșteră din care nu mai puteam să ies de parcă m-aș fi transformat într-o pictură rupestră • jucătorul alb murise într-una din ele – și sinuciderea mea – ispita mea – trebuia să ghicească în care • în care din aceste imagini absurde sau stalagmite lipsite de sens – albul își depusese cruda singurătate • sperînd s-o transforme din posibilă crimă-n enigmă • da, într-o gaură neagră involuntară •

8. *o frîntură de styx*

o întâmplare ca o frîntură de styx – aidoma c-un glonte, poate c-un ciob inezisabil de moarte • sau o fișie profundă de verde – elastică-n hazard și moale în suflet • memoria precum mirajul cenușiu al fumului de țigară – deja aproape amnezic • un copac ce mi-ar fi trimis toate frunzele lui ca pe niște scrisori • un chip cu pagina albă va fi astăzi sau mâine o gumă roșie pentru toate numele lumii • și o gumă neagră pentru toate bîntuirile ei • o piatră înstelată îmi întreabă întunericul • îi răspund mestecîndu-i cu răbdare așteptarea și vidul • și învăț doar atît – nimeni nu vede, el rătăcitorul, decît ce vede un orb • un orb orb la ființe – căruia orașele îi restituie doar dantura rară a caselor – numai bezna furtivă a lucrurilor • ciudatele frînturi de nimic înfășurate în absența lor imuabilă • purtat de styxul insomniilor mă termin amestecînd fișii de moarte și noapte • schemele a tot ce-a pierit • albastrul pașilor sub pletele melancoliei – paradoxurile himerei • aproape-un labirint de culoare întrerupte – de alfabet straniu decolorate • înot – virgulă solitară printre impure silabe • da, respir cărunț de toamnă lipit de falezele cristalinului nimic • nimeni cu niciodatul jefuit de clipă • cu labirintul fulgului învăluit de avis • și cu mine topindu-mi discret solitudinea prin culorile acestui inextricabil somn al culoarelor • fragil precum gustul unui aliment pierdut • al unui rest de dincolo ce totuși cu-amintirea lui stranie mă leagă • da, el numele fără nume – absența fără definiție • frumosul fără corp al morții imagine • unde mai greu cu fiecare strop – străbătut tot mai greu – neștiutul s-a scufundat •

9. o bucată de gheață

o bucată de gheață pe care merg în timp ce nesfârșită sub pași
mi se întinde • poate o depărtare de alb pe care nici măcar cu
zborul nu mai pot s-o cuprind • o cutie de singurătate roșie –
unde vreau să intru – de unde vreau să plec • o cămașă de vînt
sub vertebrele stîlpului – și mirosul cenușiu de film al oglinzii •
sau scara dintre vinele mele de melancolie albastră – luna
nebună căreia creierul meu îi plătește o chirie de frig • și
depresiunea mea de silabe strînsă în disperarea făcută căuș •
chemarea de pulbere a tuturor deșerturilor • cu floarea alienată
zîmbindu-mi strîmb din toată obscenitatea-i păroasă • capul
rostogolit de-amurg pe care doar cu blestemu-mi trudnic îl mai
citesc • e ora atunci a unui sfînx cu ceasul destinului spart • e
ora ce numai prin spărtura timpului ne vorbește • și doar cu
labirintul vopsitei litere poate să-ncerce să uite a citi •
totdeauna respiră-n mine somnul cînd inversat îl visez • iar
ferestrele se usucă închise lîngă cangrenele aerului • vai, cîine
de fum voi mai fugi – cît oare – după toate aceste dorințe
fosile • da, și pînă cînd îmi voi mai ascuți sîngele de gresia de
așteptare și dubiu • amorțit de moarte parcă m-aș trezi numai în
bărci de negru – poate fiindcă nu pot o altă culoare imagina –
eu, transgresiv pasager de secunde – pentru infinit insularul
neant • sau poate fiindcă țigarea-mi aproape arsă ține în mîină –
un revolver •

10. fata absurdă

iată fata absurdă cu sînii ei vineți • poate că moartă deja – ieșind dintr-o oglindă străină • cu sînii ei vineți și duri – bizare prune pe care poți să le mesteci fără sfîrșit • și-n ciobul obscur – nimicul spart unde uitarea cu mirajul ei tulbure parcă mi-a povestit obscenitatea-i sfioasă ca un rest de fantasmă • și poate că un soldat – sau doi, sau trei – ieșeau din ea cu uniforme lor roșii de sânge • precum cojile de pîine mestecate de vreun ultim război • cojile de pîine ori tabletele dezvirginate de ciocolată • astfel nimeni se spînzura de nenăscut cu ștreangul albastru al solitudinii • mort între cele două ore ale întîmplării pierdute în alb • și-și alegea copacul de timp cu plicurile șoptite de-avis și de vînt • da, el, însetatul – cu clipele clipind de dureri presimțite – și buzunarele pline cu insomnia strînsă din vieți anterioare – din viețile-i atîta de vechi • ... dar poate că mă-nșel – poate că nimeni se înșală cînd povestește despre fete cu sînii vineți și morți • despre fete cu mamele arse și cu cenușa ninsă-n memorie • cînd a venit de fapt doar amurgul – amurgul bun de murit • cînd este-n fine clipa să te urci în avionul verde al nostalgiei – ce se topește în violetul zenit • cînd buzele-ți zîmbind de enigme ofilite – se vor muia în avis – sorbind cu sete din noaptea dulce și groasă a abisurilor • oh! să beau – să beau din somnul începuturilor – sau din mine • să-mi fiu cupă – și băutură – și hău • sub litera încîlcită a labirintului în care m-am născut cu fiece moarte • și-unde cu trezia am visat – purtat de-un *trip* mereu mai luxuriant și mai straniu • stîrnit de cîmpul pustiu al frigului alb • cînd luna-mi ninge în creier iar hipnotizatorul încheagă ceața de necuvinte – prin care neantul infinitul și-a rătăcit •

11. pulbere obscură

pulbere obscură de depărtări – vai, acele poteci pe care plutești cu pașii de moarte • ciudate silabe căutînd într-o întîlnire imposibilă – oroarea oglinzilor vide precum o mărturisire evadată din singurătate, așteptare și timp • căci nostalgia unei solitudini pierdute poartă înscrisă în ea mărturisirea – și dezolarea tuturor acelor ferestre pe care privirea-ne n-o va mai regăsi niciodată • styxul e sângele – sângele ce curge din barca rănilor mele – urcîndu-mă spre infinitul unde renasc și mă sting • unde neant îmi sînt nesfârșită carte – rescrisă și ștersă mereu • încet – și neant – și zâmbet – privind – cum poți merge pe gheața de clape • sau cum se preschimbă-n abis aceste putreziri ale timpurilor – ale trupurilor abia înflorite • noaptea îmi înalță sângele-n himerice statui • și copacii rămîn veghea străzilor șterse din tot mai străine secunde • cînd străinul își presară degetele – fărîmele eșuate ale trupului – pe erorile cîtor drumuri – pe rătăcirile cîtor ace ale orologiilor • da, pe argintul cîtor naufragii la care întîmplarea-i a acostat • pietre de netimp ale rîului sec – pentru evanescența solitarului segmentat • și silabele care ne mistuie chipul aruncat pe potecile vidului • chipul citit ca o mărturie de neantul pe care cu fiecare clipă îl trădăm, îl trădăm... •

12. la puncte-puncte cu singur

la puncte-puncte cu singur – cînd nici o fereastră nu mai topește aripa zborurilor • cînd insulele se adaugă mării asemeni unor amorțite existențe • și mă descopăr ca-ntr-o oglindă în neant fără chip • cu toată prezența mea redusă la vidul ei înseși • îmi căutam atunci avisul cu amintirile unor mâini – ele mergeau în locul picioarelor – și nu atingeam cu tălpile mele amnezice decît infinitul • sau fantoma unei bucăți spectrale de carne ca un pariu pierdut • răsfoiam cu săruturile buzelor dosarul unui delict al abisului • silabele-mi nu mai erau decît urmele unor obsesii albe – un fel de pietricele risipite pe erorile unor poteci demult dispărute • ori scufundate pe fundul călimărilor pline cu cerneala privirilor negre • insulele acelea – lucrurile – petele de întuneric de pe depărtări de hîrtie • vor fi chemate numai de numele pronunțate de pașii pierduți în ecouri • cînd nimic nu mai putea subzista din întîmplările vomitate de galben • sau din sângele de-argint cu rădăcinile de nepovestit • căile șterse cu guma de vînt – grupurile călătorilor precum niște firimituri ciugulite de-oroarea păsărilor invizibile – cu foamea lor insașiabilă de labirint mereu vid • ... pînă la urmă, numai închis în fildeșul turnului monoschizofren – poți asasina cu lama zîmbetului, paralizate, secundele...

13. acceleratorul apocalypsei

oh! unde străbun – unde sunt întrebările tale bătrîne • și frigul oglinzilor, negru, unde întâmplător mă reflect • unde e acea adâncime unde mă lepăd de amintiri și miracole • de parc-aș muri mereu îngropându-mă sub aur de străină iarbă • noaptea, pe lupi spectrali, urcînd spre letala din lună • da, am măturat demult toate secunde – clipele unde visînd, n-am trăit • secunde ce-s mormînt fiecărei frînturi de argint zămislite din mine – fiecărei închipuiri de scorpion și de vag • da, cimitirul trupului meu fărîmat • și otrava evanescentă a spumei • cartea ferecată a frustrărilor de lîngă cuțitul cu care visez • cînd zăbovesc în barca somnului pentru că pierdut este țărnul unde uneori mă trezeam • pierdută-i originea de unde plec biciuit de ntîmplare • sau aripile negre ale ostenitului înger care-și îneacă țipătu-n styx • da, cartea ipotetică a sinuciderii de care nu-s vrednic • de care, sufocat în roșu erogen – ejaculîndu-mi cu încetinitorul fantasmele – debarcader al eșecurilor – nebulos, mă despart • persecutat de ridicolele crime pe care nu le-am comis – exilat pe vecie din zâmbet • cu pesimismul meu de bucătărie tangent la buddhismul meu oblic • mă întîlnesc în vid cu transparența mea monoschizofrenă – cu acea transcendență a refuzurilor • cînd diminețile dezacordate la pianul de zinc • și-mi zic că n-ar fi o idee prea rea să deschid un bordel cu prostituatele ospiciilor • deși nu tot atît de bună c-aceea de-a apăsa cu avisul pînă-n abis – pe acceleratorul apocalypsei •

14. solitudine de neînțeles

solitudine de neînțeles – când întâlnești pe poteca stelară
perplexitatea pietrelor negre • în aerul irespirabil • și silabele-ți
enumeră toate cuvintele pe care buzele tale vineții le-au uitat •
ori casa cu ziduri fragile lângă tencuiala căreia surprins te
spărgeai • căutînd în mirajul handicapat petele vidului • straniul
carnaval de lumini colorate din transparența homunculului – ce
așteptat de fereastră – singur viitorul îl poate gîndi • au poate
ospiciile sparte ale orologiilor desfigurare – masa agonică la
care poetul a amurgit • cupele verzui de soare coclit • și
zîmbetul suspicios al ferestrelor – când oglinzile descoperă în
adîncuri de imagini bătrîne cvadratura misterioasă a cerului •
firele destrămate ale adolescenților de demult cu febra
înnodată-n săruturi • pîini stacojii din făină de ferocitate și
sânge • și iarăși – și altul, mai mort în țipăt de drum • altul,
spălîndu-și pașii în moarte • altul, când respir prea tîrziu pentru
ca rotundul să se mai poată salva întorcîndu-se • răzbunarea
coace-n cuptoare de frig demoni de ură incasabilă • și-un rest
de beznă curge din sângele impronunțabil al nornelor • umbră
peste labirintul lui nu – peste nemurirea ce sângerează neant •
da, când din luna rănită picură lunieni albi • sau când picioare
de apă coboară pe scară – ofilite, fazele lunii • și din libertatea
năruită a culorilor mă storc inutil •

15. paginile ospiciilor

paginile ospiciilor răsfoite de bătrâni lunieni în abis • treptele oblice se privesc în oglinzile pașilor – și grădina cu pești albi paralizați de demență • grotele caleidoscopurilor înecate sub ploi – când mă plimb prin strop de pădure • străzile prostituate – și copilul de sticlă ieșind din copac – de sub coaja mîngîiată de durerea lui singur • naufragiul suspendat – pămîntul lichid oferind adăpost rinocerilor gînditori – cîți au rămas • lumina cojită se lovește amețită de ziduri – ea, ce străbate, cenușie, rugăciunile aleatorii ale incendiilor oarbe • și orașelul cu străzile drogate și cu prostituatele lui primitoare • da, cu durerea lui atît de ospitalieră • sau alienații ce vînd cuțite în închisoarea albastră • poetul înecat ce-și pescuiește din luna avisală hoitul monoschizofren • ori soarele pe cînd se scufundă în val de silabe – roșul ciudat sfărîmîndu-se în reîntoarcerea-i vidă • da, larva stacojie închisă ca-ntr-un vagin în cutia de unde miraculosul a dispărut •

16.frunzele înnegrite

handicapate de șoapte, frunzele înnegrite-n pereți • din pădurile ofidiene de nervi • ori disperarea înfiptă-n pământ precum o cruce de lemn – masca poate veghind cercurile albe de cretă • veninul negru al șarpelui mușcă însetat sînii roșii ai păsării • curge pe petele palide sânge de enigmă • arunc elicea în verdea joc – la fisură cu singur alogenul cu-alegerea periculoasă • abisul se așează la masă față-n față cu mine • petale sînt pașii zăbovind sub lună ai spectrelor – oxigen înflorit din grădina ospiciului • sau umbre de evanescență sticlă – drojdia poate îngîndurată a întunericului • da, sfînxul incestului printre avioanele verzi prăbușite în nostalgie – femeia îmbăiată în flori – cu pielea jupuită de perplexitățile caleidoscopice • piatra-și urlă beznele prin erecția extazului – sub zîmbetul potecă al călugăriței dizolvate-n frustrare și vid • un clopot, poate, cu sunet de sânge printre ecourile tulburi • precum un cheag de avis – capul, în oprirea căzătoare a abisului • diavol de gheață printre pînde și sfîșieri în adîncuri albastre – trup însîngerat de singurătatea stepelor roșii • cînd cioburi de labirint risipesc cristalul culoarelor – adunînd cadavre d'imagini din sparte oglinzi • și moartea verticală a lucrurilor – cînd captiva ta respirație pleacă înspăimîntată-n exil •

17. bănuiala neantului

nicăieri mai mult decît este bănuiala neantului • lucrul sedus doar de lucrul unde-și caută lucrul • și visul ciudat precum aerul pe care creierul tău îl respiră • gardul alb dincolo de care poate un șarpe de foc – poate-un dragon subteran – ori buzele negre cînd mă joc dezbrăcîndu-i chibriturile • aruncînd înălțimile spre frustrările întunecate ale pietrei • poate o fotografie cu petalele rupte – o cupă unde vidul meu s-a pierdut • da, o lacrimă unde m-am rătăcit ca într-o încolăcită pădure • chipul obscur cu care-am intrat în tărîmurile devastate – și urma acelui necunoscut înserat • munții mușcați de așteptare sau întuneric • zîmbetul cum un bisturiu cu care-mi operez luna ca pe-o tumoare – și inima ca pe-un abces • calea mai albastră decît o femeie căreia tocmai i-am căutat sexul • și pletele de ghips prăfuit ale nimfei încărunțite-n mesteceni • și tu – ce-ți descifrezi secundele cu degetele tale unse cu-avis • ce-amesteci stelele cu pudică enigmă • închizînd în cutie speranța după ce-ai gonit toate pandemiile • s-ar zice că ești un somnambul funambul aprins pe ultima graniță • cea ce nu mai separă ci numai vestește prăbușirea albastră • da, cea ce taie în două amintirile pe care ielele fără silabe le destrămau – în oglinzile sticlind din pietrele rîului – pe fundul fîntînilor cu neînțelesurile mute • cînd letala coboară pentru a-și căuta luna nebuniei în apă •

18.frigul absurd

în frigul absurd al silabelor nimeni ca o piatră dispare • ca o piatră ce a devenit subit invizibilă • nimeni dispare de parcă numai albastrul ar mai umple cutiile goale • iar din mama rătăcită a celorlalți – n-ar mai fi rămas decît un sîn înverzit • da, atît de solitar e neantul încît pînă și singurătatea îl părăsește • vîntul cade-n fișii precum o femeie sedusă de thanaticul întuneric • pe-oglanda asfaltului cîinele se scurge din mine – umilă i se coace turbarea ce-mi linge picioarele • parcă un șarpe abandonat în leagănul clipei mi-ar oferi-n dar viitoarea-i abjecție • umbra mea se străduie să-mi acopere drumul de parc-ar vrea să-mi stingă trezirea cu magia ei verde • și iarăși infernul își sapă adânc neîntoarcerea în avisalele-i văi • pagini mîloase își întind labirintic literele obscure – priviri spectrale aidoma unor reziduuri de lună • poate că infiniturile nu-s decît freamăt de fraze unde neantul citește irosire de lumi • poate că trebuie să beau cu pahare sparte abisul – pînă cînd stelele or să mă devore ca acidul sulfuric • poate pînea silabelor trebuie ruptă din sexul echivoc al sibilelor • sau drumul va să-l împart cu morții ce i-am ajuns din urmă – da, cu ei ce doar cu nimicul m-au întrecut •

19. val paralizat

dealul e-un val paralizat de contemplația indescifrabilă – de contemplația ce-n semnele lucrurilor enigma o depune mereu • vîsla cu secundar se scufundă în timpul de somn • fulgul toarce absurdul în întrebări inutile • vai, tu alergi de parcă disperarea ta ar zbura • de parcă pietrele ar încărunți de așteptarea iernatică a pașilor • cînd nimic sărută începutul lui nicăieri pe o pernă nostalgică • da, îmi odihnesc întunericul rănit în uitare • pistolul inimii e strîns într-o durere de ghips • totul e străin în sicriul acesta vegheat de pasiunea ta necrofilă • sângele obscur al adîncului deschide sub rădăcini cheaguri de insulă – deschide-n nelămurite înălțimi, ectoplasmice, porțile palide • și drojdia turbării falsului – necruțător vomitată de zîmbet • visele pe care le-arunci ca pe niște oase furiei hămesite a cîinilor – a cîinilor flămînzi de propriul lor gol • stropii indeciși – vopsiți cu roșu de lacrimă – ai războaielor congelate – ai nopților cu nebuloasele nitescente • oglinzile sparte scuipă ultimii morți • cînd tu, alogenule, îți descoperi deodată tot albastrul furat • inelul cu abis jefuit dintr-o veche casetă a suferinței încolăcite în nervi • sau țipetele sticloase ale iernii cu dezgustul prădat de limacșii morții • alcoolic bizar – vei cîștiga desigur un concurs de otravă măsurat după numărul femeilor băute de singurateca ta răbdare • după numărul dezamăgirilor aruncate de hazard la pubelă • da, după dîrele fantomelor lăsate în urmă de morțile tale cu repetiție... •

20. mirosul inimii

ce bizar e să fii frîntura unei urmăriri de demult • o suferință aproximativă destrămată în lame de zîmbet • întîlnești atunci foșnet de silabe – și secundele fugind ca niște cîini • labirintul amprentelor pe care cu trudă îl urci – umbră scuipată sub laserul soarelui • sau o scară gata să se năruie – plantă cu treptele înfrigurate de vîntul prea profund al abisului • ferestrele în spatele cărora se ascunde moartea mea singură – da, ferestrele spre care înaintează umbra mea cu ochii de sânge – ce s-au înnegrit de așteptare • privirile au jivrat geamul ca o floră thanatică • la salcie cu singur se despletește în mine avisul oglinzilor – și animalul albastru se devoră pînă nu mai rămîne din el decît fantoma argintie a drumului – stropind o pată de evanescentă melancolie • desigur, mlaștina ce atîtea înghite – nu trebuie să deschidă ochii stranii ai cimitirelor • durerea uitată a mîlului mort • nimeni nu trebuie să înceapă a vorbi sfișiindu-și tăcerea ca pe un himen al haosului • și amnezia minotaurilor nu trebuie să se nască din constrîngător labirint • da, neantul nu trebuie să-și trezească imaginea din străfundul primei oglinzi – ca pe o pagină incoloră anterioară tuturor codurilor • de parcă ți-ar ieși deodată în cale – dedublîndu-te • mirosul avisal al inimii tale •

21. zidurile galbene

zidurile galbene ca o osteneală a secetei • poiana ciudată acoperită cu cicatricile-i verzi • mă întind în ea epuizat de avis precum în propria mea rană • bucățile rupte ale trupului meu mă veghează – scade din mine plecarea de sticlă • florile s-au uscat asemeni unor fire de sîrmă – e tot ce mai țin în mînă din destrămata mea nostalgie • potecile se holbează la ochii mei orbi – și tot ce mai pot e să le privesc resemnat – numai cu pașii • luna taie-n grădină felii de nebun • oglinzi negre unde din masca lui de mercur nu se mai reflectează decît numai neantul • noaptea înghite neliniștile ciulite ca pe niște banale aspirine • singur își înfige cuțitul bilingv – în lîncezeala obscură cu sînii ei albi • atunci coboară în mine adolescentul cărunt – cu sângele chemat de dureroasele perdele roșii aplecate ironic peste oglinzile asfaltului • simțurile lui sînt încordate exact ca un arc – țintind o disperare unde se-ascunde un monstru invizibil • sau singurătatea precum o agonie retrasă – marea a lacrimii ce lasă în urmă geamurile reci ale feței • limfa lunii – nimfa ce umple și îneacă toate aceste pahare uitare-n nimic • ori iarăși alogenul cu lampa lui halogenă – care urcă sau poate coboară ca pe niște sicrie treptele de unde a înviat • anxietatea – cutia minusculă unde albastrul și-a îngustat pînă la absurd dispariția •

22. zeul din străfundul palorii

e un zeu în străfundul palorii onirice ce-nvăluiește letalul • o sufocare înoată în geamul de unde inima mea pescuiește oglinzi • poate scânteii de uitare risipite printre frisoanele acestui eden avial • și camera de spital a lunii bolnave • o rază absurdă izbucnește din tăcerile amorțite – devorându-mi orbirea • fără sfârșit sînt palorile ce mă deșiră • nu pot întîlni decît umbra amneziei – pragul ei neștiut • mi-am încuiat sufletul în răsufletul fără cheie – ce ciudată celulă fără pereți • să mă așez poate pe aceste cheaguri de alb lăsate de sângele lunii • sau să ridic cupa de așteptare roșie • durerea celui alt mi se scurge mereu printre degete • exsanguă noaptea în care bucată cu bucată mă năruie • zâmbetul a format numărul chipului meu căutîndu-mă • în fond, lumea nu-i decît tencuiala ectoplasmică a închisorii absente • și pădurea de așteptare ce mă multiplică – unde mersul mi-e fiecare copac • din nou cellalt precum hoitul unui drum fără scop • vocea incoloră a sinuciderii cu dezgustul ei sec • secunde grele intră în negru ca în carnea unui orologiu absurd – semințele unei nebunii pline de sevă • sînt dincolo cum această ușă – cum mortul cu sângele încuiat • poate-o fișie de întuneric ce-mi zăbovește în creier • o frîntură de lepră cu treisprezece degete – o frîntură de lepră precum o cheie ce țipă • fixitatea de cristal a panicii – a străinei – letala lunii ce mă privește cu ochi de sibilă sfărmată • un suflu plin de silabe pe obrajii mei ce aud • e ceva hierolific în sângele cadavrului proaspăt • și-această potecă pe care roșul meu a găsit-o – acest trotuar negru sub disperata-ți fereastră • și ceilalți – în absența cărora solitar mă fărîm •

23. oglinzile sărutate

pînă unde urcă oglinzile sărutate de despărțirea secundelor •
zîmbesc – eu, care-am fost fereastră și m-am întrebat labirint •
sînt vestitorul zarurilor – sînt tencuiala unde umbrele visează
cînd zidul a adormit • cheile luau trenul pentru a descuia în
fiecare gară porțile necredinței • pietrele ascundeau silabe pe care
eram condamnat să le citesc • aprindeam lumînări la căpățiul
celor atinși de insomniile morții – căci există o insomnie a
celor ce nu pot muri • trebuie să mai fi rămas în întunericul
asfixiei – cîteva fisuri vechi pe unde să se poată din lume ieși •
inima însăși e o asemenea crăpătură rămasă dintr-un cosmos
fossil • înot atunci prin zborurile scufundate – sperînd clipele
pietrificate de mirajul unui puls • precum jucătorul ce-și
mizează pe zero hlamida de var... • înzăpezitul neant
hibernează sub degerată tăcere... • și iarăși dezgrop
imposibilul... •

24. costumul palid

costumul palid de lună cu petele roșii ale pașilor – și noaptea avisală a celui peste care a căzut deodată bătrânețea • copacii cu număr de var – cu tristețea de-argint ofilit • odaia de întuneric se apleacă prin mine cu blestemele ei decolorate de amintiri • căci nu memoria-i infernul ce iese din oglinda de strigăt albastru • jucătorii ca niște spînzurați de lemn și-au uitat – și-au părăsit în orbire descoperirea și drumul • stelele rod noaptea asemeni unor șobolani fantomatici • și florile-mi lipsesc de frunte săruturi de nebunie • parcă o coroană parfumată de demență sălbatică • mâini subțiri precum niște fire seamănă-n mine iluzia bizară a destrămării • și zidurile sfărîmate ale creierului mă asediază cu goluri de lună • poate mi-ar fi frică de m-aș putea auzi prin frigul tainic al labirintului monoschizofren • dacă mi-aș putea citi literele în sculptura plină de ură a furtunii • așteptarea războiului 'i stoarsă iar cadavrele inevitabile deja seci • totul e greu – și singur – și liniște – și tăcere la fereastră cu vid • gările-s mușcate la roșu iar semințele de aur ne bombardează • da, carnea a devenit un coșmar inutil • în timp ce gura mea aprinde depărtările funerare ale focului mut •

25. caroseriile secundelor

caroseriile secundelor se smulg în sens contrar din absurd și din timp • piatra îmi curge tulbure-n inimă • fiecare clipă trebuie să fie un pistol încărcat – gata să tragă • sisif e inutil – numai mâinile lui sînt condamnate să împingă bolovanul refuzului • stepe roșii de frunze se înalță din copacul albastru • da, luciditatea e forma perfectă a sinuciderii • zîmbetul mi se desprinde de buze ca o lamă insațiabilă • el, poteca evanescentă a enigmei • văd abisul cu gloanțele care mă cheamă – precum adolescentul cărunt cu sângele-i așteptat în roșu de dureroase perdele • vai, geamătul descuie ce ușă vegheată de vid • ce geamantan iradiat de orgasmul atîtor cadavre furate • ce uitare de unde cheia mea a plecat • ce singurătate cu agonia retrasă ca o maree la pensie • ramura e apneea magică a unui zbor – pasărea se pulverizează în negru în dreptul sfînxului alb • nimeni îl silabisește pe cellalt – precum un rechin cu labirintul sintetic • astăzi e poate aurora boreală a lui ieri – un soare viitor cu apocalipsa obeză • poate un tren ce oprește mereu în gara ispititoare a morții • deși totdeauna nu-i poate la rîndu-i decît un nimic alterat – un pierrot extraterestru exterminat de monoschizofrenia lui albă • și iarăși arlechinul e îngerul mort – cu cadavrul zăvorît între oglindă și ospiciu • da, nimicul hibernează într-o fărîmată iarnă de tăcere – într-o frunză de-amurg uriaș stropită de stele • în fine – aionion fulgurat – cu infimul insulă-n fulger – dezvelindu-și căderea în infinitatea lui lineară •

26. aerul mă privește

aerul mă privește ca un leviathan imobil – împietrit sub blestem de amurg • bătrînul întunecă chipul în care intru – tăcerea unde mă pierd • durere accelerată de spaimă – bizar torent preschimbat de abis în mirajul avisului • și aerul nopții pătat de hematomurile albe ale lunii • inima mea e un pahar de liniște vidă – doar trezirea picură amenințătoare, trezirea unde cu silabe mă pierd • da, rece și clar precum o prințesă tăioasă – o teribilă turandot-ghilotină • sau mesteacănul cadaveric și-absurd – ce-și joacă tot varul la ruletă – pînă la ultima rătăcită centimă • țipete-s mîinile-mi negre în ceața unde m-am întîmplat • torc din catoptricul labirint firul unei masturbări misterioase – firul letal al singurătății pe care-o posed • și dincolo mereu bănuir – asemeni unei stridulații perlate ce-mi obsedează nervii • disperarea precum o parașută cu care mori mai încet • cellalt cu sînii-i mușcați sîngerează o paloare androginic narcotică • o paloare pe care mi-e frică să merg • să te transformi în scris – treptat – zîmbet cu sânge de litere – ochi lontan precum un marinar descojit de ocean și de verde • da, să rătăcești prin absurdul azurului înnegrit de labirint și frustrare • să te arunci cu capul răsturnat precum o cupă spartă în haosul nopții de sete • tu, strop de-abis închis în silabă – ce-și destinde avisul la tăcere cu singur •

27. cutii succesive

adormeam în cutii succesive și ne trezeam într-un vis mereu mai albastru • păzeam cutiile de lângă drum ca pe niște copaci cu fructele interzise și răsfoiam șoselele vide pentru că acoperite de bolizii invizibili ai literelor • culegeam atunci din apa trupului un frison – deschideam lacrimii morții o poartă minusculă prin care să putem evada • și lăsam fulgii ușori ai dorinței străine – ondina cu genunchii de-argint – să alunece în adâncul ninsorii mele inversate • da, în utopia perfectă moartea are netezimi de oțel • o fluiditate refulată – absolut incasabilă • merge pe peronul gării cu o disciplină de haosuri decupate – scuipe ca un funambul dezgustu-i de ceață • mereu mai departe de suferința ferestrei – pe cellalt versant al secundeii – da, pe fața ei de veșnicie invizibilă • inventăm atunci un joc de-a capitularea supusă și blondă – un joc cu aurul rotund și absurd • desigur, un joc de atlant rătăcit în grădina mirajelor • cu incestul în x și așteptarea în y • un joc cu stele-fantome și cu oglinzi verzi • atunci zîmbetul culege din avis ultima șuviță a nopții • și cu oblicul lui monoschizofren – împarte fiecăruia un număr și-o floare • un număr precum un exil neștiut și-o floare de negăsit • astfel fiecare își poate număra și respira împăcat dispariția • poate să-și cunoască – dizolvat în parfum – în fine, neantul • neantul – indiferent de certitudine, disperare sau absurdă speranță • da, indiferent •

28. corzile străine

corzile mereu străine ale cărților – trepte și aripi • eterna reîntoarcere implică desigur exilul etern – exilul din care chiar revenind ne rămînem străini • oh! peronurile gării inundate de scuipatul scîrbit al poetului – al poetului deja dezgustat de piatra ce-l va ucide • această amenințare e poate un x sau numai un țipăt ciudat • numai un numai imunizat de tăcere • o paloare de așteptare îmbibată cu absurd pîn' la ultimul strop • poate doar anxietatea în stea deschizînd un de ce • în obscur o speranță de solitudine • da, în adâncurile de lemn ale nimfelor poate-o potecă – ori un zâmbet de spumă sub barcă • se ascunde aici cheia unui pas nemaigîndit • avisul cu pereții cărunți își deschide popasul • ori verdele păraginit al poienii de sub capacul de plumb – unde pînă și lupii sînt parcă dărăpănați și cu tencuiala cojită • mai pot apuca oare cu mâinile astea amorțite somnu' unui drum – mîngîia măcar cu palmele triste pereții cu blana lor năpîrlită • spînzuratului îi mai rămîne înc-o opțiune – și legănat de brațele vîntului mai poate deschide pîrtie pentru reproș • doar pentru că printre butucii aștia muți și surzi el totuși a gîndit • gaură fumurie cu toate silabele lipsă • piatră unde s-a pitit un profet cu verbul scobit • da, șurubul de unde a crescut copacul metalic • abces disperat bate cuie în inimă • accident sau linșaj – ca moartea provocată a unui comis-voiajor •

29. oglindă în râu

poate m-am înecat oglindă în râu – tulbure de nebunie sub
sălcii • poate m-am înecat fereastră în râu – pînză sfîșiată cu
albul delirului spart • poate m-am înecat tunel de groază în râu
– cu subteranele scufundate-ntr-un nod de piatră și silă • am
căutat atunci în silexul chipului – urmele visului de pe fund •
urmele lacrimilor mele demisionate – sau poate niște disperări,
niște depresiuni mai ciudate – precum neaua lunară, cînd în
jeturi de țipete roșii țîșnește drapelul de fier • sau pumnalul de
sânge al zâmbetului mînjit de enigmă ca de un venin invizibil •
nasul abia dezgropat al clovnului cu stacojiul nostalgic •
străzile, în fine, aidoma unor gheme pierdute – cu pantalonii lor
murdari de-un zahăr abject • cu mutrele lor de marionete cu
demența defectă – de mumii asasine cu camuflajul senil • mi se
pare că purtăm uneori – deși amintirile mi s-au cam încîlcit în
desișul confuz al săruturilor • balonzaide de depărtări albastre
sub orizonturi de ură • și ne intersectăm la partuzele avisului –
cu tot ce libertinajul corupt al fantasmelor poate avea mai
tranșant monoschizofren • nimic n-ar mai fi putut atunci să-mi
mai împiedice serpentinele acelor ceasului – de la întîlnirea cu
apocalipsul obez al războiului 3 • cînd paginile de euro-dolari
ale capitalismului paranoic se răsfoiesc parcă singure – iar
laptele sîngelui curge-n cerneala styxului abundentă și toxică •
cînd întreruperea brutală a lui **nu** devine singura posibilitate a
lui **da** • singura silabă prin care tu, mortule, din păcate încă la
putere – mai poți putrezind să respiri •

30. deodată întrebarea

deodată întrebarea cu carnea împădurită • deodată o busolă drogată cu nordul nebuniei – numai cu nordul nebuniei cu electricitatea feroce • sau o femeie ce în abisul florilor ei te invită pe neașteptate să mergi • un pas ca o fiară subțire toarsă din delirul mai multor oglinzi • cu mâinile scufundate-n avis pînă cînd de-atîta vis te îneci • cînți atunci noaptea iar gura-ți se ofilește precum o gară înmiresmată de finul atîtor trenuri cosite • cu adîncul mereu mai vorbit • o stea intră deodată între pereții amintirilor tale dărăpănate – exact ca un aviz de demolare • e foarte bine să-ți culegi atunci mâinile • anxietatea înflorește precum un creier negru bîntuit de tășuri febrile • și iarăși degetele se agață de absurda lor crispăre – și-mpușcă aerul sufocat de bănuieli • simțurile mi se tîrăsc stranii prin iarbă – melci ori șerpi foarte lenți • atît de lenți încît le simt deslușit argintul ispitei prin frică – da, argintul cu nemurirea lui aproximativă • ceva s-a rupt ascuțit în bezna proximă • toamna întunecă porțile și prăbușirile îngerilor s-au ofilit • ghicesc undeva-n invizibil o femeie bestial torturată – da, o femeie străină pe care cu toate astea-o cunosc • cruzimea ei mă atinge – cruzimea ei de fruct atroce și verde • înot spasmodic spre ea – deși tortura ei e oare altceva decît masturbarea agonică a unei surîzătoare – prea des răsfoite cărți •

31. sărutul creol

sărutul creol zboară cu zâmbete ecuatoriale • oglinda e un plîns fără ochi – semnul spre vid al unui pelerin incolor • da, clipa ciudată cînd spre indistinctul cer urcă stinse silabele – lăsînd în urmă neantul sau poate doar negrul abces al inimii • promisiunea damnată – da, masca de viitor a unui prezent – pardon, a vreunui prezident – iremediabil abject • și dacă numele adevărat al lui homer, el, ostatecul – era, de fapt, cœdip... • tu, uitare indiferentă îți goleai în cândva și în sec ulcioarele ectoplasmice ale privirii • căutai și goleai căutînd – în mine, în tine – amintirea, așteptarea desfigurării mele de altădată • amintirea – așteptarea desfigurării mele galbene • sticla – speranță aruncată nu în mare ci în zborul păsării cu mesajul ei șters • fantoma unui zâmbet cules din pomul dispărut al edenului – din pomul unui eden ce nu mai e decît pierdută dispariție • despărțirea deschide ușa începutului doar cu sfîrșitul • da, mai ales acum, de cînd vîntul nu mai e decît un pierrot alb care te respiră • murind mereu lăsăm să ne crească din umeri, cu fiecă pas, aripile precum niște fantastice frunze • și carnea de iarbă cu sângele ei extraterestru și verde • ... în fond, avisul proiectat pe ecran nu-i decît o subită întrerupere... •

32. ofilirile galbene

hybrisul sparge cu mister iluzia – iluzia mea cu toate numele
sparte-n silabe • dezvăluie-ți pescar neîntrebat, sau poate rege –
orbitoare, rana extatică • straniu, templul tău sculptat în
solitudine – cu colonadele lui anxioase • ceea ce se uită nu e –
căci amnezia nu poate afecta decît numai iluzia • drumurile
uitării sînt largi totuși – ciudate fantasmе umplu spălătoria
avisului • imobile sînt frunzele prezicerii – și iedera sufletului
meu amorțit atîrnă pe ziduri precum un zbor fără țel • petele
albastre se înalță precum niște păsări de pe nopțile de așteptare
ale degetelor • depărtările luminoase ale orașelor au o
brutalitate de satîr • poate nebuloasele de nostalgie ce-adună
atîta plumb – atîtea pleoape de plumb peste labirintul mirat al
ochiului meu gînditor • o fiară de întuneric vrea să mă bea •
poate-o chemare – poate-o privire – sau cerul acoperit de praful
pașilor mei • trena imens înstelată a fantomelor cosmice • ori
sîinii ghilotinați ai prostituatelor țîpînd ace de aur • bănuiala
unui trup ascuns viermuit de dorință • o poartă colosală la care
bat clopotele • nimeni cu mîna aruncată în delirul fierbinte – cu
buzele dizolvate de febre • nimeni cu gura de cenușă – arșă de
scîrbă și doliu • și plînsul meu precum o femeie de beznă și
somm – ce-și toarce la nesfârșit ofilirile galbene •

33. pașii ciudați

pașii ciudați ai lacrimilor parcă se-apropie • din copii de argint
cad silabe muzicale lângă interzisele fructe • oblic alunecă
umbrele dedublate pe potecile de luciditate ale morții • poate
șoapta cu crengile tulburi – trunchiul de anxietate al nimicului
cu țipătul mut • m-am trezit din străfundurile coșmarului – cu
terifiantele lui mistere rahitice • el sau ea – o bănuială la
marginea obscurității • cadavrul unei suspiciuni linse de-abis •
și-atunci deodată te-ntorci – de mână cu eşuat și cu singur •
purtat parcă de-o barcă de ratare și sânge • traversînd aproape
fără să știi zidul albastru al unui fulger brusc • zidul așteptării
fantomă • luna cade aidoma unui nod între verde și vid • nodul
acela ca un animal repovestit – de zeul paralizat de crepuscul •
și spatele meu gînditor asemeni unei uși cu pleoapele-nchise •
scormonind într-un sertar – descopăr, pe lângă cîteva aplauze
ofilite – nomenclatura completă a neantului • iată un drum
zdrențuit din care ies franjurile unei femei cuantice • sau
urmele echivoce ale pisicii lui schrödinger – simultan deși non-
concomitent moarte și vii • și lampa aceea ca o întrebare cu
becul spart • da, feriga întîmplătoare cu galbenul demult
denunțat • pata torturată mînjește lumina absurdă a peretelui de
care atîrn spînzurat • țevi de uitare • și furia subterană unde am
stins lupi • unde m-a întîmpinat zâmbetul ucigașului cu incestul
alb • da, cheia solitară a unui deces impecabil •

34. zincul redundant al dimineții

zincul redundant al dimineții ca fisa unui orb • caut cu amprente labirintul florilor auzite • fereastra lividă a lunii scuipe pete de amnezie în întuneric • pierd cu fiecă pas și cu fiecă gând poteca dintre mine și lucruri • drumul ce-ar putea să ducă – dacă există – spre un celălalt încă vizibil • cum să descopăr în labirintul de-oglinzi calea spre real a imaginilor • peretele pătrat îmi spune o poveste despre cerc • melancolia albastră mi s-a refugiat în buzunarele nopții – iar zâmbetul îmi cade de pe buze ca un baston • mîna mi se rătăcește în haosul de sticlă al iluziei – în subterana caleidoscopului absurdul meu se sufocă – ars de febre de alpinist • meduză e nebunia când cu felii de paloare descui poarta ospiciului • ah! barca ochelarilor plutește prin miopia sărată • iar, deghizată în clown, cheia stelelor eșuate nu-mi va refuza niciodată candidatura la președinția statelor atomice unite • și totuși mai rotund decît nimeni e singur – și pîn' la paradox se-ntinde înnodata lui sferă • pînă-n avisul marianelor mă caută degetele reci și umede care-mi mîngîie creierul • degetele acelea exsangue cu ferestrele extraterestre și cu ușile ectoplasmice precum un labirint linear al nopților albe – prin frigul căruia pierzîndu-te – rătăcindu-te – trezindu-te – tu treci •

35. tristețe de piatră

văluri de somn în jurul florilor galbene • tristețe de piatră între umbră și șarpe • și ochii ascunși în anxietate de iarbă de parcă undeva sub pleoapele nopții m-aș aștepta • da, panica albă a sterilității când te simți aruncat în deșerturi de alb – într-un vid rece din depresiunile lunii • și iarăși, înconjurat de labirinturi spasmodice – terorizat de piatra lui singur – tu, bestie străină, plîngînd te aștepți • căci ciudatul animal mă măsoară cu acele ceasului • paralizia cu pene a nimicului voiajor • fereastra se usucă de solitudine după perdea – zidurile amețesc de disperare rotundă • drumul vine din dreapta și totuși sosesc indiscutabil din stînga – de parcă m-aș dedubla • o casă năruită întreabă luna cu albul ei inutil • îmi privesc astfel sufletul spart – firele chinuitoare ale amintirilor mele interzise • în zîmbet mi-au încremenit aionioanele întunecate ale deșertului • toată carnea mea curge precum o singură lacrimă pe niciun obraz • gelozia șoptește adâncuri albastre • bănuiala mi s-a fărîmat în cadavre și umbra unui răspuns se îndepărtează îndurerată de mine • un sânge gros îmi curge în gură din sânii mușcați – vin iarăși spre mine exsanguu precum un cuțit rătăcit • o piatră cu părul vraște – poate-o oglindă unde nu mă pot recunoaște • straniu autoportret – nu mă găsesc pe niciuna din despletirile drumului • și zgomotul acesta asurzitor de absent – parc-ar chema un sicriu • codrul e livid și cu fiecă copac ros de pași sînt nimeni sau altul • mă lovește o letargie de piatră – trezindu-mă, îl descopăr în mîinile mele bizare pe cellalt stors •

36. străzile visului

înguste străzile visului unde mă străduiam să învăț amneziile zborului • cu lacrimile smulse în smocuri din inimă • ghemotocul de suferință unde m-ai aruncat – spuse copilul cu zâmbetul strâmb mamei ce-l alăptase cu sânge • a fost sămînța tuturor așteptărilor mele sugrumate – continuă, șoptind cu ochii lui morți copilul albastru • a oglinzilor de durere prin care treceam – eu spînzuratul albăstrit al tuturor lumilor • da, eu cel mereu condamnat la speranța de asfalt – însetat precum oțelul unui cuțit înecat • da, eu vampirul cu mușcătura-n suspensie • frustrările mele mă pîndesc ca niște lupoaice spectrale ascunse în iarbă – ori aidoma unor strigoi scufundați în vizuina mormintelor • aidoma cu seva feroce a unui copac sufocat • nu mă tem de întuneric – nici de aripa morții mele etern – tern – gânditoare • în fond, florăria unde cobor cu liftul e un ospiciu al nebunelor cu petalele smulse • o temniță a florilor unde morții își cumpără decorațiile pentru uniforme de mareșal ale cimitirelor cu epoleții de aur • formează de două ori numărul absurdului la oglindă – și-aștept apoi telefonul să sune • niciodată n-o să mă mai nasc • niciodată n-o să mă mai semăn cu mine – ispitit de lumea vreunui abraham sionist • nu, niciodată n-o să mă trec cu cenușiul examenul de admitere – sau să mă rătăcesc pe străduța aceea cu cozi fără magazine – unde pasămite obișnuia să se plimbe prin avisuri moise • da, niciodată verdele meu tiresias nu va mai fi mahomed • fărîmă barocă bizară de isus filfizon •

37. templul din fibrele bărcilor

țes templul din fibrele bărcilor înstrăinate în trepte • cu palmele străpunse de andrelele misterioase ale moirelor • fără sfârșit alunecă zidurile singurătății – ca niște sănii • fără sfârșit se așează pe banca de umbră – ostenita mea anxietate • mi-aș povesti poate basmul cu firele vraiste – descântat de-un păianjen monoschizofren • sfioasele avisuri – și stropii apei abstracționiste • ah! labirintul pe note cu tot lichidul melodios al oglinzii • foșnetul parcă otrăvit ce-mi împietrește dorința • pierdut în pădurea albastră – fantomă de umbră mă întreb • și valea verdelui greu ce în infern se scufundă • iarba cum un obstacol cu suspiciunea tăioasă • nu mă așteaptă nimeni acolo – nu respiră nimeni aici în litera roșie • în rana unde jupuit de zeu – schilodit de zeul imperturbabil – fără cântec naufragiez – eșuez • prea limpede-i noaptea mărturisirilor – prea întunecate aripile mâinilor cu zborul în zdrențe • desprind de pe scoarță ceva care-mi seamănă a chip – un abces cu puroiul de lacrimă • ori poate o desfigurare albă asemeni palorilor plate ale lunii • absurdul exsanguu cu creanga murită • sugrum o tristețe parcă de umbră și piatră – de vid și de dement diamant • ... dar poate că nimeni în neant de avis se va scurge – poate fără sens din nou va muri la fereastra spartă a lui singur •

38. nebunul cu un număr în mână

nebunul ține în mână un număr nelămurit – ca pe o floare parfumând străină singurătatea buchetelor • poate-un pescar ce-și poartă rana precum o misterioasă coroană – poate un pește nicidecum nicăieri pescuit • ziduri noaptea albite de spuma spermatică a mării – urme uitate-n zăpadă de la o sălbatică vânătoare de cerbi • și-atunci mori uimit un răstimp – destrami iluzia – bei laptele letal al fantasmelor toxice ale lumii • și capul ți-l scufunzi în ferestrele pline de negru • sau joci jocuri albe înveșmîntat în ghips și în var – jocuri de doliu fără sicriu • culegi frunze de-amurg de pe cadavrul de toamnă al profetului – și le scrii, labirint frînt lîngă literă • desigur, noi doi – eu și cu umbra – putem juca o partidă de șah • deplasîndu-ne piesele în adânc de oglinzi • putem chiar să ne privim palmele ca pe niște ferestre cu destinul săpat de la naștere • da, niște ferestre cu așteptarea sculptată în disperare și roșu • sau iarăși, putem culege fărîme de zîmbet închipuind traseul unui trotuar enigmatic – al unei străzi cu numele șters sau pierdut • bucăți de amnezie căzute din inimă – ale unei străzi demult pierdute-n pădure • ale unei singurătăți cu toate gratiile șterse •

39. idee fixă

ce privire mă urmărește prin zid – ce idee fixă are acest perete
ca pleoapă • roșul singur de la fereastră mă veghează precum
un bloc de sânge scânteind de febră și disperare uscată •
disperarea ce mă rupe-n două prin abis de oglinzi • inima îmi
umple gâtul de greață – vaetul meu frământă aerul • ceața
anxietății e îmbibată de-amurg – fuge după mine urlînd
bolovanul durerilor • cine ești tu dublu absent a cărui
monoschizofrenie interzisă mă bîntuie • cum de-am uitat
bănuiala aceea ce mă aștepta – sufocîndu-mă lacrimă după
lacrimă pînă-mi sfișia solitudinea • mă zbat în noapte de rece
precum peștele negru • mă zbat pe zilele de nisip între clipe
tăioase de sticlă • țin în palmele mele străpunse șapte săgeți •
straniu scînteiază stelele – frunzele nopții • farurile copacilor
parcă șoptesc – zâmbetul enigmatic e cicatricea neantului • nu
te teme de mîine capul meu tăiat – rătăcit prin amurg albăstrit
și blestem • tu, sângele meu împovărat de alfabete fantomă •
aruncă în geamuri toate gemetele tale – pînă vei sparge toate
privirile ce te pîndeau • toată această drojdie toxică a lui
celălalt • obstacolul poros unde zăbovește întunericul incasabil
al străinului de metal •

40. insuportabil senin

cer de insuportabil senin – tu, delir străin al frisonului neted • frigurile absenței – un cadavru – un trunchi – pădurea abjectă a timpului labirintic din creier • bucăți de somn îmi atîrnă sub frunte ca niște trepte spre moarte – stranii silabe pe care orfică umbră eu calc • și țințurii absurzi – ei, ce aidoma unor degete îmi arată în inimă un cotlon de negru uitat • sub piatra albastră amintiri de sânge și aur • izvoare înaripate îmi aruncă exil în priviri • de parcă-mi agață fire înalte de stele în ierni de letale lumini • mereu înapoi – prăbușindu-mă sub un pas de săpat întuneric • statuie a palidului lăsîndu-și să fluture amnezia în vînt • poate acolo unde încep aproximațiile – jumătățile de frînt imposibil • poate acolo unde carnea silabisită a trupului nu mai e decît – mîngîiat de durere-un miraj • sau tu, nebunie, principiu motor al tuturor lucrurilor • febră a disperărilor conjugate ce ne sporești mereu catastrofele • căci o constantă a damnaților cosmici – alienii rătăciți în cenușiul ciudat – e să-și caute, înstrăinată, salvarea – pe socoteala altor damnați • începînd prin a șterge ultima – împovărătoarea silabă • și sfîrșind prin a devora pînă la ultima pagină – cartea solitară, amară, a pașilor • da, cartea amară, solitară, a pașilor pierduți •

41. înfometat labirint

înfometat labirintul meu – asemeni unui proces ce n-a lăsat
condamnaților decît un drum de cenușă • descîntec secătuit de-
o sete de piatră • ori umbră magică de unde se scurg precum
dintr-o rană – fantomatice metamorfoze albastre • ascult
orbirea lichidă cu înotînzii rechini de tăceri – ei, domnii liniștiți
ai sinistrului • mă risipesc în frînturi răstignite – fugе prin mine
un animal izgonit • e o hlamidă de cădere în chemarea abisului
– port în mine un rege mort • în avis o suferință întoarsă spre
spermele lunii • da, și-n nebunie o perlă rînjește spartă –
precum un zâmbet de zeu • oh! obsedantă putoarea
triunghiulară a cadavrelor – cînd roboții deprogramați ne
vînează • cînd statul coșmardesc de bolnav își pierde dronurile
între bestie și moarte • și bizarele străzi jupuite – flotele de
piele ale amiralului marsyas • petice de frunte toridă țipă zenit •
ori iarăși un orb își întinde mîna ca să-mi apuce privirea – cum
razele lunii le-aș trage-n adînc de oglindă • ciob de timp –
ceasul își dezmoștește acele-n geam – amenințîndu-mă cu orele
astrale ale ferestrei • iau ochelarii sperînd în fine să acostez la
cheiul tuturor autobuzelor • mă înclin cu avisul în iarbă ca un
șarpe cu infinitul rănit • sau un rege cu neantul în rană –
sacralizat de vârtejul vertiginos al coroanei • zîmbet reflectat
de-un pustiu cu solitudinea nisipului paralelă •

42. deșerturi unidimensionale

dezolate deșerturi unidimensionale – unde fire de nisip singuratice – zăcem presărați, scufundați în infinit ca într-o veghe ciudată • și visăm – uitându-ne – unul la altul – unul pe altul – cum să dăruim insulei noastre infime – o cât mai insolită privire • măcar o absență – ori poate vreo zadarnică clipă • o necredință vînată de rătăcire – povară depărtării acesteia de care nu ne putem dezlipi • da, asemeni unor puncte apărem în dispariție – secunde de spumă-n distanța fără spațiu care le descompune • anotimpurile de angoasă îngustă unde nimic nu poate crește – și nici măcar muri • unde tu solitarule, nu poți desluși, cel mult, decît ceafa altei singurătăți pribegite • unde avisul tău destramă o țesătură de neînțeles • depărtarea te zămislește înspre un înec inutil • pe tine – imploziv nimic aruncat într-o cădere fără abis • plumb cu cenușiu gustat de-o imposibilă gură • tu, ce te întorci precum un suspin dintre insomnie și somn • fărîmă abia bănuită de labirintul din literă – cu care te cheamă fișia sufocată a unei șoapte ghicite • evaporarea sărutului șters pînă și din uitare •

43. cînd adorm

cînd adorm mă preschimb într-o bucată de albastru castrat – cu pielea împușcată de zero • mai bîntuit de fericire decît un pește falic – înotînd visător într-un acvariu plin cu acid sulfuric • dimineța cu lacrimi de nichel mă aruncă iarăși în existența asta metalică • parcă m-aș naște mereu dintr-un scaun electric • și-mi alăptez inima de parc-aș suga sânul unui abces monstruos debordînd de himere • singur – crucificat între suferința în spirală dementă și senilul miraj • rînjetul pisicii din cheshire deșurubează din evanescență metamorfoze multiple – somptuoasele aurore boreale letale cu repetiție • aștept sub injecția neonului ca o paloare de mort absurdul imprevizibil – poate prostituatele cu blana lor roz șerpuind din tufișuri • sau ghilotinele ce ne vâruiesc nuditatea cu ciudate flori galbene • mărturia avisală a rarilor drepți e mitraliată cu o ciudată rușine – de parc-ar fi insuportabil să fii contemporan cu anumite silabe • desigur, coșmarul somptuos al cangrenelor flutură drapelul ei negru – în timp ce fiul postum al văduvei – monoschizofrenul de-argint – persistă-n erezia baletului său franc-mason, funambul • acesta-i praful cenușiu tăvălit în care visez – subterana abjectă a caleidoscopului meu muribund • neantul unde adorm sub ploaia lupilor masturbați de mansardele lunii • de altfel, curva silabelor își scarpină la sânge sinceritatea vag masochistă – avortează-n orologiul spart cîte un poem torturat de hagardul hazard • da, tocmai acum cînd cadavre cu aripi de amnezie sordidă alunecă pe trotuare de sticlă – zboară frisonînd prin malaria lor de cristal • dumnezeul mort sau indiferent mai expediază uneori mesageri bizari cu creierul ros de geniu și sifilis – în ospiciile feministe bigenre politic corecte • deși cu reputația – da, cu reptația – hélas, ferfeniță •

44. stelele fug

stelele fug – de tine – de noi – cadavru plural cu albul mințit • nu ascundeai tu un șperaclu în privirile tale... • o anxietate subită aidoma unui păianjen mecanic fabricat de comisurile gurii • silaba de promisiune înșelată a unui nimic rebutat • oh! o apă invizibilă ne umple ochii cu sticlă – ori poate cu niște godmișeuri atomice • când trupurile surprinse cad în oglinzi – deschid în cădere, aproape indistincte, stufoase priviri cenușii • de nu cumva haosul însuși – această suprasinteză de-avis și neant – e himera supremă ce ne întâmpină • buzele mele scîrbite încearcă să captureze urmele unui sărut evadat • de ce mă-ntîlnesc mereu cu trunchiul trupului tău înghețat și uitat • sau cu așteptarea roșie săpată la fereastră între disperat întuneric și dezamăgită lumină • și tu, tenebră – umbră vie a spiritului – ce-mi presari drumul cu aberanta-ți ostilitate • cu obstinată ta dușmănie magică – insuportabil complot • se plimbă prin mine un străin pe care nu-l pot ghici • și iarăși, pașii fără potecă ai îngerilor – tonele magnetice – demonice – ale somnului – cu trenurile lui întunecate • rădăcini negre cresc din monoschizofrenice valuri • ... infinitul a fost prins în năvod • el, peștele octuplu – asemeni unui incomprehensibil ochi orb – fără de pleoape • asemeni unui labirint cu nodul gordian netezit •

45. ferestrele ochelarilor

mi-am înhămat la ferestrele ochelarilor străinii de-oglinzi – încercînd să aflu din ce labirintic metal sînt făcuți îngerii • căci nu din instrumente cîntă ei, mesagerii – precum în atîtea neinspirate tablouri • ci din mister de aripi – da, și din corzile vocale ale zborurilor • ninsori ciudate de note îi compun atunci – iar sângele ce le curge prin vine e muzică • și iarăși, el, îngerul – nenumărul ce-i făcut din avis și cuvânt – totalitatea lui singur cu-abisul aionionilor 'n umbră • dispare, lăsîndu-se auzit – da, alogenul ce cînd cu absența-i apare e singur și mut • nimeni nu știe de unde vine – de unde poate veni – cu fața lui de ipoteză tulburată de gânduri în care nu te poți oglindi • cu catifeaua vocii sale ce parcă-ți cheamă și parcă-ți proslăvește pînă la epuizare neantul • cu pașii lui pe care cu toate eforturile creșterii tale nu poți la rîndu-ți să calci • ... da, cu silaba întoarsă dinspre mine spre sine mă torc și mă-ntorc • cresc firele întrebărilor pe trupul meu adormit – de parc-aș fi o pajiște de aur sărutată de mistere și inefabile tălpi • zac sub ninsoarea ce cîntă precum un fruct spart – cu înțelegerea de moarte și aur • zac, bizar labirint spintecat – cu toate măruntaiele revărsate și negre • zac nemaivîd – asemeni unui absurd cenușiu – hazard încetinit de un suflu cu durerea de gheață • și știu – vai, știu – că-n mine nimeni – și-a uitat ca pe o cheie ilizibilă îngerul • îngerul meu de nescris – precum o carte devorată de pagini •

46. călimara nopții

călimara monstruoasă a nopții – unde se-amestecă – abis de cuvinte impronunțabile cu-avis de stele • e camera himerelor mele – unde poet-profet de destin mă dezbrac • aripa grea a geniului sparge piatra și-o respiră ca aer – o respiră zburînd • și-ecourile onirice ale soarelui – aurora cu euforia ei de gaz rece și îndureratul crepuscul • carnea aceasta lichefiată și tragică • privesc coborînd cu ascensorul printr-o abisală prostrație – întrebarea pe care-am ucis-o în fața zidului sterp • cadavrul ei de prostituată cu sîni goi – pe care nu mai pot, după atîta albastru, să-l mai recunosc • nu, nu mai pot recunoaște nici măcar ochelarii rotunzi – prin care-mi scui pă privirile • nici pe ea – căreia i-am mușcat clitorisul însîngerîndu-l cu-atîta insondabil venin • în fond, cred că eram profund dezamăgit de redundanța avisului • dezgustat de toate aceste avorturi de cerneală practicate de chirurghi palizi – îmbrăcați în halatele lor albe de hîrtie • nu mai voiam, cred, decît o oră de vid • o oră amputată cu clipele foarte tăcute • o călătorie prin care – purtat de degetele mele cu pânze – să-mi uit orizontul • da, purtat de zâmbetul meu nu atît crud cît absent – să șterg fiecă fișie din prevestirile nescrise ale sîngelui meu •

47. jumătate albă / jumătate neagră

într-o zi – jumătate albă / jumătate neagră • am nins doi fulgi – unul alb, altul negru • fulgul negru a nins undeva pe aici – fulgul alb a nins în infern • prin fulgul negru – de-aici – m-am rătăcit • prin fulgul alb am plecat la plimbare • prin fulgul negru traversez o siberie de divorțuri – sau mă așteaptă ea fumînd dintr-o țigară de amnezie – în dreptul unui ceas cu șapte degete • scheletul se scurge din mine ca dintr-o grotă – parc-aș bea în loc de oase alb de șopîrlă • trupul mă părăsește deget cu deget – organ cu organ – absurd cu absurd • disecîndu-se spre-o nouă captivitate • în fulgul alb sculptam din ce în ce mai dezabuzat – un ciob de fereastră • unde îmi contemplam firele din ce în ce mai cărunte ale dimineților mele inutile • disperarea asta de tinichea care-mi deșurubează fruntea cînd mă trezesc • narcisismul evadează atunci din tine de parc-ai avorta • cu fiecă izgonire din uterul coșmardesc – unde nașterea de larvă și avorton te obligă să respiri atmosfera aceea de metal – o altă legiune de fantasmagorice oglinzi te trădează din nou • și refuzul unui copac deșertic cu sensul smuls – mă otrăvește iarăși • urc, da, prin suferința ta ectoplasmică lună • căutînd rădăcinile unei alte ninsori • și mă plimb prin depresiunile tale letale – prin văile tale acoperite de lacrimile înghețate ale vidului de-amintiri • sînt poate un steag american dintr-un labirint fără culoare • un drapel ce nu-și mai poate flutura stelele kitch • decît între primul și ultimul zero al nimicului ce le-a mai rămas pe fișia efemeră de vînt • poate fals •

48. norii orașelor

zgârie-norii orașelor sînt plini de morți ascunși în stâlpi de beton – de mafia siciliană • cînd nu de serviciile secrete ale statelor cripto-totalitare • diminețile dinamitează cerul absurd – mînjindu-l cu presentimentele cadavrelor inutile • inevitabile totuși • un halat alb maschează dinozaura velină – blondă parcă – oxigenată parcă • da, moira cu sâni decupați • poetul împușcă oglinda cu imagini de piatră – o mitraliază cu gloanțe de zâmbet • da, o bombardează cu dezgustul lui infinit pentru tot ce mai poate fi identificat ca o ciozvîrtă de lume • un cactus meschin și negru îi povestește morții toată plictiseala mea cenușie • fluier sicrie de var pentru masturbarea feministă a cimitirelor – pentru menstruația lor politic corectă • paznicul veghează tot ce în speranță e rupt – drumul asfaltat ce duce la lagărul prizonierilor epileptici • șoseaua coșmarului gazat de ortodoxie în gaza • purpura arterelor – astrele astrologiei sălbatice ce-mi umplu creierul cu supernove de silabe incontolabile • tu, neron – instalat pe acoperișul de-oroare al lumii • și tu, netan-yahoo de metan • trebuie să fii fericit contemplînd grădina ei de explozii • agonizantii ce dansează frenetic pe trambulinele nopții • tu ce-ai pierit – tu ce renaști – artist extatic al incendiului • tu, cu masca ta de apocalipsă – tu măcar •

49. bizar, bizar

bizar, bizar – arunc privirile ca pe niște pietre – în femeia aceea lapidată de depărtare • și mă-ngrozesc de toată această carne a nopții – ce seamănă atât cu un nebun internat la vatican pentru că se proclamă papă infailibil • avorturi abstracte de-absurd meticulos auto-regenerat • ori femeile vișinii pe care fiecă jete de trădare le dezbracă un pic mai mult • sub fișii interrogative de cer ele îmi amintesc niște biofantome de flegmă părăsite pe țărături de spermă • sau pe falezele precum niște eșafode netezite de-abjecția îndelung vomitată • de ce sînt atât de furios și de singur – atât de furios de singur încît vreau să trag luna de raze • de brațele astea letale de fantasmă ectoplasmică • s-o strîng între palme și să mi-o înfig în cap ca pe-un alt creier – mult mai plin de avise decît celălalt • un creier mai monoschizofren chiar decît cel al lui mister hyde • poate voi putea atunci să urc scara cu trepte mai reci decît o mașină de scris – scara aceea ce duce la labirintul abisal al ordinatorului • unde ne așteaptă ea – fiara înspăimîntătoare a ospiciului – cu ghiarele ei colorate • ea ce ne tîrăște – zîmbind cu premeditare – dincolo de țipăt și sânge • prin subterana sfîrșitului fără sfîrșit •

50. strada albită

visez la strada albită de vid ca femurul unui șomer • la morții cu mâinile golite de lacrimi – ciudați vânători cu destinul tăiat • bucăți de negru zîmbesc și cad din labirintul din inimă • zilele sparg pietre pentru drumuri de disperare – cărbune anxios din minele de dezgust • îmi smulgi buzele din rădăcini – tu, suferință • îmi smulgi subteranele unde-mi adăpostesc rănila ca pe niște animale bolnave • cuvintele stoarse – șuruburile astea de metal sugrumat • nimeni își sapă numele-n zid • nimeni cu non-sensul ostatec înconjurat de calomniile ghimpate – de conspirația denigrării electrice • ești liber în celula ta cu gratii de refuz și cianură • ești liber – pe masă cu cupa ta de cucută • cerul e plin de martori orbi • prin infinitul dezolării statuile merg • rățăcesc și eu, imposibilă statuie de sare, printre potecile șterse ale lacrimii • la ce bun acest coșmar incolor • la ce bun această beznă anostă – această nemurire monotonă și ternă • mă derulez – fir monocrom din ghemul de greață ce mi-a fost sortit • e straniu să te aștepți singur la fisură ca pe-un dublu pe care nu-l mai poți recunoaște • să te aștepți – chip fără loc într-un loc cu amintirea desfigurată • astăzi pentru nimic – a doua zi, pentru nimeni • indefinită limită din care nu poți ieși • tu, ce nu separi nimic – nu te despați de nimic • tu, ce nu mai poți culege din pulbere decît sărutul tău spart – dăruit nimănui • silabă moartă a unui muribund cu albastrul târziu • interminabil vid jupuit de toate măștile pe care mizai • întuneric pentru cel ce s-a dizolvat – înainte de a fi •

51. piatră sau nerv

piatra e un nerv alb încheșat din sânge de lună • doi s-a spart în păduri de silabe • solitudine pe puntea cuțitului – plînge verzele cu-argintu-i ascuns • atît de smerită-i întîlnirea agoniei monoschizofrene cu pântecul palid al labirintului sfîrtecat de luna onirică • atîta zîmbet își amintește de miracolul lucrului rece – da, al cadavrului inevitabil desfrunzit • poate calviția neagră a sfîrșitului de suferință și toamnă a bărcii dintre fisură și speranța asta precum un început falsificat • da, absurdul cellalt – nemuritor prin absență • doi – cu înfrigurata lor amnezie incomunicantă – congelată de minuni, de minciuni • de altfel, poate tocmai asta-i faimosul Alzheimer – o minciună cu letalitatea înghețată • un labirint de greață – nemărturisit – nevomitat • cînd doi își pierd între silabe de frunze întîmplarea și pașii – satanica lună îi însoțește precum un ochi tulburat • “corpul meu după moarte – spune unul din doi – se va îmbrăca-n versuri – acești viermi de silabe • și va dispărea-n vorbele nitescente pe care le-am născocit în lunga mea agonie • m-ascund în negre oglinzi – așteptîndu-mi dublul – așteptîndu-mi umbra să iasă singură pe fereastră din caverna luminii • sînt cel ce acumulează toate dezavantajele sub un zîmbet de greață – toate asfixiile sub un surîs de metal • am tras în depărtarea întortocheată a labirinturilor cu gloanțe de inimă • strada mea-i căptușită – în loc de case – cu străine corăbii • ce pleacă prin oglinzi din porturile magice • și-ajung prin naufragiu la mormîntul unde doarme sub litere – prietenul meu cu mîna tăiată – călăul” •

52. pește de groază

inima mea-mi înoată în piept precum un pește de groază într-un acvariu de bîntuiri transparente • sugrum atunci cu frînghii de mătase funcționarele drogate ale băncii falimentare a avisurilor – banca cu seifuri adînci înecate-n arhaice mlaștini • ori șerpii putrezindu-și silabisirea în verde de șină – cu mușchiul rece al blocurilor amuțit în tramvaie de iarbă • sau vasele stinse sub stele – rătăcite printre ochii cu-avisul holbat – cum printre niște guri de nitescentă melancolie • și cuțitul din lună sudat de maree – lama absurdă a eclipselor de care nu mă pot despărți • da, pleoapa de beznă nostalgică unde barcă te legeni – și pește înoți prin iaz de femeie • sau numărul mîngîiat de infinit – simțindu-și sorocul cu zâmbetul lui înlemnit • floarea aidoma unui vagin după inevitabila vomă cu repetiție a avortului – dintre mit și trup de scînteie • o floare cu vidul parfumului smuls – cu silabele preschimbîndu-se-n spini • în locul uterului cu un cinematograf consacrat exclusiv filmelor porno – de peste 24 de ani • cu țeasta în nicăieri – mi-am lipit hamacul portabil de ultima secundă de piatră • mi-am sudat insomnia de ultima gorgonă decapitată – pe care zero de aur aș fi vrut să o fut • dorm numai cu capul pe singurătatea de lemn – respirînd doar mireasma florilor metamorfozate-n coleptere • erecția mea se cheamă țipăt de insulă – iar ejacularea mea, spermă atomică sau infern eșuat • da, sînt mister hyde cu zîmbetul crud și tăios – mister hyde cu pumnalul ascuns între sânge și inimă • el, acest eu – poartă ochelarii orbi ai infinitului • și capturează cerul în geometria lui de capcane ce interzic respirația • da, sînt mister hyde, obscurul, ocultul cu vîntul neantului în pupă – pentru care moartea nu mai e decît atît, vă previn • un inutil pensionar •

53. moarta din fotoliu

moarta din fotoliu – cu ochii de sticlă – citește • își contemplă cartea deschisă cu sfârcurile sânilor goi • cu pubisul ei încruntat de alice pierdută-n fîntîna de secată cădere – dintre lume și-avis – dintre lună și-abis • dintre regele mort și pălărierul nebun • ea-și depune sângele ca pe un animal de ofrandă în barca din biserica de amnezie albastră – printre zâmbetele de culoarea cenușii • da, în barca unde timpurile noi și timpurile vechi se ajung inevitabil din urmă • căci ciudată nu-i apa – ci azuriul pe care-l aud • nu planeta ospiciilor – nu balenele de azilarină ale azilurilor de noapte, străine și singure • ci drojdia mereu mai josnică – pe care fără istov o vorbim • sau, încă, ochii de-absurd precum mîini de melancolie și hipnotic parfum • pulberea de stele-silabe din vinele îngroșate ale aerului pe care-l respir • ohhh! inspir ocean de poeme – închis în gheața de greață a atlantiilor – în polul nord labirintic al creierului meu saurian • și-expir shakespeare – șeicul infiniturilor – vizionarelor aripi unde alfabet rătăcesc • ce sens are să vrei să absolvi prin abis trepte de sânge – și prin absint de cădere, decăderile inevitabile • sau angoasa, legănat de șoaptele căreia – foarte încet – catifelat putrezești • cînd al nostru e doar negrul abject • ale noastre-s doar seringile cu coadă de pește din cetățile drogurilor • ori biserica din pietre albastre și amnezii cenușii – unde plutește neverosimilă de zâmbet ultima barcă • numai letala de sticlă citind cu sfârcurile sânilor goi – cartea cu pagine albe a minunilor avisate mereu de alice •

54. *șurubul uitării*

șurubul uitării se înfige adânc în naufragiate vapoare • traversează cicatricile măștii cu transatlanticul alb – viermii stinși ai privirilor care cu stele m-au pescuit • când pînza de alge a năvodului mă îmbrăca în secunde • când toamna-și arunca ploaia căruntă peste absurdul cîntărețului chel – străinul la fereastră cu zero • port atunci direct pe craniu – eu, mortul demultului • peruca de aur a amurgului – peruca fantomatică a zeilor în vecie crepusculari • sau poate eschimosul fosforescent de umbre și vise – cu cuțitul stelar în noaptea agonizînd ca o focă • în noaptea ce cu întunecate valuri de aripi sângele-și moare • și ușa lui tu – numai ușa lui tu – se închide ori se deschide aproape incoloră • îmi întinde o cheie cu care trebuie mai întîi s-o ghicesc – pentru ca mai apoi, citindu-i paginile, să pot s-o deschid • pe masă, sticla goală – deasupra-i cu băutura neagră înălțîndu-se spre bolți abia deslușite • precum un stîlp de ură subțire – ori un gin exterminator cu tăiș de milenii și noapte • acolo, lîngă ceasul cu timpul spart se întîlnesc cei doi – poate deja morți • oricum, desigur, uitați • cel ce niciodată n-a știut să fie un prieten – și cel ce n-a avut cui vreodată prieten să-i fie • un cuțit le desenează beția – le desenează amnezia • le desenează zîmbetul cicatrizat peste styx • numărul zero chel și știrb • numărul zero raflînd toată miza • numărul zero ce pentru nimeni – singur e vizuină și cameră • pentru nimeni ce de singurătatea lui – în fine, a divorțat •

55. *cu luna de mînă*

luna mă ține de mînă precum un păianjen cu sînii ectoplasmici • sap cu privirile noaptea fără stele a pămîntului și dedublat mă las povestit de cîntăreața mea cheală • incoloră subterană a obsesiei ca degetele unui toxicoman orb • stau cu nimeni la vid de oglindă – cînd cîntate de muza letală trec stolurile de albastru ale umbrei • doi poartă-n pași sloiurile sînilor reci – și-ascut cu silabele pe care le tac ghiarele verzi ale brazilor • pînă unde-și deșiră trenul infinitul vagoanelor – ce curg de parcă s-ar opri într-o gară • da, o gară de piatră roșie unde s-a înecat un crepuscul • mantaua mea cenușie s-a descheiat la orgasm – lăsîndu-și să curgă styxul de spermă • ceața din camera fără ziduri poartă sărutările frustrării – incertitudinea mirată a refuzului lor absurd repetat • poate amintirea evaporată din fotografiile cu cartonul gol – îmbrățișat de un metalic nimic • nu știu ce balene de suferință ascund vizuinile – vagoanele de apă ale trecutului – ale clipelor șterse de leșinul albastru • da, trenul acesta aherontic al cărui nume sfîșie cerul cu ghiarele-i verzi • osul negru – insomnia îngerului negru cu-aripi de migrenă • veghează drumul trasat de firimiturile fantomatice ale stelelor • parcă un pumn uriaș a strivit aerul în fiecare cameră • dimineața cu dinți de metal nu aduce – precum un disc zgîriat – decît mușcătura mereu reluată a vreunui blestem înflorit • pașii învinețiți de toamna altui cadavru • și detectivul descoperind că asasinul asfixiat la sfîrșitul romanului uitat de guvernantă într-o gară – era de fapt *el* •

56. cu fereastra deschisă

cu fereastra deschisă în piept – cu povestea închegată și albă în inimă • da, șoptesc eu tristeții de piatră • îngerul depărtărilor e un drapel cu aripi devoratoare – după ce-mi zboară toate silabele el lasă din mine numai atît – un os de lumină • labirinturile se răstoarnă stranii – oglinzile se răstoarnă străine – pînă cînd în locul străzilor nu mai rămîn decît niște acvarii pline de vid • cu albastrul de sticlă gol de apă și pești – unde înoată doar ochii de aur • să te naști – să renaști mereu din versuri – printre toate aceste bucăți veleitare de ură care populează planeta • planetă oare pentru cît timp... • peste tot statui sfărîmate – plăsmuite-n granitul eului în care-s sculptați faraonii • și panglica indestructibilă a zâmbetului... • oh! singura compasiune posibilă e compasiunea neantului • nimicnicia conduce lumea vomitată de cicatricile disperate ale memoriei • noaptea îngheață de-albastru – de mărturie inutilă și crimă • aisberg de melancolie – sub chipul uriaș precum un prag abject al pedepsei • și aerul săpat de uimire și groază – de-amurgul transfigurat al terorii • țipătul mut – cînd te apropii de tine ca să-ți suspini, aproape inaudibil, privirea • tu, ce te-asteptî în tinicheaua însîngerată a dimineții de august • cînd o placă letală și albă pîndea oglinda ta magică • norul merge tulburat pe potecă • incertă e amintirea ce ne pătrunde parcă prin pori • incertă e clipa ce cu avis ne îneacă • singuratec incendiu – îngerul flutură întunecat depărtările arse • flăcări țin păsările înălțimilor în mîini – precum niște cupe ale zborurilor • moartea mi se scurge-ncet de pe buze în silabe de beznă • zâmbetul limpezește acoperișurile-n oglinzi – în oglinzile avisului în care dispărînd – mă reflect •

57. *aripa mînecii*

unde mi-a zburat aripa mînecii – pe ce clape păşesc degetele-
mi mînjite de var • da, pe clapele cărei străzi • cu ce bici
incandescent şi străin o să mîn – eu, poetul-malarie – troica
trasă de îngerii a stelelor • frisoanele divine din malarie stelară •
vai! cu oglinzi mă adoră acoperişurile albastre • parcă un rîu
mă aprinde gol şi absurd • un pafum violet mă trage de glezne
prin albia violentă a amurgului • prin albia unde agonizează sub
sărutul negru al pietrei – exilaţi sisifi albi • cine se va naşte
mîine din mine cu singurătăţi învineţite de aşteptare şi frig –
eşuînd la ferestre • sau cine va mai culege poate cioburi de lună
– cînd printre razele ei sparte voi călări lupi • eu, banditul
silabelor • da, cînd voi călări pe deşelate orizonturile • ning din
rănilor nopţii peste depresiunile ectoplasmice – probele crimelor
incolore • îmi ning în suflet cătuşele precum uneltele de tortură
ale unui alt zîmbet – despiciat în durerea fără de buze • picur
peste toţi psihopaţii puterii sarcasmul meu de acid sulfuric •
monştri din bîlciul dezastrelor • silabe de fum trec prin agonia
mea de argint – mă acopăr cu fotografiile cicatricilor • muzica
se ţese ca o ciudată boală a aerului – mai dureroasă decît
maladia exilului • unde te vei întoarce tu alogen fără patrie – cu
fiece pas mereu altul • nemîngîiat spre copaci mă aştept – pînă
cînd nostalgia şi varul mă vor preschimba în mesteceni • da, în
pădurea de mesteceni prin care, solitar labirint – învăluit în
manta-mi de ferestre – mă plimb •

58. iarba își amintește

iarba își amintește de moartea mea veștedă – sufletul mi se evaporează prin pori • servitoarea cu țițele goale spală cu sânge podeaua coșmarului – pînă cînd lemnul lui țipă • clipele sînt negre – iar prin fereastra cu geamurile umflate de vînt • văd ca un giulgiu livada mea albă – cu fructele ei de lunară zăpadă • da, și o scară cu aripi pe care să urc pînă-n adîncurile nelămurite • un turn năruit acoperă pămîntul cu absurde silabe • iar boii geniali ai depărtărilor tîrăsc după ei ciudate poeme • scrisul meu verde își cațără pe pereți himerele albastre • drumurile nopții se uită la mine – cum pe mine însumi mă uit, intrînd pe poartă în clopot • copacii sînt parcă niște frigiderale nervilor – luna-și vomită deprimarea în lobacevskian labirint • mărturisirea femeii necredincioase e un pistol – dar zâmbetul cu care eu o întîmpin un fantastic cuțit • oh! roțile metroului povestesc șinelor istoria tuturor celor pe care metalul lor melancolic i-a omorît • degetele cu tristețea în pânze spre ce lobi de litere se îndreaptă • trunchiul arborelui – poate un cadavru uitat – îmi întinde prin oglinzi o driadică mînă • tai ramura aceasta și încet o mănînc – mestec buzele femeii care mă suge • străină e frunza sub exilat cenușiu • da, și tot acest verde ferecat în tencuiala fără ieșire – din care nici măcar o șoaptă nu mai poate scăpa • sau iarba – ce-mi amintește de moartea mea veștedă – de sufletul meu pe vecie evaporat •

59. *mîna de foc*

o mîna de foc aruncată pe clapele sălbatice ale vertebrelor •
sparge în ele veninoase priviri • curge pe mine iarba ca un rîu
unde peștii pasc vise • șoptește palori de lună înălțimea
stejarilor • stau tulbure între tristețe și dubiu • între amnezie și
degete – c-un alcool mai bizar decît turbarea unui cîine •
zîmbetul meu însîngerează cerul cu încă o enigmă • și timpul
îmi sapă în minotaurul inimii încă un labirint • trec clipele prin
fereastra lui 0 – ospiciile-mi trimit nebune-n halat alb să li le
sărut • parcă-s stranii legături de vreascuri aprinse și stinse de
beznă • da, vocile nopții sfîșiate de dureroase mărturisiri •
insomniile-și strîng muțenia pe frunze – rouă ostilă pe petale
veghează • ce ciudată grădină de-oglinzi • cine e străinul acesta
ce vrea cu tot dinadinsul să-mi semene • a cui e melancolia asta
de catifea ce mă tîrăște prin depresiunile lunii – printre
mormintele plumbuite ale atîtor extratereștri cu fantoma
inexplicabilă • printre buzele risipite de-o sete selenară ciudată
pe apa asta artificială pe care nimeni doar o mai bea • trec
porțile silabelor sau poate doar mă dezbrac de formele absurde
ale trupului – ale acestui trup vidat de hazard • încerc să nu aud
tot ce aș vrea să aflu – încerc să nu înfig lama răzbunării în
mult așteptata mărturisire • cîntăreața cheală îmi întinde capul
ei tăiat – murmurat pe tipsie • mănînc în adâncul pădurii de
mesteceni gînduri de var unse cu șerpi • creierul mi se tîrăște
precum un crab alb pe catifeaua de biliard a mușchiului verde •
vîntul e un înger căzut – iar drumul e trupul dublului meu
cataleptic •

60. timpul de oboseală

pe timpul de oboseală al mamei – pe trupul ei de secunde ostenite – curge un lapte de piatră • și eu țin în mână mînerul lebedei pe care – amețitor o rotesc – cu ce nebunie încă nescrisă • ce făpturi de gigantică umbră bîntuie elastice abisul – parcă avisînd • nopțile îmi scui pă fruntea cu întuneric • fulguie peste orașe – precum niște paria – îngerii mereu exilați ai coșmarului • un pulovăr de străzi în variante absurde treptat se destramă • cam ăsta-i revolverul cu care-mi sinucid amintirile • cămașa mă strînge de gît – sau poate numai maioul meu asasin • felinarul prea galben îmi sparge ouă stricate în cap – și gîndesc – și gîndesc • cocainomanii crimei snifează planeta – feministele-l sfîșie ca niște hiene pe nero, confundîndu-l cu-orfeu • beau în aurul din oglinda de vară doar sticlă albastră • migrena îmi chinuie căpățîna ca o furculiță rătăcită din a patra dimensiune • printre insomniile pulverizate – aidoma unui bolid în care și-ar ascunde blestemul – poate un gin • hm! creierul meu e un carnaval caleidoscopic dintr-un ospiciu poesc cu directorul spart • vai! un bazar mult prea bizar • stelele ning cocaină peste imaginația poezilor • privirea cu care auzim – auzul cu care privim • zîmbetul nu-i poate decît un cadavru al buzelor • unele uși se deschid – altele doar mă așteaptă – pe-altele, sub șapte lăcate, eu le aștept hipnotizat de asfalt • toate viciile sînt indiscernabil franc-masonice – însă inutil mă pîndește ca o nevăstă de metal dimineța • poate-o mistrie se plimbă printre copaci – poate-un șorțuleț lesbian își visează abulic violul • ah! eu nu pot să mor decît în cimitirul extratereștrilor – legănat într-una din depresiunile luxuriante ale lunii • și citesc așteptîndu-mă într-o barcă de zîmbet de pe-un styx selenar – *en attendant godot* • da, *en attendant godot* cu corbul pe umăr •

61. toboganul nebuniei

alunec pe toboganul nebuniei ce-mi curge verde din ochi •
labirintul lunii sparge-n mine o palidă rugăciune • străzile mă
caută – obsesii lichide – ca fantasmeele pe un drogat • hei!
prăjina din fibre de sticlă a insomniei m-a făcut să sar încă o
dată peste lume și noapte • poetul e un astronom ce studiază
stelele ascunse-n silabe – și abisul avial din cuvinte • mă uit la
florile astea hipnotice de parcă m-aș citi cu disperate oglinzi •
petele minutelor se urcă încet pe ziduri precum timpul pe
orologii • și cu fiecare lucru descopăr o fărîmă de întuneric în
carceră • orgia se topește în fumul mirajelor – visul se dizolvă
nu în trezie ci într-un somn mai profund • privesc cu gura
deschisă – absurdul stelar și fantomele-i reci • nimeni nu vine
cu mine – și nu duc nimic în valiza neagră a inimii • silabele
precum niște monoschizofrenii comestibile îmi constelează cu
ospicii albe creierul internat între coperti • vai, cum surîde
heroina dulce a cărții – sau poate doar aerostatul capului cu
care zbor • cînd ioan se droghează răsfoindu-și îngerul-dealer •
mă nasc despiciat din copac – și somnul meu picură – și
coșmarul meu zboară • și monștrii extatici înoată-n acvariul –
pe fundul căruia demult m-am uitat •

62. o hartă a depresiunii

o hartă a depresiunii și-a alcoolului – plutește infinită între lună și sîni • ce-mi pasă de rana ochiului orb – a ochiului zero • de 8-ul mereu străin al lui möbius • ce se întoarce la sine-n genunchi • ce-mi pasă de literele de piatră din parcuri – care mă cheamă deșurubîndu-mi nemiloase durerea • simple statui cu suflul uscat • sau de absintul ce și-a depus așteptarea letală în labirintul meu verde • oh! recitesc sticla înfrigurată a morților cu fixitatea ei înspăimîntătoare de apă zadarnică • ciudata privire a bețiilor toxice, cu înecările ei inutile • aceeași oboseală îmi cade din buze – aceeași șerpi îngîndurați de nisip • în fîntîna neantului dulceața mi-o pierd – și mîinile mi le beau cum vinul din flaute • pașii mei sparg limitele drumurilor – iar silabele-n vid se risipesc ca stele vîinate • floarea mă hipnotizează cu parfumul abisului – străinul mi-l creez din zîmbete de departe • și ametește de pradă-mi sar membrele asemeni unor resorturi – spre tărîmul fără orizont al cuvintelor • al necuvintelor, poate, spălate de toate amneziile sensului • oh! de-aș putea fi băiatul de cristal ce-ar culege urmele unde razele lunii au fost • de-aș putea vorbi amintirile neiertătoare – limpezimile unde și-a picurat exilul somnul spiritului • cu creierul meu parcă topit de oglinzi ce gânduri oare-aș gândi • și ce zîmbete altele s-ar avisal zămisli – din plutirile privirilor mele demult dispărute •

63. coșmarul speranței

să ieși nu atît din drum cît din coșmarul speranței ce te hipnotizează – să ieși de parcă ai comite o crimă, trădînd minciuna și styxul – da, dezertînd • sau țeșăturile avisale – năvoadele atîtor păianjeni abandonați • naufragiile atîtor țări – al atîtor corăbii letale sub pânzele sfîrtecate ale amurgurilor • tot acest timp de giulgiuri și de fantome în care s-au întipărit urmele atîtor absurde – atîtor reziduale trupuri • trupurile acestor evanescențe persistente – parcă portuare – precum amprente spulberate ale pașilor în plajă uitați • și celelalte – monedele înverzite ca iarba – da, verzi precum arama coclită – cu care poetul cumpără avisale fantasme • hărțile unor lande mecanice locuite doar de roboți • și cojile sparte ale labirinturilor imagine de unde numai neantul se scurge – styx mistic și sânge • misteriosul graal al trădării – cu sensul venirii nu-n isus ci-n jarry • ori automobilele cu zîmbete de rugină – ciudate antichități acoperite de neaua amneziilor lunii • da, energia parcă vie a amenziei devastatoare • să intri-n abis mai străin – mai stingher – cu mîinile curate și cu fantasmele îmbătate de absurd și de sânge • mai delictual – mai criminal chiar decît un faraon cu piramidele înecate în roșii nisipuri • precum un soare învelit în frisonante eclipse • un zeu mereu mai nebun – mereu mai obsedat de viermuitoarele-i litere • cu potecile acoperite de palori – de firimituri – de neverosimile petice de hîrtie • un drum marcat – pecetluit cu flori de crin și zîmbete de ospicii • un labirint precum un gând infinit • da, și capcanele destinului în care trebuie să știi să dormi ca-n niște hamacuri • cu mîinile curate – ba poate chiar un pic luminoase • luminoase asemeni unor dorințe neîmplinite •

rătăcind prin nimeni de tine ca printr-o cetate cu miraje de străzi – cu ferestrele mai hipnotice decît ochii unui drogat – cu porți de himere • poate un astronom studiind stelele ascunse-n silabe – sibilele martore și abisul avisal din cuvinte – albastrul muzicii sufocate-n melancolie • ori orgia topită în nebuloasa iluziei • visul ce se dizolvă nu în trezie ci într-un somn mai profund • da, abcesul pepit căruia nu i-a venit încă timpul • da, poate el – abcesul pepit •

64. fantome comestibile

silabele albe ca niște fantome comestibile îmi constelează cu avise creierul • și dacă sinucigașul ar putea contempla glonțul cu care traversează oglinda • cum surîde drogul dulce al cărții aerostatului pe care-l zbor • da, îngerul îmi bate insistent la fereastră asemeni unui dealer cu repetiție • înaintez în spațiul acesta straniu dintre probabilitate și tunel cum o sabie în căutare de rană • și femeia aceasta precum un prag al dizolvării amurgului • ea veghează avisul agonizant al mirajelor – nebuloasa lor fastuoasă precum o hlamidă de fum • sau poate culoarea – oranjul obsesiv din care verdele stins al copacilor, colinele morbide și florile își pot hrăni dispariția • și chiar ea – zeița cu brațele ușor desfăcute – parcă veghea unei aboliri binevoitoare • și atunci când o uit – când o închid în scrinul negru al unei memorii obscure • ea, prin care sînt poate același și poate sînt singur – precum o piatră imaginară unde s-au ascuns toate stelele • cine mai sînt – cine mai pot fi – eu, cu umbra mea încă prea tînă • mai absurdă decît un centaur • cu literele rătăcite-n iarba paginii asemeni unor șerpi foarte negri – incapabili să-și deruleze deocamdată basmul de ipoteze • basmul de ipoteze prin care – așteptare de mine și refuz de sine • disperare și sinucidere zîmbitoare • încă mai sînt – semnul de întrebare părăsit între posibilitățile balonului alb •

65. bolnav de albastru

sînt bolnav de solitar și de albastru – invizibil arcuș pe strunele nervilor • sînt bolnav de avisul cu pupilele oarbe – ce mă privește pînă mă sting • eu și dublul meu – lunianul cu rădăcină de umbră • zîmbetul mă decolorează pînă dispar în întunericul transparent – pînă dispar în dublul meu ce sub lună mă ține de mînă • căci zîmbetul e o lamă enigmatică ce ne taie încet legăturile – tot ce ne reține cu visul la mal • oh! iubirea-i un ceas defect care nu merge decît cînd nu te mai interesează deloc ora • merg prin tîmplele timpului – deși e prea mult zgomot în umbră și urmă • merg prin tîmplele timpului – prin vagoanele ploilor cu melancolia lor de spasmodic cristal • de fapt nu cunosc lumea decît prin ecourile ei abject echivoce – prin drojdia celor ce s-au abandonat sub oglinzi • da, prin gloria eșecurilor – căci viciul are novicii și monahii săi bătrîni • bizarii săi credincioși – chiar fanatici • toate drumurile negrului îmi trec sub fereastră – toate aluviunile albastrului își ascund în silabe veninul • în iertare și ură detașarea se polarizează • pentru că ne descompunem iubind • da, e ceva aluvionar – mîl unde viața și moartea și un fel de nebunie putridă își sînt reciproc fluide • în orice contact erotic – fizic sau psihic – în orice continent avisal al morbidului • tot ce nu sîntem noi înșine e labirintul străinului – e țărmul unde așteptăm să fim prinși în năvod • nu există mai mare pescar decît păianjenul cu tăcerile lui de argint • și din nou albastrul îmi plînge pe față precum un dublu de melancolie și lacrimi – se metamorfozează visînd • mîngîietoare bărci plutesc pe styx degetele abisului • zăvorîta mi-e privirea de străluminare – încrustată cu deșeuri de stele • ... de ce scriu – eu, œdip vidat de destin • poate ca să institui o cît mai complicată distanță unde să mă regăsesc cît mai simplu •

66. *șine de tristețe*

șine de tristețe – ca niște artere ale infernului • și fluviul de albastru al trenului unde cu visul înot • da, cenușiul violet – culoarea abjectă a nostalgiei • când răsare subit femeia cu trupul ei de hipnoză • ea se-ncheagă între pereții de fum ai compartimentului precum o trezire somnambulă într-o oglindă cu surpriza narcotică • o oglindă invizibilă ce nu lasă pe țărm decît numai imaginea • s-ar zice că deodată un naufragiu vrea să-ți spună o poveste – naufragiul tău în care nu te mai recunoști • povestea ta pe care dormind ai uitat-o – tu, ce te deștepți mereu în altă realitate paralelă – cu aerul altfel ostil • în fond, tu trăiești – pretextînd că visezi – basmul eșecurilor • nu doar ale tale – ci toate cele la care-ai fi avut dreptul • basmul tuturor catastrofelor meschine – al strofelor delirurilor tale – ale tale numai pentru că îmbraci trup omenesc – semănate în mîlul fertil al dezgustului • undeva în vag – hălci crepusculare de carne se amestecă tăcute cu norii • iar haite obscure de cîini purpurii te urmăresc prin culoarele atît de absurde ale dorinței • ești asaltat desigur de vîrtejul butaforic al sentimentelor – mai mult dispreț sau ură decît reală iubire • femeia cu trupul de hipnoză – ce poartă în pleoapele ei tot ce-ai uitat • tot ce ai vrut firește să uiți • toate orbirile tale voluntare și zâmbetele șterse cu guma • femeia aceasta îți întrerupe călătoria în care voiai să adormi – trenul unde voiai să te-neci • cheamă infernul și izgonește uitarea • taie drumul acesta oniric – poate salvific – ca pe-o felie de cașcaval • bizar, necunoscuta pe care nu încetez s-o cunosc – pare să-mi țină în mînă mirajul – îmi frînge călătoria pentru a-mi da-n loc un țel inutil • fundătura istovitoare a propriului ei sex – un coit poate real ori poate

numai visat • întâmplarea unui styx cules din întunecatul sânge
oniric – ori numai ecourile – cercurile exilate ale privirilor
mele ce cad din coșmar ca niște pietre • așteptările pe care
disperarea mea le-a uitat •

67. fantomele orelor

înaitez prin metamorfoze • precum ceasul prin fantomele orelor – prin anotimpurile ciudate ale fiecărui minut • lipsa poate – dar a ce – a unei hipnoze adecvate • îmi nutrește avisul prin visele incoerente ale căruia circul • drumul mă povestește prin styxul unui tren – un simbol al singurătății sau al faptului că foarte încet mă înec • căutarea mă încheagă în probabilitatea unui compartiment unde, precum un ziar uitat pe-o banchetă mă ignor – mă citesc • mă descompun fixat într-o explozie de litere • totuși căutarea – styxul, compartimentul, trenul absurd – nu reprezintă decît o premiză făcută să fie întreruptă • poate de femeia cu trupul ei de hipnoză – cu chipul ei de trezie amînată • poate de-o altă lamă onirică • ceva îmi întinde mîna – un pistol – un cuțit – un întîmplător bolovan sisific – o femeie moartă demult • o moartă de care am divorțat înainte de-a o fi putut cunoaște • un miraj, desigur • căci sînt clientul tuturor mirajelor – tuturor înșelăciunilor abjecte ce mă hărțuie ca niște prostituate neplătite • da, mă bîntuie precum niște fantome famelice – de parcă în toată această lume a fantasmelor – în tot acest labirint – doar eu, absurdul, ar trebui să fiu înșelat • sau mai degrabă de parcă amăgirea mea – doar a mea – ar nutri nu știu ce regulă secretă a lumii acesteia – atît de lipsită de sens • ceva îmi întinde mîna și iată-mă acum pe puntea unui vapor – sprijinindu-mi reveria de-o bară metalică • în fond, un orizont în plus al infernului • fereastra magică a unei infinite oglinzi • și din nou, chipurile sparte de apă – în cioburi uriașe mînjite de stele – plutind asemeni unor păsări prin însetările vidului • și toate lucrurile acestea – personajele acestea mereu exilate – reificate • parcă înfocolate într-o ciudată blană de-obscur • și

femeia aceea precum o amintire pietrificată – ai zice propria mea solitudine ce-mi bate lașă la ușă • mă caută cu mîna ei de evanescență – disperată – cît mai departe fugind •

68. și din nou

și din nou ea – această ciudată singurătate hipnotică ce mă împinge la reverie • fascinantă prin tot ce-n ea îmi lipsește sau îmi e indistinct – parcă un jurnal cu paginile albe • ori poate aidoma unei scrisori șterse de timp sau de lacrimi • da, ea îmi stăpânește mirajele – îmi îneacă amintirile într-un ocean de memorie • cu trupul ei de hipnoză – cu sînii ei stranii ca niște ochi – insuportabile hublouri prin care sufletul meu se simte privit – atins – urmărit în toate meandrele cristalului elastic unde anxietatea lui l-a ascuns • cu absența ei obsedantă îmi varsă albastru în vine – îmi toarnă styxul atît de negru în reptilele nervilor • îmi depune în labirintul irespirabil al creierului stranii obiecte onirice pe care tăcerea mea nu le poate concepe • sau amintirile – amintirile cristaline ale busolelor – ale basmelor atît de des nepovestite în povestea lor • amintirile absurdului și ale nenorocului meu circular precum un complot • amintirile vieții mele asemenea unui tunel al groazei – tot atît de încăpățînat, precar și futil • și toate lucrurile – aceste cuie torturante înfîpte-n percepția pe care nu mă pot opri s-o visez • ciudații spînzurați ai cerului – parcă niște pânze suflate de vînturile unor așteptări invizibile • tăceri mov ale unor bărci singurate – bărci ce plutesc putrezind cu fiecă zvîcnet de vîslă • cu fiecă crispă a sîngelui zumzăind în zâmbetu' agonie • și-avisul cu suflu-i de muzică ce mă plimbă frunză șoptindă pe-adîncuri • alb – precum o săgeată letală scufundată-ntr-o comă avisală de nepovestit – de nezburat • sau zâmbetul cu care retez crud sînii durerilor – eu, ce vreau adevărul – ce beau otrava albastră a diamantului – cum sucul din fructul blestemului stors • eu, ce desfac în vibrant labirint

firul magic • cu ochiul la singur lîngă soarele ce-și scuipă
amurgul căzut – trist coborînd pe larvă de-oglindă • asemeni
păsărilor – ultimelor păsări – cînd pe stinghie-și atîrnă
stinghere – zborurile la uscat •

69. strigătul literelor

pînzele strigă ca niște litere – scrisul însuși nu e decît sîngerarea abjectă a unui strigăt • al literelor ce navighează printre dunele crepusculare ale deșertului – pată roșie și magică unde totul se pierde – totul se uită • unde urmele neantului se sting – iar vidul însuși jupuit de albastru agonizează • unde capetele femeilor îngropate-n argint – în nisip mut pînă la sugrumare și voce • capetele femeilor strînse de gît de mîinile mirajelor albastre nu mai lasă să curgă decît țipătul însîngerat al tăcerii lor smulse • al limbii lor – roșie reptilă, zbătîndu-se sub aripile negre ale soarelui • sub razele negre ale păsării ce ne incendiază cu zborul ei misterios • și capul solitar precum un ochi hipnotic • da, asemeni unui blestem hipnotic – asemeni unui fruct obsedant în care întîmplarea mea rătăcitoare își înfînge dinții și strigătul • desigur, poate trupul halucinant al femeii îmi întrerupe călătoria pe care răzbunarea mea o continuă • trupul ei gol ca o lamă ce înjunghie nisipul • pata magică a deșertului roșu • obsesia mea ce se ascunde după perdeaua spre care mă îndrept • perdeaua sau poate-o pădure cu demoni spînzurați – o pădure a refulărilor albe • pas pe oglindă șters de oglinda fără pași • frunză de crepuscul sîngerînd tăcută lîngă o alta – și desenînd un adînc • o scară ce coboară prin avis de oglindă – ce coboară prin misterul infantil al vaselor scufundate • prin întrebarea copilului cu zbor de enigmă • da, femeia precum o reamintire brutală – ea, prostituata de cioburi atît de brutală și bruscă încît devine indistinctă de amnezie • o amnezie – o prostituată de cioburi – pe care cu reamintirea suflată de vînt o întîlnești pe neașteptate în styxul unui tren unde încet-încet te îneci • pe puntea absurdă a unui pachetbot

destinat scufundării – invadat de violetul violent al ultimului
lui crepuscul – de țipetele mute ale corăbiilor unui alt timp • pe
puntea nebuloasă a unui vas fantomă unde moartea însăși se
stinge – moartea însăși e ceață, și noapte, și fum • moartea
însăși e o femeie goală pe care o întâlnești hipnotizat – o posezi
hipnotizat pe țărmul de naufragiu al mării • sub arcușul atîtor
depărtări de catarge – ce strigă sub struna orizontului • sub
vioara crepusculară a orizontului • tot ce durerea amnezică a
amintirii – pe vecie, a stins •

70. hărțile rîsului

poate hărțile rîsului – ale morții cînd roșii / cînd palide • poate drumurile unde aripile zidurilor cad în năruiri disperate • poate aerul ciudat și sticlos suflînd prin coșmaruri marine • avisul pe piscurile căruia mă plimb – zîmbind nozeabondul eden • căci ce altceva e paradisul – ce altceva decît curtea închisorii unde ni se permite eventual să ieșim la plimbare • unde copacii sunt doar gratiile ei deghizate – iar albastrul, spoiala sub care să ne-adorăm captivitatea • străin prin hipnoză – încerc să intru cu furie în singura-mi aripă și să zbor înăuntru • căutîndu-mi mitul în acel acolo invers • sînt atunci alt suflet prin nesfîrșirea unui alt trup – da, ca printr-un infinit dăruit • și plutesc prin aripa unde nu pot să mor – și silabă sau notă dispar • smuls e deodată asfaltul de miraje al minții – și luna, înalta fantasmelor – răscrucea tuturor întîlnirilor celor ce caută parnasul în styx • cînd norii amurgului hipnotizează sclavii orizontului cu sîinii lor putrezi • plăsmuiri de argint invidios prin puroiul de purpură • da, cînd trenul parcă obez – sau pachebotul gigantic – gravid deja cu propriul lui naufragiu • începutul nitescent și nostalgic se sparge-n ținutul sfîrșitului – revărsînd marea avorturilor lui violate • tăceri de hăuri enorme se scurg atunci prin crăpăturile ochilor orbi • zarurile vagului – nimic tulburat de neant • o scară de griji îngălbenește orizonturile ca o febră de priviri răgușite • și amintirile precum niște statui visate în sare – preschimbate-n uitări – în așteptări îngropate, narcotizate-n memorie • cînd o așteptare de uitări ți-ești tu însuși – cu inima rătăcită în nervi • și iarăși toate aceste uși încuiate parcă-n statui • toate aceste bărci ce se tîrăsc precum niște reptile-n avisurile mării • toate aceste naufragii prin

labirintul căroră treci – descoperindu-ți mereu solitudinea •
mereu mai străin – mereu mai disperat și mai mască • mereu
mai pagină scrisă cu guma • ea e parc-un reproș iar tu o piatră
de singur • ea o paloare luminându-ți adâncul unde-ai murit • o
oglină ciudată sclipind de-amnezii încifrate • de amneziile
fără de care tu n-ai visa – nici n-ai fi vis • da, n-ai fi decât un
microb aruncat în străfunduri – străbătut de lună străină • un
chip zăbovind în privire și-un altul în piatră • unul cu pașii de
gumă în alb – cellalt, țipăt de negru, așteptând așteptat •
așteptat, așteptînd •

71. exilat sau abstract

exilat sau abstract – tolănit pe absurdul dezastrului • număr sau fluviu – ori penișă pe nopțile sângelui • poate o pânză de oglindă respirînd la fereastră – poate o barcă de liniște prin naufragiat labirint • să aștepti o umbră ce-o să te schimbe în umbră – verdele cu tot argintu-i ascuns • mînia mea e în inima mea nu pe mîinile mele – și totuși prin ele va trece mereu trenul dureros al literelor – silabele styxului • căci șina de tren precum un orizont de oțel îmi transportă prin vertebre infinitul • cocaina palidă a vieții fără de frunze – ispititoare sinucidere plămădită-n alabastru • privirile-mi mă arată ca niște degete înstrăinate • zac, bizară cicatrice, pe pervazul găvanelor somptuoase ale avisului • martor al ruinei cu rănilor ei înverzite • al lunii alabastre sfărmate între astre • sau iarăși aștept așezat pe țărm de naufragiu sticlind prin spumă de labirint • mă lăfăi visător într-un fel de vomă ideală – hamac al scîrbei – piscină delicioasă a dezgustului • mă înec sub aluviunile stressurilor – cu plămîinii captivi în navele tot mai înguste ale angoasei • țip orbirea unui somn cu asfalturile negre – smoala profundă a unor obscure oglinzi • nu mai pot atinge pleoapele lucrurilor – neantul ființelor numai îl văd • albastrul îmi zîmbește letal prin spumele rupte • nimic precum un infern aruncat • un gest zgomotos – o privire răgușită prin tăcerile asurzitoare • un totdeauna mereu mai putred – cu toate stelele rării implacabil suflate • da, o pubelă cu pânze în care mă pierd • un labirint cu absurdul în cercuri pînă la infinitul durerii • și din nou voma – greața ca o fantomă – ciurma • o femeie săpată parcă-n noroi – mărturisitor excremente • rîul de argint al dimineților vechi • îmbătate – navigabile încă ruine •

pașii tăiați cu cuțitul – drumul precum un salam • reîntoarcerea asta asemănătoare c-un ou – picătura chinezească a morții • imediat – trecutul pe care-l aștept – viitorul precum un glonte posibil • un întuneric ce lunecă – o pasăre cu încântec de haos • da, un haos al zborului povestit de buze de aripi – prevestit de aripile buzelor mele • și copiii cu putrefacția lor de grădină înflorită – hélas! cu floricica galbenă în viol și în craniu • ori craniile prezidențiale cu care jucăm în fine fotbal prin câmpii elizee • desigur, groapa îngropată la rîndul ei în cadavru – femeia cu hipnoza ei de cuțit și cu avisul ei știrb • poate o fișie de suflet mototolit și rece – alcool cu țeasta lui spartă rătăcind prin tunelele negre • zdrențele fantomatice ale galaxiilor • sau un deget ridicat pedagogic – o silabă irespirabilă undeva între aer și drum •

72. pădurea roșie

pădurea roșie ca o cortină de teatru • perdeaua roșie – poate o mască spre care m-aștept • șapte clipe d-eterinitate – cât oare... • nu poți să urci în vagoanele negre ale străzilor – fără să cobori din rănile alfabetului tău • fără să te părăsești în așteptările labirintice ale literelor • fără să mîngîi chiar cu tăcerea silabelor scoarța copacilor ce parcă-ți vorbește – scoarța vorbitoare a copacilor cu îngerii ei ascunși • noaptea se așează indecisă la masă ca un marinar beat • el caută o prostituată cu sînii devorați de o boală ciudată – cu nasul mîncat poate de sifilis • pașii se adîncesc în oglinzi – parcă scuturați de foșnetul unor copaci invizibili • care-i oare cel mai cimpanzeu dintre popoare – dar care – în cosmosul negru – lumea cea mai gorilă • trebuie să injectăm mit în metafore și imposibil în idei • trebuie să te descâlți ca să pleci în fine din tine – să te descâlți de tine însuși • adormit în styxul unui tren vei face amor cu lama hipnotică a cuțitului • vei cădea, infinit înjunghiat de absurd – în propria ta rană • suferința o să-ți jupoaie asfaltul – ori poate mereu exilata epidermă a pămîntului • se umplu de verde întunecat silabele șoptitoare ale zeului – deși numai marmura poate din adânc de arbori să murmure • să-ți scoți labirintul din cap – fereastra din ochi – oglinda din masca chipului tău • și dezgustul ce nu se poate dezbrăca – exact ca nimicul • dezgustul pe care nu vei putea nicicînd să-l dezbraci • înoți prin contra-absurd pentru că absurdul nu e absurd îndestul • înoți prin contra-infern pentru a scăpa de banalitatea infernului – prea ștearsă, prea palidă pentru fantasma absolutului rău • ești în fond sătul de toate aceste suspensii – de toată această poliomielită a voinței • să-ți iei în fine rana de guler – să-ți

strîngi de gît suferința • să smulgi zîmbind neghina inutilă a
virtuții – ridicula ezitare • pînă nu mai rămîne din tine decît
celălalt – ferocele doctor hyde cu insula lui de neant • sau
poate-o pisică – neagră de preferință – cu dispariția ei
nenăscută ca moartea trăind • da, cam așa ceva •

73. *vagul neant*

stranie poteca privirii din vagul neant – cînd suflul contemplației ne desfigurează cu neașteptat invizibil • soprana e noaptea și fir în abis • faunul lumii moare sub ninsoarea de palid a zîmbetelor – nimfetelor bizare de frig enigmatic • ne rămîn cicatricile – o șansă de a ne jupui • poate un alfabet al rînjitelor – ca orice text ce-ncepe cu-abisul și se termină cu un martor • instabilul e portretul evanescenței ce subzistă doar dispărînd • abisul ni se strînge în ochi – chipul meu e-o durere în mască • pe mine însumi mă visez și mă avisez – demon îmi sînt și străin în îngerul a tot ce mă neagă • eu sau poate tu – ciudata mea dedublare ce-mi povestești întreruperea cu lama unui vehicul • tu ce-mi înfrigurezi în lucru rana • căci eu sînt eu – și-obscur în el mă plăsmuiesc și din fișii de tenebră pe cellalt îl închipui • de parc-aș fi bandajul de noapte al ăstui demon jupuit • ha! vampirul n-are sex – dar are toată ferocitatea arsă de stingeri a dorinței • ce mască mi se strîmbă-n sângele absurd – ce sîngerare – ce sîngerare urlă înghițind hăurile-mi de ură • țipă pînă departe divinul inversat • sau silabele sibilelor – gest inutil al zdrențelor • nimic nu are sens – haosul de pildă • pînă la apariția martorului – a insului complet de prisos ce numai ne privește • el, întîmplătorul voyeur universal • e straniu cum perfect inutilul dă sens absolutului absolut absurd – ca un picior traversînd oblic un tablou abstracționist • un sens adică o privire – precum trenul dintr-un drum visat • de parcă ne-am trezi mereu din coșmarul unei boli cu repetiție • din ironia copilărească a unui cîntecel alb • da, sau boala, trupul precum un bolovan în care cazî, bătrînețea, mă rog – ar fi un somn • ori poate de parc-ar exista niște clienți preferați ai suferinței •

poate că-n fond despre asta a fost întotdeauna vorba • poate că sînt într-adevăr clientul favorit al tuturor înșelăciunilor ce mă hărțuie precum niște prostituate neplătite – mă bîntuie precum niște fantome famelice • ca și cum în toată lumea asta a mirajelor doar eu, absurdul, ar trebui să fiu înșelat • eu, călătorul orb al ziarului de gheață ce mi se topește-ntre degete – citindu-se singur •

74. vise fără sens

vise fără sens – silabe inversate – pentru nimic – pentru nimeni • precum o prințesă albă cu pielea de cărbune – de un negru mai lustruit ca abanosul • întorcându-mă – tors de sângele meu de povestit • înot letal prin noaptea străzilor albastre • cu semnele de circulație agățate cu zâmbetul de stele • și femeia cu trupu-i de hipnoză ce-mi varsă violet crepuscular în vine – ori styxul bîntuit de invizibil – cu îngustimi de-obsesie în angoasa ofidiană a nervilor • da, ciudata imponderabilitate a dorinței – inima țîșnind precum o piatră spre perdeaua roșie a așteptării – dincolo de care, cel mai adesea, poți găsi doar vid • desigur, cu somnul fărîmițat într-un tren orb • poate cu lacrimi de lună atîrnînd de salcia cu divinul inversat • de salcia cu lacrimi verzi în locul inutilizabilelor șoapte • poate o barcă sculptată-n închegate valuri – un fel de hamac din plutiri suprimate • o întrerupere de frig ce face orice plecare imposibilă • transformă orice gest într-un absurd temporar paralytic • privirile orbilor trec ca styxul prin ochii lui homer • ciudat călător mai rătăcitor decît ulise • desigur, trupul e o cheie a metamorfozelor • de pildă, în locul vagoanelor încrustate în cele mai incoerente peisaje – parfumuri cu creierul de nereconstituit • o cameră dintr-un motel de o culoare oarecare – unde cenușiul vreunei prostituate poate să-ți amintească spasmul agonic al vreunei iubiri defuncte • amorul incolor • sau un asfalt străin pictat cu sângele unui extraterestru – o femeie, căci un extraterestru contemporan e neapărat o femeie • un accident fără sex • nonsensul spre care te îndrepti vegheat de dublul tău ambigen • deși vehiculul visat – precum graalul – nu-i neapărat un loc ci mai degrabă o frîntură de

timp • o clipă foarte inconfortabilă • o clipă din care nu te poți trezi fără s-o poți dormi totuși • ... în cele din urmă privim în nicăieri de-oglindă – întoarcerea amputată ce ne-a mai rămas •

75. străina din închisoarea visului

străina din închisoarea visului – singurătatea respiră o suferință canibală • de parcă ochiul volanului albastru ar deschide-n fine aspra pleoapă a așteptării • e bizar cum bazarul năruirilor de care ești înconjurat eliberează falezele unei perfecțiuni nebănuite cu degetele calme • ori poate peștii ce deschid obstacolele ca pe niște uși – da, peștii sau șperaclul lui sisif • anxietatea ce-și devoră precum o fetiță chibriturile albastre • și noi – cei mai stelari ca niciodată scrutînd roșul nopții semnalului de alarmă • bizari asemeni calendarului din care ne-am trezit • și tu – exilat în dubiu – aruncat de coșmar în propria ta solitudine – protejat de fortăreața vidului – avînd numai neantul drept unic pedestal • vai, materia e un sofism la care recurg impostorii de știință – cînd obrazul unui clown de-argint tremură de malariile galactice ale nopții • sau lucrurile mereu mai întunecate de trezirile posibile • cu rana zâmbetului închisă-n agonii de-oglinzi – și cu ferestrele atît de larg deschise spre țunami de disperare • frigul m-a întîlnit precum o pană de automobil – vis decapitat de o hipnoză irecognoscibilă • rătăcite-n hazard de pustă zarurile pierdute-n galopul sălbatic al copitelor • și toți acești necunoscuți care m-au povestit – amestecînd fantasma cu herghelia timpului probabil • coșmarul a tot ce ne-nconjoară de parc-am răsfoi zilele săptămânii la oglindă – căutînd o dată din viețile trecute • poate un complot – o sinistră tentativă de otrăvire căreia i-am căzut – între două existențe oricum pierdute – inocentă victimă • exact ca atunci cînd între simplegadele recurente ale insomniei aștepți paradoxul visului ce îți repugnă • lipit de-asfalt încerci atunci s-adormi • ori iarăși lipit de disperarea

copacilor te strădui să-ți ghicești fereastra • de pildă, cine te
așteaptă dincolo de scoarță – dacă dincolo de labirintul vitezei
– cineva • poate un balon de beton – poate înfipt undeva un cui
prea singur pentru noapte • poate o afrodită prea afro născută •
prea blondă pentru toate navele astea de-abanos • prea letală
pentru această lună dezbrăcată numai de silabe •

76. zdrențe de suferință

zdrențe de suferință prin melancolia sfișiată • departe de mine ramura zborului rupt – și piatra pe jumătate sculptată a aerului • poate verdele înfometat de beznă din care nu reușești să te scoli • argintul vechi al înecului când chemarea letală îți sparge ferestrele – și deodată, în tăiat invizibil, o întîlnești pe cea ce-ți plutea precum o barcă alături • frunzele dorm în noroiul îmbrățișat • simple zîmbete șifonate • zdrențele unor embrioni muribunzi amurgind de nemurire • sau zeul condamnat la o insomnie agonică • pămîntul plin de rădăcini – pămîntul precum un ochi orb cu toate rădăcinile absente • și trenul smuls din gară spre-o nici o destinație dureroasă • tu trădător inevitabil – inevitabil căci ești tu – contaminat la moartea prin spînzurătoare • un pod de argint între mine și lama ta brutală • cu coama lipită de obrajii sălbatici ai vîntului – calul plînge • culeg lacrimile absurde ale calului într-o cutie de piatră – într-o copită de-uitare • da, poate plînge o coamă de lacrimi – poate se tînguie fișiile unei brize absente • din sămînța umilirilor cresc mai dement și mai titanic naufragiat decît zeii • îmi scormon labirintul în intestinele dublului – deși nimeni nu s-a născut încă pe lume • și din nou privesc pe fereastra spartă a labirintului – pustiul cu obezitatea-i de mătase – pustiul precum un crepuscul pulverizat • el, care freamătă asemeni unui șarpe ascuns în încolăcirile lui magice – el, care caută-n oglindă diferențele de greutate ale sinuciderii • și iarăși, miorlăitul nocturn al obsesiilor – pisicile negre aruncate-n cazanul răscrucilor – fierțe în culoarea lor abjectă • căci uns cu aur – aur adîncit de-nsângerat întuneric – e praful șamanic al maidanelor • cu orizonturile lui secrete de argint stins în

leviathanul improbabil al tenebrei – și cu colinele lui parcă de var • vegheate din turnuri abolite de inexprimabile țigănci noctambule – ori poate de țigani orbi – cu vetre înroșite și limbi de flăcări în gură • da, fantasmele cernute ale amintirilor unui copil – cu himerele privirii aruncate tot mai departe – tot mai îndemult... •

77. apă însingurată

apă însingurată ca un sărut străin – sau o lacrimă exilată în robinet • ea, goală, cu imaginea parcă descompusă-n stropi de ploaie • culegi din rîu o rană neverosimilă – visul unui sânge de dimineață • poate vom înțelege cândva întîmplarea labirintică a fierului • o fișie de respirație – aproape un nume – scrisă pe-o pagină de apnee • desigur o piatră mohorîță – insomnie a nemuririi rămase pe fund • misterioasă ceașcă • și cealaltă – legată de mine cu atîtea năvoade – purtînd între cruzime și dorință un roșu multiplu • o tăcere sălbatică ce-l învecinează cu negrul • apa se dezbracă mereu – de parcă de durere curgînd și-ar sfișia încă și încă pieptul – iar trupul i-ar urla abia șoptit • nimic – mai puțin decît un zîmbet tăiat • eventuale felii de vagon servite în farfurii de tablă • un platou frigorific decupat de-a dreptul în zincul zorilor – ca cel mai absurd coșmar în care te-ai fi putut trezi • în fond, ne-am putea întreba: “care-i diferența dintre infailibilul papă și divinul caligula” • un rest de noapte e omul – sărutat de cenușă • labirint pentru ceilalți – pentru sine oglindă – pentru ochi, hublou spre nimic • să deschizi o migrenă spre grădina de țipete • să cobori în gara unui tren ce divorțează de tine – a unui tren ce-ți pierde letalul în lună • dizolvîndu-ți moartea în uitare și alb • desigur, ai putea visa că-ți mai rămîne soluția unui derapaj abrupt prin sinucidere – cu condiția să mai ai destulă memorie • ai putea chiar să mărturisești un abis violet – dacă destul adînc de privire ți-ar mai putea umfla depărtarea și pânza • ori dacă argintul dublului tău te-ar mai putea cu perversitate iubi • uneori te poți trezi statuie – moment al imobilității tale ridicole • sau poți visa c-ai ajuns un ce oarecare – ceea ce ți-ar

justifica deplin impotența • căci unde mai poți să mai pleci
odată ce ți-ai înfipt rădăcinile într-o gară • la ce mai poți aspira
tu – solitar cu abolirea împlinită •

78. insomniac labirint

haos întrebat de lacrimă avisul prin perplexitățile nopților sparte • somn vidat în ecran – și-n oglindă – în fereastră și insomniac labirint • regulă a tot ce absurdul poate culege din grădina de țipete – a tot ce coșmarul poate smulge din cavalcada monoschizofrenă a migrenelor • scandal al dedublării indeterminate a tăcerilor – unde spațiul scobește-o uitare – iar chipul confruntat cu absența pierde aproximațiile aproape enigmatice ale amintirii în pulberi de timp • celălalt nu-i poate decît o așteptare aruncată în trestii – fișîitul aproape silabic de nu muzical al unei patine spectral solitare • o coamă suspicioasă precum un căluș oniric al vîntului • și lumea asta – hibernarea asta nozeabondă unde fiecare se străduie să pară a fi o formă sordidă de enigmă • unde enigma însăși nu e decît o tăcere dărpănată destinată dorinței • adevărul fiind totdeauna o agravare – niciodată o atenuare, oricît de vagă • scriind sfărîmăm labirintul în cioburi vii – unite prin dementă și miraje de sens • e poate o sală de așteptare – o gară albastră în amurgul melancoliei leviathanului • da, o gară neagră, aproape decolorată de-obscur • o căutare ce inează neliniștea unde pe rînd te aștepți – tu unul – și tu celălalt – și tu timp nesfîrșit navigînd prin secunde sudate • deși ea – mereu visata trezie – nu e poate decît un scaun în posibilitatea căruia te așezi întrebîndu-ți prezența – tu, redundant dispărutul • incertitudinea cu care eventual – te-ai ajuns din urmă • străinul din tine ori înstrăinarea din juru-ți • dunga întunecată ce-ți taie zîmbetul încă restant • da, palmieri poliedrici – un vid anxios, asta simt numai în mine • subțiri de singurătate sînt lacrimile rătăcitoare pe sticlă • amurgul se sparge îngălbenind izolarea misterioasă a

martorilor • căci se deschide avisul numai sub insulara privire
spre care îndepărtările lui navighează • naufragiul doar prin
pagini de întâmplătoare epave – parcă iar și iar povestindu-se –
cu adâncimea-i demult înecată – straniu plutind •

79. vid fără balustradă

îmi pierd uneori treptele în avisuri de scări – în abisul melancoliilor meditănd vidul fără balustradă • mărunțiș de stele mi se dezlipește atunci în metrou de secunde • și piatra pădurii luminează cu fărîme de lună – poate nebunia cu uitările despletite – poate feliile obscure ale drumului absurd pe care-l mîncăm nicăieri • căci numai nicăieri se poate mîncea poate drumul • ori eventual o pîine de minute frămîntată cu toamnă de pași • un fel de mînăstire vaginală unde din întîmplare m-am înecat • stranii membranele sufletului unde încet mă afund • mîinile epuizate ale inimii prin care vîntul șoptește tăcut apropierea de moarte • plămîinii ciudați ai frunzelor cu silabele verzi de lumină • da, spiritul orbitor răsfoiește pagini d'eclipse – iar noaptea absolută numai e aurora neantului • păsările coboară odată cu seara pe întunecatele valuri – bărci îmbătate de depărtările ierbii • căci numai cînd lumea se topește încet în fluviu letal – caron plutește cu barca pe styx și pe ptyx • și odgoanele de osteneală ce-mi coboară pînă în haos nașterea învinețitei mele tristeți • și cealaltă – cea fără de nume – purtată pe cristalul mirării • oceanul însîngerat de bețiile vinului – dionysos lichid cu spuma-i spermatică • cînd spart de călătorii mă așez în absurdele capcane ale visului • dus de preschimbătoarele mele animale ca o valiză furată – mereu altundeva • aruncat în mereu alte întîlniri • vopsit de uitarea unor amintiri din care nu știam nimic înainte de-a mușca din visul pierdut • desigur, călugărul de la marginea mării înalță din adâncuri misterioase de abur păduri de abis • un leviathan lunar îl adăpostește de falezele disperării și de charybdeenle naufragii • de toate acele epave vomitate de oceane la țarm • și

fruntea gînditoare ce sclipește precum un miraj în deșert • da, capul acela de hazard albastru în care însingurat de copilărie m-am rătăcit • ... dar cînd trenul pare că se oprește – trecînd dintr-un motel mitos într-o gară – și de acolo într-o femeie – poate frumoasă, poate pur și simplu femeie • da, atunci poți fii sigur că te-ai trezit... •

80. șinele nervilor

ca un fior pe șinele nervilor – visul cu drumuri nelămurite • peticită e noaptea cu pete de tulburată lumină • vagul mă fixează cu ochii-i bizari de pahare pline cu cuburi de gheață – dar vede de orice băătură • s-ar zice că privirea lor sticloasă îmi povestește simplul “ceva” fără nume sau formă • somnul acela ciudat în care pare să cadă absurdul precum un semn întrerupt • curg feroce – sau roșu – sau nul incolor din oglindă de parcă mi-ar sângera imaginile • și mă-ntreb – eu, a cărui poate cunoaștere e un act de credință – ce-i cu această bizară baltă de apă la care mă uit • poate un pește nu încă mort mai înoată vag în acest acvariu al exilului • în această întîmplare lichidă dintre insomnia toropit curgătoare și somn • da, poate un pește nu încă mort – aruncat pe plaja letală de-argint – înoată în noi cu privirea • el, înotătorul etern – imens de reproș – el, cel mereu viu – și tocmai de aceea veșnic asasinat • însă uneori unghiul selenar al migrenelor ascunde neașteptate adâncimi • depresiuni amintind inerția unor aripi uitate – căzute din toamna îngerilor morți • căzute, ele, cu zborurile lor veștede – din pădurea autumnală a îngerilor • e tulbure timpul – ceață de ignoranță și clipe • incert e chipul lui de avis desenat • poate întrebarea unui martor își pierde în haos pădurea – rătăcirea povestindu-și aleatoriul în destrămări de călugăr • de călător închipuit – ca și cum toți pașii ar trebui să fie ai cuiva • iară nu o simplă ninsoare – o simplă toamnă a drumurilor • desigur, e o complicitate cu răul în frumusețe – o resemnare, cel puțin, a cadavrelor albastre printre spumele rupte • hhh! mă înec sub aluviunile stressurilor – cu plămînii captivi în navele tot mai înguste ale angoasei • precum hazardul risipit de exil printre

cioburile mării • inundat de polul letal și de lună – agonizând pe
cîmpul spuzit de craniile stelare de împînzite fantome • e un
zîmbet deșertul și un șaman încolăcit – precum un imens
cadavru injectat cu palid de lună • întâlnire incredibilă a unor
succesiuni fără țel • cînd melancolia își trage disperată
pantalonii mereu căzuți pe vine – fixați, în loc de curea – cu-o
funie de spînzurat •

81. înstrăinate trestii

înstrăinate trestii șoptesc peste adîncimea năvoadelor • noaptea enigmelor își apropie hlamida de buzele mele întrebătoare • lucrurile toate-s deodată fantasme de bărci plutind pe nemurire de aur • mov sclipește amurgul printre dragonii aluviunilor – peste tapiseria tremurătoare a somptuoaselor mîluri • se topește în sălcii rusalka – între nostalgii de abur și-oglinzi • biserica de melancolie albastră – din pietre de teatru crud și de muzică • îmi contemplă călătoria reamintirilor – cu riturile ei bizare și-abjecte – stranii sacrificii ce ung altarele cu silabe blasfematorii și sânge • poate stațiile unui exil dureros – poate paginile misterioase ale mării ce încearcă să spele palmele prea împovărate ale destinului • gesturile stacojii ale unor labirinturi sacerdotale inexpiabile – ororile iremediabile ale sacrului • aerul pe care-l respir ascunde vai! atîtea prilejuri ale cheii – atîtea clipe însîngerate de uși • rană revărs și cobor ca-ntr-un adînc de însetată fîntînă – vegheat de lună-n palori de statui • cu disperarea trebuie neîncetat să respiri sub plumbul strivitor al ploii ce-ți crește în zîmbet • va fi poate un mîine – va fi o iarnă a morții – o beznă de mîină cu care te vei putea traversa • vei găsi oare încă o clipă pe care s-o arunci la pubelă • încă o mască ce-ar putea să se ofilească spre gaura neagră a sufletului • peste întîmplările sordide ale inimii tale în permanență deratizate • și din nou o pauză a frustrării – ca un scuipat părăsit pe asfalt • sclipind vag – amintind parcă spuma inutilă a vreunei stele pierdute • o criză de isterie frisonînd de hazard – căutînd un tunel de febră cabotină • eventuală contradicție ce nu oferă nimic – exact ca o pușculiță cu prea puține monede • sau o oglindă cu prea puține imagini – cu un

prea sărac labirint • aproape o sfoară pe care n-o trage nimeni –
și de care nimeni nu-i tras • o sfoară perfect inutilă – desigur un
semn de întrebare încolăcit pe trotuar • un clovn roșu contra
unui clovn absolut alb • umbra murală a unui circ rătăcit •
fereastra unui calcul incalculabil – a unui icar desenat ce
neîndoielnic nu poate cădea • da, fereastra unei căderi de care
nimeni nu-și amintește • pe care nimeni n-o poate baremi
povesti •

82. *pînzele nopții*

pînzele nopții acostează în portul întunecat al pămîntului ce se-nrudește cu vidul • acostează în portul fiecărui nume pierdut – al fiecărei dorințe întrerupte • secundă cu masca inversată proiectată-n uitarea fără contur • sau povestea fetei rescriind cu chibrituri călătoria prin prostituție a mamei cu buze supuse • bizară rătăcire a mușcăturii de sine prin lacrimile lumii – asemeni unui labirint cu rana cauterizată de o partidă de poker • s-ar zice că o pasăre rîde în locul frustrărilor timpului • cînd străinul descoperă pe neașteptate oglinda în camera încărunțită a exilului • prăbușire subită-n albastru a cuțitului cu tăiș de frisoane • cadavrul clovnului traversînd ușă de-oglinďă cu frustrarea lui subțiată • penele negre ale păsării se umflă de soare și sânge – zâmbetul crește în sfînx • căci vai! – singurătatea omului cîntă în șerpi – iar armonia lumii e marșu-i funebru • se umplu de noapte verde silabele zeului – căci doar marmura poate încă să murmure cînd degetele mele sînt panteon • se topesc în nisipuri vagoanele styxului • noaptea se așează indecisă la masă ca un marinar beat • și pașii-s adînci în oglinzi de parcă scuturați de niște copaci invizibili • desigur, nimeni și-a pierdut definitiv credința avisală-n ferestre • în noaptea cu gările roșii asemeni unor rodii cu porțile descuiate – ca niște așteptări deschise cu adîncul lor larg • cu damnarea drogată cu heroină de stele • doliul bătrînului debordează de vise • dezagregate sînt privirile întîmplărilor – rădăcinoase precum niște copaci vorbitori cu ochii stinși în silabe • și timpul precum o boală a sufletului – boală a atîtor boli • ori acest verde ce țîșnește din aurul nemuririi aidoma unui venin misterios • pînă la urmă așteptarea unde absența ta se așează •

în tine ca-ntr-un celălalt ce-ar trebui poate să vină • sau să dispară alunecînd în neant precum o maimuță cu alteritatea ofilită • ... da, celălalt – pierdutul eu – el cu melodrama mereu repovestită a drumului asasinat... •

83. *liliacul mov*

amurgul ca visul mort al unui liliac mov • coliba nopții se fărîmă sub lună • chipul își descompune grădina în ciudate ecouri • prin înserarea incertă orele-l duc de mîină precum niște bănuieli înverzite • albă e poarta la care moartea lui a înfometat • dezgustul e desigur nebun cînd licitația ospiciului în fine începe • trădarea pe care sărutul o vinde sau cumpără • și fetița ce îngîină cuțitele poveștii ca pe un incest împădurit • cu tatăl poate mort – cu mîinile poate uitate la piață, pe o tarabă • cu mama poate pedofilă – poate nudistă – poate tipărită pe-o pagină de ziar citită de-un călător într-un compartiment • de altfel, poate călătorul acela-s chiar eu – sau un avocat pledînd într-un proces de divorț • poate fetița e o scufiță cu roșul dezvirginat într-o livadă cu vișini • o fetiță îmbrăcată-n albastru ce visează un lup ca dar de crăciun • ... dintre degete îmi țîșnesc uneori umbrele cheii • iarna adorm într-un sicriu plin de lacrimi • sîngele meu vede pînă departe – pînă-n tăcerea îndoliată precum o rădăcină spasmodică • pînă la corbii presărați de negru-n crepuscul • imposibil sfîrșit al absurdului început • plenitudine nu e decît deșertul din care timpul lipsește • căci în orice așteptare doarme o reptilă – ori mai degrabă în orice așteptare timpul intră într-o putrefacție suspendată • evident, de vreme ce sinuciderile sînt demult romanțios perimate – și oricît ar părea de bizar, în ciuda frecvenței, pînă și crimele • pur și simplu e ceva de modă veche în această obsesie a răului individual (plata crimă pasională, micul asasinat crapulos...) – covîrșit de producția de masă extatică a industriei genocidare • da, de masacrul patriotismului sublim – aprobat de dumnezeu și biserică • ... asasinatul – doar un zîmbet îngălbenit printre trestii – toamna artizanală a vreunui spectacol •

84. ecoul umbrei

singurătatea, prietene, e ecou al umbrei profunde • tu martor mereu exilat ca un pas aruncat de noapte pînă departe • încărungi de adânc precum niște copii ținînd avisul de mînă • timpul hibernează în gheața inconfortabilă și zîmbetul plutește încet – despicînd argintiu ca un melc himera thanatică • nu pot găsi în buzunar decît secundele șoaptelor – vagi firimituri ale drumurilor demult uitate • nimeni povestind despre alb un labirint din cioburi de-oglină • poate resturi de firmament – poate o răbdare ce treptat ne ajunge din urmă • poate un semn egal care ne dezvăluie vidul • fantoma unei exasperări – alteritatea unei anxietăți ectoplasmice • și înspăimîntătorul veritabil – cunoscutul ce ne așteaptă parcă în adînc de necunoscut – în mister de incognoscibil • de parcă ne-ar judeca • oh! mort tu m-ai bîntui precum un copac invizibil – cu rădăcinile asemeni unor obsesii spasmodice ce mă arată cu degete avide • pentru că tu lîngă mine sînt eu sfișiat de dilemă – tu lîngă mine ești tot ce din minele-mi negru s-a rostogolit mai departe • pădure roșie sîntem împreună – și tren cu sufletul rupt • imagini sîntem – scufundate în ciudate ferestre – și bucăți din tot ce ne-a repudiat • da, bucăți de obstacol – fișii absurde de șine cu nicăieri în crepuscul • da, tu inutilul nu poți fi decît eu imobilul • iar eu neștiutul nu pot fi decît tu cu inima spartă în trepte • spuma absurdului frisonînd de zeii sălbatici – falezele vertiginoase ale ospiciilor cu nebunia lor despicată • în fond o statuie insulară cu privirea de sare – parcă hipnotizată de-o catastrofă ermetică • în fond o ostracizare reificată pe baza unui flagrant delict de abolire nostalgică • în fond o mînă aruncată la întîmplare printre copacii din pădure – o mînă al cărei fir nimeni nu-l mai poate găsi •

85. timp ca o praștie

unde este acum – și timpu-i o praștie • când e moartea sub care am ascuns un cuțit • degetul meu sapă în praf de secunde sinuciderea zîmbetului • oh! nicăieri plînge amintirile unui glonte scobit • nimeni trebuie să fie o explodată oglindă • luna se dezbracă într-o pădure de basme • un disc zgîriat e o fetiță albastră – zîmbetul ei cicatrizat • ea este goală și palidă – strania ei albeață selenară – ciudat pedofilă – se visează violată de-un negru deja spînzurat • tăcerea-i albastră a luat un tren profund incestuos – un compartiment explodînd de erecție • un tren unde nebuna cu pulpe letale – stelare – culege flori de monoschizofrenie • întinzînd mîna printr-un tunel de surîsuri neliniștitoare • dinții ei strălucesc precum galaxiile semănate-n fotografia unei grădini • într-un somn de fum cu trezirea asfixiată • stoluri de umbre ies din mirajul meu amețit • poetul se așează la corbul lui de tăcere și scrie tot ce covidul – covidul – îi interzice • căci biroul crepuscular e mai încărcat de noapte decît sufocantu-i zbor negru • desigur, pereții, aceste alienări ruginii putrefiate de leprele toamnei • camerele fantastice ale culorilor ce beau cu sete ospiciul amurgului stacojiu • androgenul de seară și hermafroditul din zori • o, solitudine, umbră a ciclopului orb – în ochiul tău secetos curge o lichidă oglindă • vîntul parcă a înghețat lovit de coma profetică a frunzelor • parcă o altă pădure a crescut mută în iarnă și aer • și caii ce-alunecă resfirați – respirați de plămîinii onirici • sau femeia aceea citindu-și ziarul ca un coșmar rece • ca pe-o trezie de care tocmai a divorțat • poate ca un scaun dintr-o sală de așteptare ce nu așteaptă pe nimeni • un scaun absolut gol pe care absența numai se mai așează • și ecoul vag

absurd – întins peste labirinturi de ape – peste meandrele verzi
– al unui zeu izbit de o moarte subită • poate un megafon
plutitor ce-și vomită la sfârșit de ere durerea • poate un țipăt
țîșnit din agoniile unor trestii – ale unor trestii cu rădăcina
letală unde oglinda a îngropat o frîntură de lună • căci
singurătatea îndurerată a omului cîntă la șerpi exilați – cînd
șerpi ni se scurg dintre buze – ori cînd șarpe ni-e zâmbetul • ...
așteptăm oare altă lumină decît întunericul – altă limpezire a
letargiei decît moartea de nichel • altceva decît spuma vag
sîngerie a raselor noastre tenebre – ce ne lasă moștenire doar o
netezime oribilă – doar un cer cu amurgul castrat • și sinele, în
sfârșit abolit asemeni unui călugăr contemplînd cu nesfîrșită
piatră haosul precum un urlet dărăpănat • haosul cu agonici-
urlet •

86. somnul acvariilor

peștele scrie cu vise somnul acvariilor • neonul întreabă silaba culeasă de sibila fantomă • gândurile sparte răsfoiesc cartea călăului mort – uscate sînt clipele deșertului roșu • năruite sînt drumurile argintului fără ecouri – și înnegrită toamna fără speranță a pașilor • da, nebunul ciudat de aripi și ramuri – lună sclipind zboruri printre usheriene ospicii • sau clopotul sumbru al sarcofagului – cu dangătul lui îngropat • singur în fine cu noaptea prietenă – singur cu ștreangul plin de speranță • albit de magia muntelui lui sisif – ca de o avalanșă cu moartea neînțeleasă • singur la oglindă strivit – simplă cenușă fără imagine • am ajuns la ținta infinită a așteptării – numai eu în mine ning veșnic • numai eu îmi sunt împlinită rugăciune – fereastră zîmbind a neant • obscură-i partida de șah ce-o cîștig împotriva unui adversar fără regină sau rege • obscură victoria pe eșichierul absent • poate o solicitare scrisă de mînă cu labirintul semnat • poate un corb la care satisfăcut de avansare să pot nimeni să mă așez • inutil precum frigul cu țurțurii încă-n picioare • inutil ca lazăr cu trenul învierii tăiat • poate o voce horcăind între virgule – cheie încercînd să explice cu absurdul o cruce • poate singurătatea precum o umbră a sufletului – ori ochiul orb la oglindă • eventual o tenebră poliedrică sub cerul tîrîndu-și crepusculara hlamidă de hematouri • sînt exilatul vînat aruncat de subterană în lume • ultimatum incert al celei mai literare repulsii • desigur, diminețile negre veghează încă asemenea unor lupi năruți mistificările perimate • desigur, amicale semne de întrebare – cu revolverele răbdătoare ne așteaptă • în vreme ce adepții co-vidului își depun cu toată încrederea la bănci războaiele depresive • escrocheriile

laboratoarelor cu cimitirele verzi • ori creierul cu alei pe unde se plimbă flori singuratice – cu zîmbetele lor senine și parcă demente • decese aleatorii de aripă cu zborurile lor fisurate • un animal bizar frunzărește albastrul • secunde se întunecă disperate precum un timp înghițit • umbra cade în ceas și ora în umbră • ... da, nu mi-a mai rămas din deghizare decît varul mestecenilor – nasul clovnului cu albu' abolit •

87. *hidosul paradis*

oh! voi ale hidosului paradis roade insuportabile – cu prizonierii rătăcind nebuni prin curtea închisorii • sau voi tăceri avisale dintre copacii unde dospesc fluturi demonici și îngeri • imens în viziuni, el edenul zîmbit parcă de gratii – cu harem de pythii supuse, desfigurate de stranii silabe • înconjurat de sibile cu sîni răsfoiți – precum cărți posedate de-orgasmul prezicerii • asemeni cu tine, hidosule, e mutra poetului mînjită de stele • el, pentru care infernul chiar e mai familiar decît o pereche de papuci uzați de prea îndelungă purtare • și labirinturile chimice unde ofidian te prelingi aproape fără să știi – vegheat de-un demiurg decrepit • vai! mîna e o aripă incompletă tîrîndu-se prin lepra abjectă a ierbii • cînd zborul mutilat te întreabă – pe tine, halou alogen al amurgului • ce plutești pe linia orizontului asemeni unui înecat violet • da, spiritul orbitor răsfoiește pagini d'eclipse – iar buzele frunzelor risipesc minciuna sacră a viitorului în vîntul dement • noaptea absolută e aurora neantului • extatice, privirile noastre sînt nave pe aheronul țărnut de faleze de-oglinzi – unde în lotuși stranii se sparge luna • și-un nerv insuportabil străpunge cu incandescență amintire avisul încolăcitei nebunii – anamorfoză letală de zîmbete • jupuite iarăși și iarăși de sclipet – apele își îndoiaie oglinda – adînci de ferestre obscure îmbătate de noapte • poate iarna cu aripi de umbră și hlamidă de tenebre lichide printre îngerii încărunțiți de lumină bătrînă • pană ca un semn de exclamare în alb din care curg abisuri paradoxale de litere – căci libertatea e parte din întregul revoltei, ea schija surîzătoare a anarhiei indomptabile • da, ele mi-au dat, misterioasele – ielele stranii – o ramură plină de silabe și aripi – o ramură prin

care aidoma unor pești înotau șoaptele monoschizofrene prin
avisul în sine plutind • atunci o voce plină de ciudate legende și
mituri povestite numai de chipul de nepovestit mă învâță
precum pe-un pirat preschimbat în delfin – divin, cântul
adânc • și totodată valurile infinite ale haosului – nebuloasele
gravide de stele – tenebrele tulburate de gânduri de unde
fiorduri de nefiinde fiinduri își nasc dispariția • și-absurdul
labirintic al cerului ascuns de oglinzi și locuit de nemuritoare
imagini • pământul, el, substitutul vidului plin de ferestrele
zămislirii • sau noaptea cu întunericul cel mai străin – bîntuită
etern de moartea argintoasă cu străluciri de discordie • iată și
pragul profund al cuvintelor – rădăcinos – rășinos – avisul cu
profetice vise de la care, cu noi creșteri, insașiabili pornim • ...
căci scrisul e labirintul subtil al divorțului de tot ce te leagă de
lume – de vreme ce prin cuvintele adâncului numai – lumea,
liber în fine, poți s-o repudiezi •

88. o pleoapă nebuloasă

o pleoapă nebuloasă învinețește peste plutiri solitare • peștele roșu al amurgului înghite oglinzile • chibriturile aprinse se pierd în himera ferestrelor • poemul meu e un glonț inutil – un vis cu absurdul demult descărcat • nu aștepți decît pentru că aruncat în letala depresiune – încă mai speri că infernul există • că un demon vag sinuciderea ți-ar mai putea-o eventual vizita • poate-o scânteie ce-ar merita baremi să fie stinsă – o împușcătură rămasă pe fundul uitării congelate a pistolului • nici o neliniște – moartea a devenit o obișnuință ce ne ajută să supraviețuim • orele s-au transformat treptat într-un fel de injecții pentru avisuri astenice • și zîmbetul precum un rest de dispariție spasmodică • privirea de piatră cade în parcul de umbră – coșmarul înghite încet tăcerea călăului • dublul albastru e sodomizat de clonul meu de metal – ochiul din frunte și sperma abjectă a fardurilor farurilor • mîna rătăcește prin aripi de sticlă • gîndul e un gîndac dintr-un pahar negru – unde își interoghează poate prezența stropul problematic de vin • de sînge poate • un recipient din care nu ne putem decide de vom bea apă ori hipnoticul vin • de vom contempla graalul sau scamatoria ieftină a nunții din cana • neîndoielnic, crepusculul de toamnă – într-atît de diferit de fantoma anonimă de iarnă • noaptea balta copacilor e cusută cu silabe de verde • noaptea nornele – normele drumului de tăcere – ies din fîntînă • bărcile ies din mesteceni și povestesc la fereastră incolora lor navigație • zarurile de lacrimi ale fantasmelor fără schelete • căci e un ciudat granit în privirea ce-mi curge prin vine • straniu-mi țîșnește din ochi sângele văzător deschizînd calvarului porțile de nemurire ale morții • zîmbetul îmi e străin

în peninsulă – iar cicatricile copacilor îmi vorbesc numai prin
somn • ne visăm în obstacolele prin care străini rătăcim și astfel
ne mărturisim singurătatea în labirint • vertiginos vid vreau să
despic – cu infinituri neantul citindu-mi-l • ... nu, nu echivocă
iubire datorăm, noi cei mînați de hazard și-avisînd la neant
semenilor noștri străini – ci doar durul – simplul – purul
adevăr •

89. îngerul spînzurat

străin îngerul spînzurat cu aripile frînte precum pletele femeii desfășurate în noapte • și pînzele alienate ale navelor asemeni sufletelor obscure rătăcind peste styx • cînd zeițele albastre plîng lacrimi teribile spumelor nopții • căci spartă mi-e nebunia din inimă – mie ce port labirint prin tristețea albă a ospiciilor • poate iubirea aidoma pîinii dureroase poate fi ruptă • poate absurdul năpădește tăcerea nestăvilit precum cancerul orb • el ce viața fibroasă spre destrămare o-nvață să se retragă • și crestele de cretă unde cresc veciile suferinței hirsute • și trestiile ce se hrănesc dintr-un sol înfiorat de secrete – asemeni unor sertare șoptindu-și rușinea aplauzelor • sau fumul funebru ce bea tot ce în zborurile înflorite ale ramurilor și-n apele cu fețele schimbătoare e încă proaspăt • umbre de silabe agitate de somnul profund • acum că sângele negru al scrisului – fluviu styxului geamăn – geme a labirint prin miturile cu inextricabile sensuri • frunzele alunecă atunci în abisul cu palme plăpînde – ca dintr-o rană a șoaptelor visele cu fildeș în zîmbet • oh! muză neant te primesc cu brațe deschise – cu inima înălțată din piept, cupă de izvoare alethale infinite • și tu comă a incantațiilor – ce-mi învecinezi nemurirea cu moartea • cînd la prag de singur – singur mă simt • oh! oglinda îmi varsă în suflet liniștea ei cenușie – unde nu se trezește nici o imagine • avisul îmi citește în chip anonimă lumină • ca o amnezie ciudată a reamintirii obscure mă umple diluviul • cu spasmul sufletului meu regăsit – cules în fine în clipă • căruntă mă învelește respirația misterelor ce mă dezvăluie-n zeu • ea prin tunelurile căreia nebun spre stele mă sfărăm • eu, vînătorul cu pușcă de laur – eu ce cu vinu-mi de aur pe dionysos 'l 'mbăt • eu ce zbor cu atîtea

ferestre – ce păstrez în burdufuri sacre labirinturile vînturilor •
eu, atît de plin de cuvinte – atît de plin de răni și de frustrări cu
toate furtunile în larguri desprinse • eu, cu nașterea deja
învinețită de adânc și de-amurg – zămislit de-a dreptul din
moarte • eu care-am murit cu buzele topite în somnul avisului •
ce-am ieșit în lumea ostilă mai vampir decît însuși dracula –
căci am primit botezul sîngelui din chiar sîinii de mamă – încă
păstrînd în vine răceala morții albastră • eu ce sînt el – el ce e
eu • el ce mă bea pe mine care îl beau •

90. scara dezgustului

dezgustul mi-e scara ce mă va conduce din lume afară • oare suferind trupul meu a dat deja destul... • lumina fractală a nebuniei a fărâmițat oare îndestul hărțile exilurilor – toate aceste fulgere abjecte – toate aceste galaxii ale frustrării ce mă devoră • da, cosmosul sfărâmat al nebunului – sufletul lui fără loc – demența nebuloasă și stelară a celui ce-n solitudinea-i dumnezeu se închipuie • mîngîiere de flăcări albastre pe trup ce transpare – pe sîn ce dispare • cad încet bucățile de noapte-n punctele negre • melusina adoarme ofidiană în cristal • pasăre de speranță roșie – măiastră avisală precum un labirint cu rădăcina în muzică – cum te aprinzi tu disperată la aceeași obsedantă fereastră • dansez în tunelurile vrăjilor accelerîndu-mă cu ce culoare – eu ce cu negru universul 'l încetinesc • și cîte păduri va trage lent cortina magiei ascunzîndu-mă • misterios caleidoscop e orașul cu pașii îngropați în asfalt – sufletul destrămat al letalului albastru • prometeu își ține ca pe-o oglindă ficatul pe piscuri cu vulturul în mînă – visînd la infernul unde va fi fost înecat • mă plimb zîmbindu-mi creierul prin unicul ospiciu ce mi-a rămas – acum că demenții trecutului s-au risipit în haos ca fumul • da, zombindu-mi fărîmele drumului înspre noapte și moarte • marsyas își flutură pielea ca pe-o pînză agățată de mitul unui catarg – sisif se agită-n fantasma tripului lui recurent – nostos de nostalgie întoarsă însă spre ce... • tot ce-mi mai rămîne s-ar zice e-un strop de alb sculptat – mirajul unui flamingo din marmură de carara • și peștele acesta deghizat în stranie lampă – cîntăreața cheală atîta de cărunță de parcă chiar fantoma cancerului ei melancolic ar fi murit • deja – pînă și gorgona sieși străină varsă-n jur tristețea

de piatră a privirilor • ciudate ramuri de fum își risipesc
fructele-n aer • vai, misterioasa spermă oceanică – sperma
însîngerată a cerului ce bogată-i în ectoplasmice stele • ori
înserările așteptării asemeni unor grădini devastate de aurul
stins • oh! zîmbetul prinde oglinzile-n năvod – dar cine-l va
prinde-n cînd pe singur cîntînd... •

91. chitanțele uitării

toate aceste coji aruncate pe fereastră ori pe oglindă – ca niște chitanțe ale uitării încă posibile • toate aceste generații ale parașutelor – plînse de cerul fără avioane • toată acea întîmplare a lunii – parc-o fetiță cu raze în loc de chibrituri • tu ai vrea probabil în locul morții cea de toate zilele – o noapte cu lumina mult mai smerită • o felie cu privirea ciudată dintr-un sîn mult mai tînăr • poate-un refuz sinonim cu semnul de exclamare – poate un demiurg cu tot nimicul de față • ori o femeie pe care n-o mai aștepți – o așteptare ce te frige precum un furuncul de gheață • da, o gheață de gheață asemeni unui pantof mult prea strîmt • de ce nu amintirea elastică a curelei cu care erai biciuit – cînd mama ta se credea tatăl lui paganini • ori malurile onirice pe care gorgona le-a semănat cu privirea-i de piatră • nici un fald al pădurii pentru drumul presărat cu infime negații • nici o cortină pentru fereastra otrăvită dincolo de care absența te pîndește ca un fier încins • camera cu cercuri pe care-o porți noapte de noapte precum o coroană • o coroană de foc, venin și metal a regalității absurde a frustrărilor tale ce nu te lasă să mori – și nici, nebulos, să trăiești • țin cu durerea silabele ca pe niște palete ale ecourilor • unde dispari tu nuditate surîzătoare – nea nicăieri ubicuă – tot mai înstrăinat ningînd peste tot nicăieri • călăul roșu își caută zidurile pierdute – frustrările conservate-n aspirator laolaltă cu pulberea • și conspirația tăcerii din care mănînc bucățile cele mai reci – un soi de coropișnițe congelate – mda! un soi de corobișnițe • altminteri nimicul ce se întîmplă întotdeauna – rutina ce te împiedică să te plictisești • da, plictiseala aidoma unei dune a deținuților • colina vreunui deșert rătăcit • trenurile goale

circulă în lipsa de sens – fantomele sporesc gările pustii •
clasoarele colecționează toate literele ziarului • sau poate niște
cutii de tablă pline de vag și de galben – bizare pubele dresate
pentru gunoaie de lux • ce-i drept, capitalismul paranoic nu și-a
găsit încă pandora potrivită • cutia revoluției unde suprimat să
dispară • lăsînd moștenire planetei doar mingile roșii de fotbal
– și cimitirele unde copiii să tragă la poartă •

92. nimeni povestind o privire

aproape nimeni povestind o privire – aproape nimic din vag întorcându-i avisul • poate doar un labirint înconjurat de oglindă – un copil scoțindu-și încet masca de enigmă • o nesfârșire foarte lentă de ninsoare multiplicată – un înăuntru cu scamatoria la scară • desigur, incertul cu secunda-n cutie – înainte de pandora sau după • cine știe dacă nu e decît o imagine căzută de la o altă fereastră – un dublu al altei oglinzi • abisul e neantul absurd – infinitul sporit prin cădere • ... și dacă ne-am sinucide cu întâmplări – ne-am spînzura cu funii aleatorii pentru a muri ceva nou • ori ne-am izgoni unul pe altul din închisoarea oricum tenebroasă în ospiciul feroce al beznelor • am sparge o ultimă ușa urmată de alta – căutînd în buzunar un șperaclu pentru imposibile porți • un șperaclu cu care să ne-nucuiem în fine • da, pulberea e argumentul omului absolut • nebunul ciudat cu ramuri de aripi ce-și apleacă peste abisul de greață zâmbetul ca pe o condamnare ironică • el, mai frumos decît letala de ea – luna cînd sclipind zboruri printre florile negre • el, mai letal decît paloarea misterioasă a otrăvurilor • bizarul balamuc pustiu unde nu poți să fii cu nebunia pe puntea bordelului decît absolut singur • pe puntea pachebotului cu partuze albastre • poate totuși abecedarul cu raze bolnave – migrenele inimii cu fărîmături de infarct • poate fetele lunii cu sînii lor goi – mai inocenți decît o incontinență urinară • poate avortonii enervărilor încrustate-n pereți – homunculi oligarhici cu epilepsia lor tehnologică • un vag salam de cuvinte își tîrăște silabele prin vag de maidan – întreabă praful cu albastrul infernului regăsit • da, cu albastrul ce nu e decît o disimulare a negrului • suferințele sînt tăcute deși strigă prin noi • și tălpile

noastre aruncate în câmpii roșcate și sterpe – zgîriate de tufișuri vorbitoare de flăcări • stepele sterpe frământate de indistincte silabe • deșerturi cu spasmele stacojii – sfișiate parcă de lei vărsați de crepuscul – da, de savanele amurgului • și frunzele imense zămislite de toamnele cerului – scuturînd peste noi, copacii cu labirintul deschis, plutirea aleatorie a miracolului • și celălalt, redundantul – cu ecuația ochilor egală cu vidul • cu chipul ca un zero frumos • exasperatul azvîrlindu-și exasperarea în vag • absurdul cu sterilitatea lui ieftină • da, singuraticul cu livezile-i triste – cu nemurirea din care nu poate ieși • cu nebunia ca o insomnie din care nu există scăpare • el, singuraticul – el, nemuritorul nebun pe vecie captiv •

93. palorile roșii

se sting sub palorile roșii rădăcinile demente ale corăbiei • acostăm foarte lent în ospicii cu încărcătura noastră de sclavi și de zîmbete • cîta privire închide coliba galactică – strania colibă cu fum de-univers • ea ne așteaptă cu nervii încolăciți labirintic în jurul arborilor de interdicție cu contemplația nocturnă • în jurul palorilor roșii ca o indicație de scenă • poate cutia inimii mele cu himerele ei enigmatice risipite între nebunie și lume • cu catalepsile ei lunatice atîrnînd agățate de noapte și nori • poate ciudații savanți cu palme de hazard și erupții • sau fetele aruncate-n navigații de-orgie – cu vaginile lor firave ca niște flori cu cristalul adânc • cu buzele silabisite de sânge și transparență de himen • din nou gândurile săpate în groaza hîrtiei – din nou meduzele închegate din spume oceanice • da, din nou sperma străină a cerului castrat – ce urlă stacojie prin vinurile descojite ale mării • și singurătatea inviolabilă a numerelor – orbitoarea lavă a matematicii miturilor • splendoarea cu circumvoluțiunile pierdute-n extaz • aionioanele printre care creierul meu picură – topind țurțuri de eternitate-n avis • și rasele neonului lunii închipuite de depresiunile letale ale frigului • prețul de clipe plătit coșmarului în care trăim • un trandafir coagulat din dureri putrezite pentru toate spitalele – un trandafir roșu cu parfumul lui de puroi • sau abcesul pepit ce ne veghează precum un neștiut firmament din invizibilul veșnic – ambulanța răsturnată în rîpă cu dumnezeul ei mort • poate malaria abisală a mlaștinei din care transpare înecatul cu ochii-i stelari • ori verdele acela catifelat de noapte și moarte • veghea fraților ce-n hieroglifă de întuneric dispar • cîinii la țarmuri cu singur ce dau lătrînd

mărturie vaselor cînd sub orizont se scufundă • și ochiul închis în neantul ce cuprinde suprimă și zămislește mereu – infinitul • sau asteroidul îmblînzit pe care mîna mea cu înaripate silabe îl mîngîie • palma mea plină de destin și de-oglinzi • copacul misterios cu frunzele aidoma unor găuri negre ce profeteșc • da, brațul meu uriaș precum o rădăcină cu adâncuri de sânge băut – vampir al abisurilor căutînd o ieșire din labirinturile sensurilor acestea nesfîrșit de catoptrice • o ieșire din fildeș și vis • poate copacul precum un sfînx enigmatic sub coroana căruia viețile trecute – crimele trecute – reamintite se povestesc • treptat, mie – încă viu deși mort – adunînd în inima parcă prezentă viitor și trecut – mi se dezvăluie • și femeile avisate – parcele vagi ale celestelor resturi • femeile pentru care nu pot fi întîlnire – nu pot fi decît neîntîlnire și gînd • eu, cel nici la întuneric – nici la lumină cu singur • eu astrul vid pentru care nu este vis •

94. țara fără nume

țara fără nume – solitudine de exil, doar de cei fără nume spectral locuită • ei se plimbă printre ierburile albe de ieri – povestiți de vidul oglinzii ce îi ține de mână • amnezia e muza ultimă a acestor poeți părăsiți de silabe • și marea – pasărea poliedrică – da pasărea vînturilor sfișiată în pale de aripi peste care fantoma viziunilor lor sub stele se plimbă • sau iarba precum un cer cu tăcerea înmuiată în moarte și somn – iarba ce cu verde de fantasme visează • poate-un exod de depărtări poartă-n neștiut fruntea lor pierdută • subită crește între ei lumina fără de inimă – fără drum – a ferestrelor deschise spre ieri de nicăieri • cărunta e pajiștea precum o iarnă veșnică – infernală, cu morții ei tineri • și mai cărunta noaptea albă sub ninsoarea căreia numele toate se șterg • poate fulgii cu foșnetul mut al tăcerii profetice • mîinile echivoce de abur – gesturile parcă evanescente ce mîngîie mătasea vacuității • ca niște bezne cresc jur împrejur înstrăinările palide – anxietățile goale pe care zîmbind abia de le simți • piatra se ridică ciudată – plutind între suferință și gînd • bizar precum zarul e varul mestecenilor din care ies – suflete de hazard – nimfe cu pânze • bărci însingurate – simple imagini – asemeni îngerilor dintr-un tablou – dintr-o prea onirică odaie • ce apar dispărînd – lipiți dezlipiți de lumea absurdă • parcă în căutarea unui sărut • căci timpul pierde numai ce e inutil pentru mirajul enigmei • sfere de sfîncși se răsfoiesc precum pagini de invizibilă carte • ostilă se năruie luna îndelung așteptată în singurătatea feroce • și-albastrul precum o strangulare a zeului ce-și moare pe piscuri eternul • umbra – ascensorul de gheață coborînd în absență de suflet • o stranie oarbă hrănește ochiul fîntînilor • invers de

nervi e peretele cu cîinii lui palizi • invers de locuire e această navigare a zâmbetului în scufundare de bărci • și-această hienă, poezia, a savanelor ectoplasmice – rîzînd hidoşenii de-adînc • zero – casa toxică a catastrofei sărace – sau palatul din inimaginabil • el, telepatic ca un drum cu cântecul spart – ea, puşculiţa ultimă a frustrărilor • da, neantul mai ciudat decît un tezaur – cu şarpele care doarme în infinit •

95. sfoară inutilă pe piatră

durere abandonată ca o sfoară inutilă pe piatră • silabă întunecată între aleatoriu și pagină – insulă • pasăre, poate, respirată de singurătatea ferestrei • o bucată de frig pe care așezat pe-o bancă liniștit o mănînc • linie subțire a rătăcirii coșmarului – unde totul se schimbă • peisaj monoton pe care nu învăț să-l opresc • labirintul de timp – calea unică – poate-o apnee – pe care iarna o arată cu indexul fulgilor • țesătura neagră a copacilor – ciudat păienjeniș de dezolare labirintică • punct ce se rătăcește doar pentru că nu știe *cînd* trebuie-n fine să se oprească • și kafkianul wittgenstein precum o statuie din grădina vidă a tăcerii • din edenul unde toate fructele sînt pe vecie interzise • sau toate acele sclave din albumele moarte – traversate de frisonul înghețat și de styx • frunte – fereastră selenară a abisului • colină pe care urci și înălțînd-o în van te reverși • ori nisipul – această sinucidere cu repetiție • feliile de salam ale divorțului pe care nimeni nu poate să le mănînce • singur ca o minge de ping-pong încuiat la fereastră – contemplînd cu alb deșertul asfaltului asemeni unui astral australopitec contemporan • totul se repetă de parcă ar muri • blestemul e altceva oare decît o formă de disperare a memoriei – iar pădurea subțiată de clipe altceva decît o criză de nervi • și flamurile bărbii peste sîinii mei goi de femeie avisu' alăptîndu-l • dublu androgin prin singurătate și zîmbet • neterminatul albastru precum un drum dizolvat spre incolorele praguri • camera cu nervul uitat ca un portofel fără cheie • poate o pălărie plutind printre pescărușii cu oglinzile sparte • niciodată deja mort – absurd pe vecie • poate nimicul căzut în cîntecul unei sirene • ori luna deja năruită cu lunienii arzînd misterioși •

poate un os – poate în fine un vers • sau patru sute de lovituri
suspendate deasupra bărcii himerelor • gratiile lacrimilor –
ochii părăsiți de privirile evadate • martorul fără de care abisul
nu poate fi îndestul homer ca să respire – iar infinitul e orb •
da, labirintul ce crește insuportabil – fără ca dedal a se înmulți •
... puncte de suspensie și silabe înotînd prin pulberea
paginilor... • ... la ce bun zidul acela la care gloanțele numai se
roagă... •

96. *sfinxul de iarbă*

sfinxul zîmbește de iarbă ascunsă • unde de frunze tremură
sibile silabe • lună de marmură e fîntîna în zeu • înțeleptul intră
cenușiu în vechea lui liniște • cărunt, își înalță mîinile albastre
pîna le pierde în nostalgică noapte • inima mea e submarinul
copiilor morți • orbii de fontă ies din oglinzi – privirile lor sînt
păsări de fier rătăcite • prietenul îmi povestește coborîrea
amurgului-n mare – prietenul acela ciudat prin care sînt doi • și
iarăși pajiștea cu iarba-i nervoasă – absurdul suflat de cuvinte
peste crucea de aur • da, sînt regele cu coroană de vînt –
profetul cu buze văzătoare de stele • moirele cu chibrituri dau
foc la destin – visează solitudini în bărcile avisului • dar poate
cîntînd uităm să murim – purtați de întrebări fără cauză – fără
trans-lucidul răspuns • poate că agoniile versului ne povestesc
un alt basm – nu din cuvinte ci din nemaigândite silabe • poate
că perdelele strîng asemeni unor năvoade cenușa așteptării – a
luminii umbrite-n nicăieriul nicicînd • zîmbetul meu se înfîge
ca o săgeată-n crepuscul • port între falduri de dubiu un
homuncul mai fastuos decît ospiciul himerelor • o nebunie cu
pulpele groase – mîngîiate de înstelatele flori • și ceața incoloră
a visului ce-ncheagă pe țarm visătorul înflorit de meduzele
verzi • sau semnul egal – vizavi incomunicabil al unui infinit
cu somnul deschis • las în urmă toate aceste cutii de tablă cu
sîni – las în urmă aceste ocazii ale unor fundături disperate •
conservele regizate doar de teatrul cruzimii • din robot curge
doar un întuneric de gheață – mușc din asfaltul străzii ostile –
devor frustrarea de șerpi • zidurile plîng ierni de metal – e un
abis ciudat sudat de auz – un abis extensibil • palmele
exilatului sînt pansamente pentru destinul rănit • singurătatea

țîșnește – straniu sânge – din ferestrele absente • nimeni în negru învăluit merge tăcut pe potecile zâmbetului • mâinile-mi sînt răzbunările albastre ale unor adâncuri dionisiace • mâinile mele sunt rădăcini • și iarăși tristețea mea ca o sfoară cu care nu mă pot nici măcar spînzura • ura mea nestinsă precum un corb beat • și cheia pe care-am pierdut-o în mama mea mortă – undița cu care numai neantul îl pescuiesc • invizibilul destrămat de propria lui trecere precum un pasager de secunde • femeia cu sîni nebuloși – dizolvîndu-se sub privirea nebună • și fruntea de fîldeș a visului – parcă un capac a nimic • luna ca un creier necondamnat încă de inchiziția psihiatrică la onorurile vreunui electroșoc • un tufiș alb abia desenat – nevizitat de prea infantilul moise • o dimineată incendiată de stele și de carnea lor căzătoare • și, eventual, o dublă întrebare suplimentară • un robot poate oare deveni un vampir – un vampir poate fi îndestul solitar pentru a deveni un robot •

97. alb și ceață

alb și ceață – și nimic mai departe – numai văl peste vid – sânge gînditor încuiat în tăcerea metalică • la fereastră cu privirea pierdută-n coșmarul de marionete • cu drumul mereu alt caleidoscop priveghind • zîna ciudată își scrutează plutirea în temniță – ori tu cu gratii pentru strigătul captiv al lui eu • căci poate tot ce i-a mai rămas lui marsyas e pielea – pielea pe care demult a pierdut-o • durerea tăcută ce-i ascultă trecutul • clipele visînd în cutie – poate vii încă – poate moarte deja • și iarăși poate-o pălărie neagră prevestindu-și moartea – purtată de lespezi de rîu • letargia colorată a mulțimii unde silaba străină-și ascunde planurile sumbre • nopțile zilei sparte în cioburi asemeni unui sânge cu litere reci și albastre • și hrana aceasta mai ciudată decît un căluș – povara gândului ca o valiză exterminată de șinele trenului • umbra cenușiiului cu care norii-i auzi • și tu ce mă ții – și tu care fugi • și tu care-ți scrii sinuciderea cu atîtea risipite cuvinte • da, tu ce te ascunzi în fiecă lucră precum o ureche secretă • o rușine cu pata de nemărturisit • piatra beată de atîtea drumuri băute – de atîta nimic în van vomitat • sau cutia absurdă a refuzului – unde zăvorîm tot ce ne-a mai rămas din complexata noastră cruzime • fereastra e plină de stoluri de clipe aidoma unui timp nebuloș – viitoruri problematice îmbrățișate de sânge și ceață • de albul acestei planete unde nașterea e numai un doliu anticipat • priviri de mit are iarba – o mitologie doarme în frunze • bizare nimfe ies înveșmîntate în lună și var din copaci • căci interdicția e singura realitate pe care-o trăim – da, și viața furată a altora • o respirație furată ne umple plămîinii – traversăm întunericul cu trupuri de contrabandă • iar singurul

vis pe care ni-l mai permitem e un vis jupuit • și mai ciudat –
cheile ni s-au transformat într-o specie de bio-microfoane •
abjecția lor ne-a luat locul – abjecția cu care spionăm vidul
camerelor • da, vidul restant • când totul e smuls – totul e
aruncat – totul uitat • astfel încât tot ce-ți mai rămîne e
singurătatea ta jupuită •

98. *reromantism*

reromantism – cale uitată între atâtea larve de-uitare • straniu fanta-ossian – geniul e coarda întinsă între abis și avis • australopitecul contemplă genocidul amurgului – el, primul poet • și descoperă zâmbetul – navă spre stele • sau zeul în haos – monstru meditănd hăurile mute • absurdul mulțimilor aservite exterminării – și-elitele, aceste “genii” letale de scuipat și carton • destituite fantome ale prostituatelor semnelor • volan spre infern – glonte pierdute în incomprehensibilă cenușă • solitudine abandonată la stîlp – sinucidere ilizibil sisifică • tu, nud al refuzului • izolată pe-o stîncă – inutilă insulă de silabe • profetul strînge precum faust în pumn frisoanele timpului – urs scindat rătăcit în amurg de nisipuri • cu silabe de foșnet ospiciul fabulos suflă începutul printre vînturi pre-cosmice – printre oglinzile infinitului cu praguri obscure • însă destinul trebuie străbătut – cu lobacevskiana-i tenebră hivernală • în clipele imense și grele unde numai asemeni lui caron – traversat de styx poți să trăiești • să te salvezi din lumea de moarte • ține trenul în mînă tu, rătăcitule – strînge bine locomotiva străină în pumn • cazi în compartimentul ciudat ca un mort într-o barcă • și caută timpul în ceas ori găsește poarta într-o cheie • aruncă-te fulg alienat în stepa ce ne soarbe carnea-n mistere • răsfoiește-ți adâncul pînă la moira-silabă • sau pierde-te printre faldurile arborilor – ce-nvăluie nervii pădurii asemeni unei abjecte cortine de teatru • uriașele artere ale misterelor locuite de sfîncși – venele prin care curge așteptarea vană – dispararea • sufocarea cu oribilul ei căluș de vid și de lacrimi • cu inima unde șoptește neantul neștiut – neînțeleș • palmele mele sunt pline de silabe încă nescrise –

paginile unde nimeni adună suspinul lui tot • și labirinturile
mele inundate de diluviul frustrărilor – unde tu, corbule cazi •
ah! să cazi în piatra paraliziei trupului tău – în granitul cărnii
tale imobilizate precum o statuie a asfixiei • da, ca între abis și
imposibila fundătură unde nașterea te-a aruncat • să-ți zîmbești
despuiat lucrul între cimitir și spital – nu încă destul de absurd
pentru improbabil cadavru • ascultîndu-ți ceasul morții în
inimă • și poate acel dincolo ce pleacă din iluzia lui azi • acea
nișă de litere cu sensul zidit • acea silabă – da – ce mută numai
vorbește • pește ciudat înotînd numai în noapte – tenebră fără
sfîrșit – fărîmă din vomitatul, vomitatul granit •

99. *șuruburile ochilor*

adânci – străine în cer șuruburile ochilor • argintul precum un șarpe povestește călcâiului vrajă de verde • cristal e durerea pentru handicapatul ce se plimbă prin stele • se străduie să se trezească între inutil și plecare barca picioarelor – acești marinari cu care-mi navighează uitarea • adio, bătrână oboseală fardată • o sfoară mă trage de drum – suflerul e singurul actor de pe scenă • clopotul e un călugăr cu buzele de neant – subțirele lunii mîngîie noaptea – și aripile ferestrei deschise în zbor ce se roagă • trec prin culisele miracolului prăbușit sub decoruri • un pește letargic secunda aceasta ce crește parcă în somn • poate deja o balenă plutind pe uscat – eșuată pe argintul nisipului cu vaste corăbii în pîntec • copacul uriaș din întrețesute poete-moire îmi citește selecțiuni din paginile pictate în negru ale trecuturilor mele agonice • cîteva litere se destramă în cer fantomatice – vrînd să transmită oare ce alt mesaj • poate ies din oglindă fără să știu – sau intru, străbătut de grădinile negre • prostituata-și recapitulează, pierdută în labirint viețile anterioare – caută firul ce-n fine o s-o destrame • oh! fulgerul celebrității și trăznetul gloriei – blitzkrieg-ul morții pe acest tot mai negru pămînt • poate automobilul stelar al abisului – ori poetul absurd cu galaxiile lui avisale • și veninul, acest vecin incolor al luminii – cu toată risipa-i letală de privire silabisită • străina întrebare incoloră cu care neîntîmplării mă bîntuie • și coșurile acestea pline cu femei ca niște destinuri rebutate • celălalt seamănă cu un anotimp pe care nu izbutesc să-l iubesc – eu, ce nu pot să nu mă aprob • aș vrea să-mi cumpăr un bilet absurd pentru neantul oniric • ciudate aceste trepte ale buzelor pe care cobor • cînd se lasă

mărilor nopții – culeg cu zâmbetul aripi din copaci • interdicția
filfiei aidoma cu un fluture galben – cu hublourile-i stranii prin
care în adâncu-i mă uit • de parcă o floare neagră cu rădăcină
de parcă – mi-ar da pe daiboj furate silabe • preziceri adormite
bete în șanț • ea ce nu agrăiește decît tăceri – necuvinte pe care
nu le poți traduce-n franceză • silabe șamanice doar de peyotl •
sau insomnia ectoplasmică scufundată-n coșmaruri de
purpură • frustrarea mea din cel mai feroce metal • poate
așteptarea năruită între asfalt și scoarța copacilor • un idiot
povestește un basm ce cade în apa pe care-o trăiești • în
existența de-acid sulfuric • nu putem recunoaște din nebunia
asta navală decît accesele amneziilor – frînturile fantastice ale
apneii cu care alteritatea o străbat • și da – și tu – și tu – și nu •
doar atît •

100. inima secundelor trecute

străină inima secundelor trecute • lipite de fața palidă a zidului morbid – ori poate doar ecranul ectoplasmic al lunii și semnul de întrebare mereu mai deformat – mai galben chiar decât o bănuială • murind pe plaja absurdului de mai multe ori – cu celălalt, necunoscutul prins totuși în năvod • poate salonul suflurilor putrede precum algele îmbolnăvite de la țarm • asteroizi desprinși din imensa planetă sisifică a nopții • misterele contaminate – mormintele, epidermele sensibilității morților – chiar încă în viață • mai ales • da, sau carnea și sângele acelui caliban bombardat – modernă eucaristie euforică • vegheat de vreun isus cu nasul roșu – de clovn ori de bețiv – de la cercul soarelui sau de la nunta din cana • călugărul culege vidul lângă aisberg ca pe un fruct dintr-o grădină invizibilă • călugărul visează adânc – ori poate doar s-a înecat • poate s-a năruit în frumusețe de parcă într-o altă formă de uitare • rămîne totuși dorința ciudată a insulei • fotografia inutilă precum o pată de argint pe litoral • avisul prin care aripile navighează – gustînd neutrul – plutind asemenea unor săgeți spre ținte incolore • ori iarăși – amintirea aceea timidă – cu zâmbet eronat • poate o primăvară a oglinzilor miraculoase – un anotimp al celei mai absurde înțelepciuni – al celei mai demente nemuriri • un număr limpede – plonjînd prin stîncă aproape sticloasă – vag netezită de cenușiu și fum • da, acest celălalt cu care totuși merg • în fine, totuși, o știre – deja topită în pahar • lacrima culeasă de sub ochi – ca de pe ramura unui copac • ori mai degrabă fantoma de sub lună – da, fantomele pe care luna învelită în cearcăne albastre le plînge – scuturîndu-le precum frunze dezamăgite din coroană • mistere puerile –

mistere totuși întorcându-se mereu – imitație scremută, durută de eternitate • nefericit zîmbetul – simplu și roșu – parcă cicatricea unui teatru crud • scenariile comploturilor istoriei – o formă de clemență onirică a crimei • totul jucat de sângele fără repere – ziar citit în sens invers • desigur, eucaristia mizerabilă a victimelor absurdului • holocaust cu preoți verzi – iar între sfori, nici o remușcare • da, nici o remușcare pentru sforile ursite, urzite ale marionetei • și iarăși, mereu el – ce pentru că de bine de rău e celălalt – se pretinde dincolo • mereu aceeași impostură cu derizorii ei fakiri • un *rope trick* după altul • o mică pandemie – o mini-orgie ori o mega-partuză – o foarte debectantă excursie pedofilă • noaptea finală a marchizului de sade – punctul terminus al nopții lui sodomizate • pagina înnegrită a ultimului lui roman • și iarăși, aceeași eucaristie cu trupul masacrat, mascată de sângele amnezic al vreunui caliban • vegheat de același isus cu nas de clown •

101. nopțile mării

noptile mării pline de dubiu și veghe – și confesiunile oglinzii •
cupa amară pe care mi-o întind • sau avisul cu suflu-i de
muzică ce mă plimbă frunză șoptindă pe-adâncuri • alb –
precum o săgeată letală scufundată-n agonie de pasăre • da,
zâmbetul cu care retez crud sinii durerilor • da! vreau adevărul
cu orice risc • beau otrava albastră a diamantului cum suc din
fructul blestemului stors • sub lumina sinistră a lunii nervii
fantasmelor morse descompun sub arcușul mereu exilat al
orizontului vechile cețuri • vechile pulberi pline de somn și de
putregaiurile fabuloase ale verdelui – de depărtările de hazard
ale cetății • de zarul cetății cu zidurile ei deja ectoplasmice –
deja enigmatice... • poate un deșert moare lângă buzele mele ca
o sete de stele • poate luna umple fructele mereu străine ale
edenului c-un putregai veninos • da, mă desface-n vibrant
labirint firul magic • el, poartă și cheie – cu ochiul la singur
lângă soarele cu-amurgul căzut – trist coborînd pe larvă de-
oglindă • și iarăși, păsările când pe stînghie-și atîrnă stînghere
zborurile – la uscat cu străin și cu singur • ele arată nelămuritul
cu înălțimea închegată în degete magice • poate vîntul precum
o întrebare sculptată în inertiile aerului • poate neaua înnegrită
a luminii de lună – unde se năzăresc turnuri spulberate-n
tornade imense • în turnuri ce se risipesc coborînd asemeni
exilatelor aripe – peste vidurile infinite vegheate de veșnic
insomniacul neant • ... îmi duc la gură inima ca pe-un graal de
dezgust... • ... și dezgustul acesta îl beau...

102. misterul martorilor

misterul martorilor povestit în inimă de poet – de avis •
zîmbetul plutește peste peisaj de titan dezolat • singurătate
aberrantă stă-n lume printre spasmele arborilor – profeți
îndurerați ce țin în gură ruina • și tu străinule suferind între
sfîncși • calculul celui ce cântă e viziunea neîntreruptă a
numerelor • frunzele ei șoptesc – precum o pythie fecundată de
zeu e stejarul sărutat de fidele cuvinte • da, palmele profeților
sînt pagini de carte – silabele-s transfigurări de sibile • și cifrele
– acești fulgi ai incomensurabilului etern enigmatic • se adună
în mine copaci ce sînt doar frisoane – păduri ce nu-s decît
febre • oh! munți de demență și suflu – cum să vă preschimb
oare în litere • geniul cu zbor de silabe e dincolo de zeu și de
demon – chiar pe dumnezeu îl respiră, știindu-l, poetul • iar
neantul în cupă de spirit – Graal sublim îl poartă în inimă •
trezindu-mă bat din pleoape de parc-aș dansa • vai! ne visăm în
obstacolele-n care rătăcim – și astfel mărturisim labirint •
abisul nebulos îmi respiră singurătatea uitată pe țărni • urși
uriași se zămislesc din ocean – mă întâmpină cu labele grele
valurile – monștri mă închid în fantastice turnuri din aionionul
limbilor dincolo de frunte țesute • bîndu-mi privirile cu spermă
de spumă și înălțimile cu toamnă de pași • căci nu echivoca
iubire o datorăm semenilor – ci doar adevărul ce doarme-n
haosul stîncilor aidoma oceanului absent •

TABLA DE MATERII

ÎN CHIP DE PREFAȚĂ	3
NOTIȚĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ.....	7
POEME	9
1. SCARA FĂRĂ TREPTE	11
2. ZBORUL CERNE CENUȘĂ	12
3. MOARTEA DĂ MĂRTURIE	13
4. MELANCOLIA ÎNGHEȚATĂ.....	14
5. FIRELE ROȘII	15
6. PRIN MINE ÎNSUMI	16
7. ȘI IARĂȘI SINGUR	17
8. O FRÎNTURĂ DE STYX	18
9. O BUCATĂ DE GHEAȚĂ.....	19
10. FATA ABSURDĂ	20
11. PULBERE OBSCURĂ	21
12. LA PUNCTE-PUNCTE CU SINGUR	22
13. ACCELERATORUL APOCALYPSEI.....	23
14. SOLITUDINE DE NEÎNȚELES	24
15. PAGINILE OSPICIILOR.....	25
16. FRUNZELE ÎNNEGRITE.....	26
17. BĂNUIALA NEANTULUI	27
18. FRIGUL ABSURD	28
19. VAL PARALIZAT	29
20. MIROSUL INIMII.....	30
21. ZIDURILE GALBENE	31
22. ZEUL DIN STRĂFUNDUL PALORII.....	32
23. OGLINZILE SĂRUTATE	33
24. COSTUMUL PALID.....	34
25. CAROSERIILE SECUDELOR.....	35
26. AERUL MĂ PRIVEȘTE	36
27. CUTII SUCCESIVE.....	37
28. CORZILE STRĂINE.....	38
29. OGLINDĂ ÎN RÎU	39
30. DEODATĂ ÎNTREBAREA	40
31. SĂRUTUL CREOL	41
32. OFILIRILE GALBENE.....	42
33. PAȘII CIUDAȚI	43
34. ZINCUL REDUNDANT AL DIMINEȚII	44

35.	TRISTEȚE DE PIATRĂ.....	45
36.	STRĂZILE VISULUI	46
37.	TEMPLUL DIN FIBRELE BĂRCILOR	47
38.	NEBUNUL CU UN NUMĂR ÎN MÎNĂ	48
39.	IDEE FIXĂ	49
40.	INSUPORTABIL SENIN	50
41.	ÎNFOMETAT LABIRINT	51
42.	DEȘERTURI UNIDIMENSIONALE	52
43.	CÎND ADORM.....	53
44.	STELELE FUG	54
45.	FERESTRELE OCHELARILOR	55
46.	CĂLIMARA NOPTII	56
47.	JUMĂTATE ALBĂ / JUMĂTATE NEAGRĂ	57
48.	NORII ORAȘELOR.....	58
49.	BIZAR, BIZAR	59
50.	STRADA ALBITĂ	60
51.	PIATRĂ SAU NERV	61
52.	PEȘTE DE GROAZĂ	62
53.	MOARTA DIN FOTOLIU	63
54.	ȘURUBUL UITĂRII.....	64
55.	CU LUNA DE MÎNĂ	65
56.	CU FEREASTRA DESCHISĂ	66
57.	ARIPA MÂNECII	67
58.	IARBA ÎȘI AMINTEȘTE	68
59.	MÎNA DE FOC	69
60.	TIMPUL DE OBOSEALĂ	70
61.	TOBOGANUL NEBUNIEI	71
62.	O HARTĂ A DEPRESIUNII	72
63.	COȘMARUL SPERANȚEI	73
64.	FANTOME COMESTIBILE.....	75
65.	BOLNAV DE ALBASTRU	76
66.	ȘINE DE TRISTEȚE.....	77
67.	FANTOMELE ORELOR	79
68.	ȘI DIN NOU	81
69.	STRIGĂȚUL LITERELOR	83
70.	HĂRȚILE RÎSULUI	85
71.	EXILAT SAU ABSTRACT.....	87
72.	PĂDUREA ROȘIE	89
73.	VAGUL NEANT	91

74.	VISE FĂRĂ SENS	93
75.	STRĂINA DIN ÎNCHISOAREA VISULUI.....	95
76.	ZDRENȚE DE SUFERINȚĂ	97
77.	APĂ ÎNSINGURATĂ	99
78.	INSOMNIAC LABIRINT	101
79.	VID FĂRĂ BALUSTRADĂ.....	103
80.	ȘINELE NERVELOR	105
81.	ÎNSTRĂINATE TRESTII	107
82.	PÎNZELE NOPTII	109
83.	LILIAUL MOV	111
84.	ECOUL UMBREI	112
85.	TIMP CA O PRAȘTIE.....	113
86.	SOMNUL ACVARIILOR.....	115
87.	HIDOSUL PARADIS	117
88.	O PLEOPĂ NEBULOASĂ	119
89.	ÎNGERUL SPÎNZURAT	121
90.	SCARA DEZGUSTULUI	123
91.	CHITANȚELE UITĂRII	125
92.	NIMENI POVESTIND O PRIVIRE	127
93.	PALORILE ROȘII.....	129
94.	ȚARA FĂRĂ NUME	131
95.	SFOARĂ INUTILĂ PE PIATRĂ	133
96.	SFINXUL DE IARBĂ	135
97.	ALB ȘI CEAȚĂ.....	137
98.	REROMANTISM.....	139
99.	ȘURUBURILE OCHILOR.....	141
100.	INIMA SECUNDELOR TRECUTE.....	143
101.	NOPTILE MĂRII.....	145
102.	MISTERUL MARTORILOR	146
	TABLA DE MATERII	147

*îmi pierd uneori treptele în avisuri de scări – în abisul
melancoliilor meditănd vidul fără balustradă • mărunțiș de
stele mi se dezlipește atunci în metrou de secunde • și
piatra pădurii luminează cu fărîme de lună – poate
nebunia cu uitările despletite – poate feliile obscure ale
drumului absurd pe care-l mîncăm nicăieri • căci numai
nicăieri se poate mîncea poate drumul •*

« În esență, cred că poetica lui Ara Alexandru Șişmanian este cea a unui vizionar modern al ideilor poetice încifrate într-o sintaxă plină de neliniști, care devin, la rândul lor, o punte catalitică către armonizarea limitelor de tot felul, către jocul combinatoriu al extremelor, către noi, proaspete paradoxuri. » (Rodica MARIAN, în *Euphorion*, nr. 3/2023 ; *Poezia*, nr. 1/2024).